

Thiên Lai Đích Tức Phụ

Contents

Thiên Lai Đích Tức Phụ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	58
26. Chương 26	60
27. Chương 27	62
28. Chương 28	65
29. Chương 29	67
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	74
33. Chương 33	77
34. Chương 34	79
35. Chương 35	82
36. Chương 36	84
37. Chương 37	87
38. Chương 38	89

Thieu Lai Dich Túc Phụ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, chủng điền văn, ẩm áp, sinh tử, trung khuyến mãnh công x mỹ thụ, 1vs1, HEEdit: MềuBeta: Huyền,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-lai-dich-tuc-phu>

1. Chương 1

Chu Tài là một đồ tể có hiệu nổi danh trong trấn, một tay giết heo giỏi nức tiếng xa gần, người ở khắp nơi trong trấn đều thích đến mua thịt heo nhà Chu Tài.

Chu Tài trông cao lớn ngăm đen, một thân đầy cơ bắp, vẻ mặt hơi hung dữ, mỗi sáng sớm đều cầm chiếc dao sắc bén giết heo liên tục.

Mọi người không sợ Chu Tài, thích mua thịt heo của Chu Tài, tất cả đều vì Chu Tài có hiệu lắm. Chữ hiệu trong trấn ‘Trung Hiếu’ là thứ được coi trọng nhất, chẳng sợ người tội ác tày trời, chỉ cần người là hiệu tử có hiệu tâm, có lòng trung hiếu đều được người dân trong trấn quý mến. Năm Chu Tài bảy tuổi thì cha mất, là lão mẹ thân hình nhỏ xinh của hắn ngậm đắng nuốt cay nuôi hắn lớn lên, bởi vậy tiểu Chu Tài đặc biệt hiếu kính mẫu thân của mình. Trong mắt Chu Tài, lão mẹ chính là trời, lời lão mẹ nói đều phải nghe theo, lời lão mẹ nói luôn luôn đúng.

Hôm nay, lão mẹ Chu Tài gọi hắn đến bên đầu giường.

Chu lão mẹ đã bị bệnh nhiều năm, qua nhiều năm như thế đều dựa vào Chu Tài dùng thuốc men kéo lại một mạng mới sống sót.

“Con à! Con đã 20 tuổi rồi, nên sớm thành gia!” Chu lão mẹ cầm tay Chu Tài, nói.

“Vâng, mẹ!” Chu Tài hệt như đứa trẻ ngoan, đứng thẳng tắp bên cạnh Chu lão mẹ, gật đầu.

“Miếng ngọc bội này là do người mười lăm năm trước được cha con cứu để lại, năm đó hắn nói cầm ngọc bội này đến nhà hắn có thể nhờ hắn làm giúp một việc.” Chu lão mẹ lấy một chiếc khăn tay từ trong ngực, mở từng lớp vải ra, bên trong là một khối ngọc bội thượng hạng, trên ngọc bội có khắc một chữ “Lâu”.

“Người kia tên Lâu Đức Vọng, là trang chủ của Lâu Ngọc sơn trang. Con cầm lấy ngọc bội đến nhà hắn, bảo hắn tìm vợ cho con.” Chu lão mẹ cầm ngọc bội đặt vào tay Chu Tài.

Chu lão mẹ biết mình đã là đèn cạn dầu, trước khi đi vẫn không yên lòng về đứa con. Con trai vì bà, lấy tất cả tiền trong nhà đi chữa bệnh cho bà, cũng đã 20 rồi mà còn chưa cưới được người vợ nào, lần này bà đi bỏ mặc con trai một mình, cuộc sống trải qua thế nào đây! Bà không chết, nó có hiếu tâm, mọi người sẽ quan tâm chuyện làm ăn của nó, bà đi rồi, chuyện làm ăn sẽ ra sao?

Ồi! Vốn không định lấy ngọc bội yêu cầu người ta đáp trả nhân tình, vì tìm được người có thể chăm sóc sống hòa thuận cùng con trai, thôi đành vậy! Chu lão mẹ thở dài trong lòng.

“Dạ, mẹ. Con sẽ nhờ ông ấy giúp con tìm vợ trở về cùng hiếu kính mẹ.” Chu Tài nhét ngọc bội vào trong túi ở đai lưng, gật đầu.

“Khụ... Phải cùng vợ sống thật tốt, nghe lời vợ nói.” Chu lão mẹ ngồi dậy ho nhẹ, Chu Tài vội vàng đỡ bà nằm xuống.

“Mẹ, con sẽ nghe lời vợ. Mẹ nằm xuống trước, con đi rót nước cho mẹ.”

“Không cần đâu! Con trai, mẹ phải đi tìm cha con rồi!” Chu lão mẹ kéo tay Chu Tài.

“Mẹ, người không cần con trai sao?” Chu Tài nắm lấy tay Chu lão mẹ quỳ rạp xuống bên giường, hốc mắt bỗng đỏ hoe.

“Khụ... Sau này có vợ cùng với con... Khụ... Mẹ theo con đã lâu vậy rồi, giờ mẹ muốn đi tìm cha con... Khụ... Cha con đang đợi mẹ!” Chu lão mẹ nói ngắt quãng.

“Mẹ!” Nước mắt Chu Tài ào ào tuôn rơi.

“Khụ... Nhớ chôn cất mẹ bên phần mộ cha con, qua cúng tuần đầu của mẹ phải đi rước vợ con về... Khụ... Dẫn tới trước mộ phần để cha và mẹ nhìn qua...” Chu lão mẹ vừa nói xong thì tắt thở.

“Mẹ...” Chu Tài thấy lão mẹ ngừng thở, hấn gục bên mép giường gào khóc oa oa.

Chu Tài chôn Chu lão mẹ bên cạnh mộ cha, qua cúng tuần, liền mang một bao y phục, rời khỏi nhà đến Lâu Ngọc sơn trang tìm vợ. Mẹ đã nói qua cúng tuần phải đi tìm vợ, dù một khắc Chu Tài cũng không dám trì hoãn, muốn sớm đưa vợ về cho cha mẹ coi, hoàn thành lời dặn dò của mẹ, cùng vợ sống thật tốt.

Lâu Ngọc sơn trang ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, Chu Tài vội vã lên xe ngựa nhà mình, dọc đường hỏi thăm, đi hơn một tháng rốt cục cũng tới Lâu Ngọc sơn trang.

Người xe tấp nập cứ nối tiếp nhau bằng qua cổng Lâu Ngọc sơn trang, trên đường Chu Tài nghe ngóng được trang chủ Lâu Ngọc sơn trang sắp đại thọ năm mươi tuổi, muốn mời các nhân sĩ giang hồ cùng quan lại quý tộc tới chung vui.

Ở trong mắt Chu Tài chỉ có mẹ hấn, mẹ hấn mất, trong mắt hấn giờ chỉ còn người vợ chưa bước vào cửa, người ta tới mừng thọ không liên quan gì đến hấn.

“Thiếp mời.” Gã sai vật đứng tiếp khách trước cổng Lâu Ngọc sơn trang ngăn cản xe ngựa của Chu Tài.

“Không có.” Chu Tài khoanh chân ngồi trên xe ngựa, giọng nói ẩn chứa sự hung ác đã dọa cho gã sai vật lùi lại một bước nhỏ.

“Trang chủ có lệnh, không có thiếp mời đều không được vào trang.” Gã sai vật thấy sắc mặt Chu Tài càng ngày càng khó coi vẫn run rẩy nói ra quy định chi tiết trong trang.

“Ngạc!” Chu Tài đột nhiên trừng mắt, con ngươi to như ngư nhãn(mắt trâu) đang trợn tròn, hấn lấy đao giết heo luôn mang bên mình ra.

Ngạc: (Danh) Lời nói ngay thẳng, chính trực. Sử Kí: Thiên nhân nặc nặc, bất như nhất sĩ chi ngạc ngạc – Nghìn người vâng dạ, không bằng lời một người nói thẳng.

“Người muốn làm gì?” Gã sai vật lùi hai bước, há mồm kêu to.

“Ta tìm Lâu Đức Vọng.” Chu Tài lớn tiếng quát.

Nghe được ba tiếng “Lâu Đức Vọng”, mọi người ra vào xung quanh cũng ngừng lại, đồng thời nhìn về phía Chu Tài.

“Vị đại hiệp này, không biết tìm trang chủ nhà ta có chuyện gì?” Lâu thúc quản gia của Lâu Ngọc sơn trang đang ở bên kia tiếp khách, liền hướng về phía Chu Tài ôm quyền hỏi.

Chu Tài quan sát lão đầu trước mắt, là một quần sự. Thấy lão đầu có vẻ bề ngoài hiền lành không phải người xấu thì thò tay lấy miếng ngọc bội có khắc chữ “Lâu” trong ngực ra.

Lâu thúc vừa thấy ngọc bội, lập tức khom lưng trước Chu Tài rồi kêu lên đầy vui mừng, “Ân công, mời vào bên trong. Ta phải đi bẩm báo trang chủ của chúng ta.”

Lâu thúc vừa trả ngọc bội lại cho Chu Tài, vừa nói với gã sai vật tiếp đãi Chu Tài trước, “Lâu Tiểu, mau đưa vị ân công này đến đại sảnh.”

“Dạ.” Gã sai vật tên Lâu Tiểu gật đầu, dẫn Chu Tài cùng xe ngựa đi vào trong trang.

Người xung quanh nghe Lâu thúc gọi kẻ mang khuôn mặt hung hãn kia là ân công đều rất tò mò, thấy Lâu thúc gọi một mực cung kính cũng muốn biết rõ đầu đuôi, bèn vội vàng lấy thiếp mời của mình ra thật nhanh để sớm được vào trang.

Vào hấn trong trang, gã sai vật dắt xe ngựa của Chu Tài vào chuồng ngựa. Chu Tài theo chỉ dẫn của gã sai vật Lâu Tiểu đi thẳng vào đại sảnh.

Trang chủ Lâu Đức Vọng đã được Lâu thúc bẩm báo dẫn theo phu nhân chờ ở cửa đại sảnh nghênh đón Chu Tài.

“Người là?” Lâu trang chủ vốn đang cực kích động vừa trông thấy Chu Tài thì nhất thời sửng sốt. Trong lòng thầm nghĩ: Người trước mắt nom hung ác, thoát nhìn giống đạo tặc vào nhà cướp của, khác xa Chu Phát hào sảng chính khí cứu mình năm đó, không phải là đoạt ngọc rồi tới cửa gây chuyện chứ!

“Chu Tài.” Chu Tài nói xong, bèn móc ra một miếng ngọc bội.

Nghe Chu Tài nói chuyện cũng sát khí đầy mình, lòng Lâu trang chủ lại càng sinh nghi, nhận lấy ngọc bội nhìn kỹ, đúng là ngọc bội năm đó ông tặng, lại mở miệng nói, “Chu Phát là gì của người?”

“Cha.” Chu Tài bắt đầu mất kiên nhẫn, lão già này hỏi lăm vầy, muốn trốn nợ à? Nhíu mày một chốc, nghĩ nếu dám quyt nợ, sẽ lấy đao trên người ra, bất kể thế nào cũng nhất định phải đưa vợ về nhà.

Lâu trang chủ thấy Chu Tài đã bắt đầu toát ra lệ khí, lo lắng ngộ nhỡ đúng là con của ân công, đắc tội thì không tốt, liền cười ôn hòa nói, “Hiện chất đừng nổi giận, đây là chuyện lớn, không thể qua loa.” Vừa nói vừa mời Chu Tài vào đại sảnh, dâng trà từ từ hỏi han.

Lệ khí: Khí thế ác độc, tàn ác.

Trải qua một phen gặng hỏi, Lâu trang chủ đã xác định Chu Tài đúng là con của Chu Phát, nghe Chu Tài nói ân công và ân tẩu đã quy thiên, không khỏi thổn thức cảm thán một trận, Lâu phu nhân ở bên cạnh cũng cầm chiếc khăn lụa lau khôe mắt.

“Lần này tới đây, hiện chất muốn ta giúp gì cho người? Cứ nói đừng ngại, Lâu Ngọc trang chủ nhất định dốc toàn lực tương trợ!”

“Mẹ trước khi lâm chung bảo ta tới Lâu Ngọc sơn trang tìm vợ.” Chu Tài nhắc đến lời phân phó của Chu lão mẹ, giọng nói liền hiền dịu hơn, ngay cả khuôn mặt hung dữ cũng ôn hòa đôi chút.

“Được. Hai ngày nữa là đại thọ năm mươi của ta, mấy ngày qua có rất nhiều khuê tú danh môn tới đây cùng người nhà, người ở trong trang cứ đi lại tùy ý, coi trọng tiểu thư nhà nào thì nói với ta một câu, ta làm chủ cho người.” Lâu trang chủ vuốt chòm râu dài nói. Tuy Chu Tài trông có vẻ dữ tợn, nhưng từ trong những lời nói vừa rồi cũng có thể nhìn ra đây là một người con có hiếu, người có hiếu tâm sẽ không phải kẻ ác.

Khue tú danh môn: Chỉ người con gái thuộc gia đình quyền quý, danh giá

Chu Tài được Lâu thúc dẫn đến chỗ ở đã bài trí cẩn thận, trong đại sảnh Lâu phu nhân lo lắng nhìn Lâu trang chủ.

“Lỡ Chu Tài coi trọng con gái chúng ta, đến lúc đó phải làm sao đây?” Lâu phu nhân cầm khăn lụa lo lắng cất tiếng hỏi.

“Gả.” Lâu trang chủ đứng dậy, rời khỏi đại sảnh.

“Gả con gái cho một tên giết heo sao được, chẳng lẽ để con gái đi theo hán cùng bán thịt heo hay sao?” Lâu phu nhân dậm chân oán giận nói.

Lâu phu nhân sinh cho Lâu gia tổng cộng 8 người con, 4 nam 4 nữ, đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi đã xuất giá, bây giờ khuê nữ chỉ còn lại thất nữ và bát nữ, một đứa 15 tuổi, một đứa 17 tuổi đều đến tuổi cập kê, lần này chuẩn bị tiệc thọ cũng là mượn cơ hội cho hai vị tiểu thư tìm kiếm hôn phu.

“Tiểu Lan, Tiểu Thúy, mau đi nói cho Thất tiểu thư và Bát tiểu thư, bảo bọn nó mà thấy Chu Tài kia thì phải đi đường vòng.” Càng nghĩ càng không yên, Lâu phu nhân gọi nha hoàn tùy thân tới căn dặn vài câu.

Bên này Lâu phu nhân lo lắng đề phòng, bên kia Chu Tài đã được Lâu thúc an bài ở viện tử tốt nhất trong Lâu Ngọc sơn trang, lại phái hai gã sai vặt và nha hoàn đi theo hầu hạ.

Chu Tài tắm rửa, ăn cơm xong, để hai gã sai vặt và nha hoàn ở lại trong viện tử, một mình đi loạn khắp Lâu Ngọc sơn trang rộng lớn, trông thấy ai vừa mắt thì cứ chọn về nhà làm vợ.

Tồn nửa ngày trời, mọi người trong trang ai cũng biết Chu Tài cao to tráng kiện, tướng mạo hung ác là con của ân công Lâu trang chủ, muốn ở trong trang chọn vợ. Lâu trang chủ lại lên tiếng, bất luận Chu Tài coi trọng tiểu thư nhà nào, Lâu Ngọc sơn trang cũng sẽ cố gắng hết sức hoàn thành yêu cầu của hắn.

Kết quả là, Chu Tài đi đến đâu, nhóm thiên kim tiểu thư đánh chủ ý lên mấy vị công tử trong Lâu Ngọc sơn trang vẫn thoát thân nhanh chóng nhờ sự che chở của nha hoàn. Bọn nha hoàn trong trang cũng lo sợ bị Chu Tài chọn trúng, ngày nào đó hắn không có thịt heo bán mà lấy các nàng để bán thay thịt heo thì tính sao, vừa trông thấy Chu Tài gương mặt đã tái nhợt toàn thân run rẩy.

Chu Tài dạo bước trong trang một hồi lâu, thấy ai cũng run lấy bầy, cơn tức giận trào dâng trong lòng, dứt khoát trở về viện tử ngữ cho đã.

2. Chương 2

Edit: Mèo

Beta: Huyền

Ngày thứ hai, Chu Tài ăn điểm tâm, nghe hai gã sai vặt hầu hạ hắn trong viện nói chuyện phiếm, nhắc đến đại thọ năm mươi tuổi của Lâu trang chủ muốn giết nhiều heo và dê để chuẩn bị thọ yến, cả thảng trời Chu Tài không động đến đao vừa nghe tay liền khựng lại, một lần nữa để mặc gã sai vặt và nha hoàn ở trong viện, một mình chạy đến trù phòng.

Lâu Trung là người trông nom trù phòng tính cách hào sảng, nghe Chu Tài muốn giúp đỡ giết heo, cũng không khách khí để cho hắn khai đao làm việc, chẳng qua sau khi xong việc thì đưa cho Chu Tài một thỏi bạc coi như tiền công.

Chu Tài cầm bạc đi tới phía sau núi, hắn vừa mới hỏi thăm được phía sau có hoa Kim lan, muốn hái về đốt cho mẹ hắn.

Chu lão mẹ khuê danh là Kim Lan, khi còn sống rất yêu thích hoa Kim lan, nhưng dường như hoa Kim Lan rất khó kiếm, khi còn bé Chu Tài cũng chỉ nhìn thấy một lần, là lúc Chu lão cha mang về từ bên ngoài cho Chu lão mẹ. Ai ngờ thế sự khó lường, hai năm sau khi Chu lão cha mang hoa về thì bị bệnh mà chết. Sau đó Chu lão mẹ mỗi lần nhìn thấy hoa Kim lan đã phơi khô cất trong túi, liền chịu đựng ngọt đắng nuôi Chu Tài lớn thành người.

Chu Tài đi đến phía sau núi, tìm kiếm trong rừng, từ từ đi đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có một tòa tiểu viện có hàng rào vây quanh, bên trong viện trồng rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ, giữa vùng hoa cỏ là một căn nhà gỗ tao nhã.

Chu Tài ngưi cao mã đại, đứng bên ngoài viện vừa liếc mắt nhìn vào trong góc viện thấy khóm hoa màu phấn hồng, đúng là hoa Kim lan hắn tìm kiếm cả một đường từ chân núi lên đây.

Chỉ những người cao lớn cường tráng

Chu Tài mở hàng rào chắn, đi vào.

“Súc sinh.” Chu Tài vừa mới đưa tay với lấy hoa Kim lan, cành còn chưa chạm được đã thấy một đoàn bóng trắng bay về phía cổ tay. May mắn Chu Tài bình thường giết khá nhiều heo, phản ứng cũng nhanh nhạy, trở bàn tay to bắt được vật bay tới.

“Gâu...gâu...gâu gâu.. ” Bị Chu Tài bắt được là một con vật toàn thân tuyết trắng, con chó trắng nhỏ nhìn giống với hồ ly, nó nhe răng về phía Chu Tài vẻ mặt hung thần mà điên cuồng kêu la, móng vuốt sắc bén cào một vết xước hẹp dài nhuộm máu trên tay Chu Tài.

Về mặt Chu Tài vốn đã hung dữ giờ phút này càng thêm khủng bố, chuẩn bị ra sức bóp chết con chó trắng nhỏ trong tay. Vào lúc này, Chu Tài cảm thấy cánh tay đang bắt lấy chó nhỏ chợt tê dại.

Con chó trắng rơi xuống đất, vọt một cái chui vào cửa sổ căn nhà gỗ giữa sân.

Chu Tài giơ tay lên nhìn, trên mu bàn tay ngăm đen cầm một cây ngân châm tinh tế.

Chu Tài rút cây châm, hùng hổ sải bước đến căn nhà gỗ.

Vén rèm cửa lên, vào phòng thấy rõ tình huống bên trong, Chu Tài thần kinh thô nhất thời sững sờ: Một chiếc sập được làm bằng ti trúc đối diện cửa, trên giường có một người đang nằm nghiêng, một người khiến cho trái tim Chu Tài đập lên rộn ràng.

Chó trắng nhỏ đang ôn thuận nằm phục bên sập liếm móng vuốt.

Người trên sập nâng mí mắt liếc Chu Tài một cái, một lần lơ đãng kia khiến cho căn nhà gỗ đơn sơ trong nháy mắt tràn đầy xuân ý, lưu quang mềm mại...

Người trên sập khép lại đôi mắt đẹp, không hề để ý Chu Tài đang đứng ngốc trong phòng, con chó nhỏ giống hồ ly nằm sập một bên cũng nhắm lại cùng chủ nhân dưỡng thần.

Chu Tài ngồi lên chiếc ghế bốn chân duy nhất trong nhà, đầu ngón tay thô to cầm ngân châm vừa mới cầm lên mu bàn tay của mình, hai mắt không chớp nhìn người nằm trên giường, hình ảnh này tựa như chó ngồi canh xương.

Chu Tài vẫn ngồi từ trưa cho đến lúc mặt trời đã ngả về tây, người trên giường một lần nữa mở ra đôi mắt hẹp dài xinh đẹp.

Chu Tài vừa nhìn thấy người đó muốn xuống giường, liền đứng phắt dậy khỏi ghế, bước hai bước đi qua đỡ, tư thế thuần thục đều nhờ trải qua bao nhiêu năm hầu hạ mẹ mình. Cả vẻ mặt thần thái cũng giống nhau như đúc! Cứ trông như đang che chở tổ tông vậy.

Chó trắng nhỏ đã sớm nhảy xuống sập chơi chạy ra sân chơi đùa, nghe thấy động tĩnh trong nhà liền từ ngoài chạy vào phòng, nhìn thấy Chu Tài vươn bàn tay ngăm đen ra muốn nắm lấy tay chủ nhân, chú chó nhỏ liền nhe răng muốn nhảy qua cắn Chu Tài. Chú chó trắng còn chưa kịp động vào góc áo Chu Tài thì đã bị đôi mắt đẹp của chủ nhân liếc qua, thể công dừng ngay giữa không trung, nước n唾 rơi trên mặt đất, ôm chân ngã đau ủy khuất nhìn chủ nhân ư ư khê gọi.

“Vì sao muốn hái hoa?” Vươn tay ngọc thon dài trắng nõn, người trên giường dựa vào cánh tay hữu lực của Chu Tài xuống giường, lên tiếng hỏi. Giọng nói nhẹ nhàng phiêu linh, tựa như thanh âm của tiên nhân.

Chu Tài thành thành thật thật nói rõ tiền căn hậu quả việc hái hoa một lần.

“Loại trong viện là Mê điệp hoa, thân mang kịch độc, hoa Kim lan mà ngươi muốn ở trước núi Hạ Dương có một đồng lớn.” Tiếng nói vừa dứt, Chu Tài đã bị người ta đưa từ trong nhà ra ngoài.

Gót chân Chu Tài chạm đất thì đứng vững, trước mặt hần rõ ràng là một biển hoa Kim Lan dưới ánh mặt trời chiếu sáng lộ vẻ xinh đẹp rực rỡ.

Mẹ dưới đất có biết, nhận được bó hoa Kim lan này nhất định sẽ rất vui.

Chu Tài ôm tâm tư như thế ở trong lòng, miệng cười toe toét, nhe răng đâm đầu vào trong biển hoa.

Hái xong Chu Tài ôm trong ngực bó hoa to, bước chân đi lên đỉnh núi, quyết định sẽ mang cả vợ và hoa xuống núi, sáng sớm ngày mai sẽ đánh xe đi về nhà.

Trên núi đi vòng hồi lâu, Chu Tài vẫn không tìm thấy tòa viện tử có vợ của hắn đâu, trong bụng nóng nảy, mở miệng la lớn: “Vợ, vợ.. ”

Tiếng gào thét của Chu Tài quanh quẩn khắp cả khu rừng, bầy chim bay trở về tổ bị dọa hoảng sợ từng con vỗ cánh bay tán loạn trong rừng.

Dưới chân núi, mọi người bên trong Lô Ngọc sơn trang đều nghe thấy tiếng từ trong rừng truyền tới, đầu tiên là vội vàng, sau là lo lắng, cuối cùng biến thành gào thét, bối rối suy đoán có phải trên núi xảy ra án mạng hay không.

Lâu thúc dẫn theo hộ vệ trong trang lên núi, tìm được Chu Tài hốc mắt đỏ bừng đang điên cuồng gào thét trong rừng.

Nhìn bộ dạng Chu Tài phát điên dữ tợn, Lâu thúc bắt đắc dĩ lắc đầu, nhặt một cục đá trên mặt đất, cách không điểm huyết Chu Tài. Để cho đám hộ vệ khiêng Chu Tài bị điểm huyết xuống núi.

Lâu thúc cầm bó hoa vốn được Chu Tài ôm vào ngực, đi theo sau đoàn người xuống dưới chân núi.

Dù Chu Tài nổi điên vẫn không bị tổn hại lấy một cành lá, Lâu thúc nhìn bó hoa đang ôm trong ngực ai thán cho người bị Chu Tài chọn làm vợ. Một đại nam nhân hái hoa làm cái gì? Nghĩ cũng biết là muốn giành lấy niềm vui của người đẹp rồi! Không biết ân công coi trọng vị tiểu thư nhà nào? Nhìn bộ dạng ân công hồi nãy, nhất định là tiểu thư người ta không vui cho nên trốn đi, ân công mới phát điên tìm người như vậy...

Mang Chu Tài trở về viện tử của hắn, an bài thật tốt. Lâu thúc gọi đám nha hoàn và tiểu tư giáo huấn một trận, trách bọn họ không ở bên cạnh Chu Tài, đến nỗi gây ra chuyện như vậy.

Lâu trang chủ và phu nhân nghe được chuyện Chu Tài liền chạy tới thăm, nhìn Chu Tài sau khi uống thuốc an thần đang nằm mê mang trên giường.

“Quần gia, là người đưa Chu Tài xuống núi, người có nhìn thấy bộ dạng tiểu thư hắn coi trọng không?” Trở ra ngoài phòng, Lâu phu nhân gọi Lâu thúc qua một bên, gấp gấp hỏi.

“Thuộc hạ không biết, lúc thuộc hạ dẫn người đi tới, chỉ thấy một mình Chu Tài ở trong rừng.” Lâu thúc cung kính trả lời.

Lâu phu nhân rời viện tử, lấy cớ nói với Lâu trang chủ mình muốn đi nơi này một chút, tách khỏi Lâu trang chủ, nóng lòng chạy đến Ngọc Hiên Các nơi các con gái mình đang ở.

Nghe con gái trả lời biết được hôm nay không hề đến sau núi, cũng chưa từng gặp Chu Tài, Lâu phu nhân che ngực miệng niệm: “A di đà phật, ông trời phù hộ!”

3. Chương 3

Edit: Mều

Beta: Huyền

Sắc trời đã sáng, Chu Tài ngủ mê mang một đêm, mí mắt nặng nhọc mở ra.

“Vợ?” Chu Tài lão đảo xuống giường, bối rối chạy ra bên ngoài.

“Công tử, ngài đã tỉnh?” Tiểu tư và nha hoàn hầu bên ngoài ngăn Chu Tài đang chạy từ trong phòng ra, “Công tử, ngài muốn đi đâu?”

Không nhìn thấy bóng dáng vợ dâu, Chu Tài giờ cũng không quản người khác ở đây dài dòng! Chỉ thấy bàn tay to của Chu Tài vung lên một cái, hất ngã đám tiểu tư cùng nha hoàn sang một bên.

“Ai u...”

“Công tử...”

Tiểu tư cùng nha hoàn từ trên mặt đất bò dậy, vội vàng đuổi theo Chu Tài vừa biến mất ở cửa viện.

Ngày hôm qua mấy người họ đã bị giáo huấn một trận dù thế nào cũng không thể để lạc mất người, tối hôm qua trong rừng đã quỷ rối một hồi, giờ trong trang đều đang rất ồn ào huyền não, tất cả mọi người đều ôm tâm tình xem kịch vui, muốn nhìn xem khuê nữ nhà ai xui xẻo như vậy!

“Ân công, ngài muốn đi đâu? Có chuyện gì cứ nói, để người trong trang giúp ngài giải quyết!” Nghe Chu Tài vừa nổi điên ra khỏi sân, Lâu thúc chỉ đành phải bỏ dở việc trong tay, thì triển khinh công đuổi theo ngăn cản.

Chu Tài nhìn cũng không nhìn Lâu thúc ngăn cản chỉ một đường lên núi, bản mặt to lớn hung ác, lông mày đậm nhíu lên, cất bước chạy lên núi.

Mãnh lư a! Lâu thúc đậm chân, lặp lại chiêu cũ điểm huyết Chu Tài.

Chu Tài bị điểm huyết đứng ngốc một chỗ không nhúc nhích, đôi mắt lớn như chuông đồng hung ác bắn lửa, tàn nhẫn nhìn Lâu thúc giống như muốn đem người thiên đao vạn quả.

Ta sao lại biến thành bị thịt trên thớt của hắc hủ! Lâu thúc trong lòng rung mình một cái, nhìn Chu Tài giống như Diêm La sống thầm nghĩ!

“Ân công, xin bớt giận! Ngài nghe ta nói hết lời đã, đến lúc đó ta sẽ giúp ngài giải khai huyết đạo.” Lâu thúc ho một tiếng, trên mặt nở nụ cười ôn tồn nói, “Người hôm qua ân công gặp được trong núi, chưa chắc hôm nay đã ở đó! Nếu ân công mù quáng lên núi tìm kiếm, cũng chỉ phí công vô ích! Không bằng đợi đến đại thọ trang chủ nhà ta ngày mai, ân công đến yến tiệc tử tử tìm kiếm một phen, tất có thể tìm được người ân công muốn tìm! Ngày mai khách nhân đều đến nơi diễn ra thọ yến, người ân công muốn tìm tất nhiên sẽ xuất hiện ở đó.

Lâu thúc nói xong, giải khai huyết đạo cho Chu Tài.

Huyết đạo của Chu Tài được giải, tiếp tục chạy lên núi.

“Ấy! Ân công...” Lâu thúc nhìn Chu Tài vẫn muốn lên núi tìm, giơ tay gọi Chu tài. Chẳng lẽ ông nhìn nhầm, rõ ràng vừa rồi thấy trong mắt ân công đã có suy nghĩ đồng ý mà! Nghĩ đến ông ở trên giang hồ nổi tiếng Tiểu diện hộ thể mà cũng có một ngày tính sai! Hầy! Đáng tiếc!

Ví người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác

“Các người theo sát ân công biết không? Cấm không để xảy ra sơ xuất gì!” Lâu thúc gọi hai hộ vệ, phân phó.

“Vâng, quân gia!” Hai hộ vệ thân ảnh chợt lóe, đuổi theo Chu Tài.

“Bốn người các người trở về mang theo một chút thức ăn và nước uống lên núi cho ân công, ân công không xuống núi các người liền ở trên núi hầu hạ cho tốt, không được để ân công đói bụng!” Lâu thúc phân phó đám tiểu tư cùng nha hoàn mới đuổi theo lên núi.

“Dạ, quân gia.” Tiểu tư cùng nha hoàn tìm đường trở về, chuẩn bị cho tốt.

Ngày mai đã là đại thọ của trang chủ rồi, thân là tổng quản của Lâu Ngọc sơn trang, Lâu thúc có rất nhiều chuyện phải xử lý. Quay đầu nhìn hàng cây xanh phía sau, Lâu thúc thở dài rồi thì triển khinh công rời đi.

Đến khi trời tối, Chu Tài tìm trên núi cả ngày vẫn không thu hoạch được gì, dưới sự khẩn cầu khuyên bảo của đám tiểu tư nha hoàn mới vạn bất đắc dĩ xuống núi.

Trên đường trở về, Chu Tài quyết định ngày mai nhất định phải tìm được vợ ở thọ yến, mang về nhà.

Tiểu tư nha hoàn hầu hạ Chu Tài thấy hắc hủ xuống núi, sau khi rửa mặt ăn cơm đã sớm buồn ngủ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: Hôm nay cuối cùng cũng trôi qua an toàn!

Lúc muộn Lâu thúc tới đây, biết Chu Tài trong núi không tìm được người, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu: thọ yến ngày mai sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ!

Mặt trăng lặn mặt trời lên cao, những tia nắng chiếu sáng khắp nơi.

Sáng sớm Chu Tài đã thức dậy, rửa mặt, ăn qua điểm tâm rồi đi thẳng tới đại sảnh thọ yến.

Cả Lâu Ngọc sơn trang đều vui vẻ, chẳng qua tân khách đều bí mật trò chuyện chung một đề tài, đó chính là vị tiểu thư nhà nào xui xẻo bị gã giết heo hung ác nhìn trúng?

Trong đại sảnh chật người, nhóm tiểu thư nha hoàn ban đầu tránh Chu Tài như tránh rắn rết khi thấy Chu Tài tướng mạo hung hãn tàn nhẫn trong lòng vẫn hơi e sợ, nhưng biết Chu Tài đã chọn được vợ, cho nên trước mặt người ta vẫn duy trì nụ cười đúng mực.

Chu Tài tìm trong đám người một lần lại một lần vẫn không thấy vợ, dần dần trở nên nóng nảy, cả người bao phủ bởi một mảng âm u.

“Ân công, bình tĩnh chờ nóng!” Lâu thúc luôn âm thầm chú ý nhất cử nhất động của Chu Tài thấy hắn bắt đầu gấp, vội chen đến bên cạnh vỗ cánh tay an ủi Chu Tài. Trong lòng thầm nghĩ: Ngàn vạn lần không thể để ân công phá hư buổi thọ yến này được! Thanh danh trăm năm của Lâu Ngọc sơn trang càng không thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy!

“Trang chủ đến!” Lúc này nghe được tiếng hô to, trên đài cao phía trong đại sảnh xuất hiện Lâu trang chủ cùng phu nhân.

Dưới đài khách nhân rối rít ôm quyền chúc thọ Lâu trang chủ.

Sau một phen nịnh nọt chúc tụng lẫn nhau, có người cất giọng nói, “Nghe danh Lâu trang chủ có mấy vị tiểu thư công tử đều là nhân trung long phượng tài mạo song toàn, hôm nay sao không mượn ngày vui này để mấy vị tiểu thư công tử ra ngoài, cũng là dịp để mọi người chúng ta mở mang kiến thức!”

“Đúng!”

“Đúng!”

“Mở mang kiến thức!”

...

Dưới đài mọi người rối rít hưởng ứng.

“Ha ha! Là mọi người quá khen rồi!” Lâu trang chủ vuốt vuốt chòm râu khiêm nhường nói, nhưng trên mặt đã cười đến nở hoa.

Lại là một hồi thổi phồng khen tặng lẫn nhau, mấy vị tiểu thư công tử Lâu Ngọc sơn trang rút cuộc dưới sự tung hô của mọi người nhất tề xuất hiện ở trên đài.

“Thật đẹp!”

“Thật tuần tú!”

...

Người ở dưới đài không chuyển mắt nhìn thẳng lên phía trên.

Còn Chu Tài còn đang tìm người ở phía dưới, trong lúc lơ đãng tầm mắt quét qua trên đài, hô to một tiếng, “Vợ!”

Mọi người vốn đang ngây người nghe được tiếng la của Chu Tài, đồng loạt đưa tầm mắt nhìn về Chu Tài: Gã giết heo tìm được vợ hắn? Người nào vậy!

Chu Tài đẩy đám người ra, chạy thẳng lên trên đài.

Mọi người nhìn hướng Chu Tài đi cũng thở sâu một hơi: Gã giết heo này chẳng lẽ coi trọng tiểu thư Lâu Ngọc sơn trang sao?

Trên đài Lâu phu nhân nhìn Chu Tài chạy càng ngày càng gần, tâm cũng nhảy thót lên yết hầu, luống cuống tay chân kéo hai nữ nhi chưa chồng ra phía sau, dùng thân thể mình che chở, nhìn chằm chằm Chu Tài.

Thất tiểu thư cùng Bát tiểu thư nghi hoặc nhìn mẫu thân mình, đôi mắt to long lanh nhấp nháy: mẫu thân làm cái gì vậy hả!

Lâu trang chủ nhìn hành động che dấu của phu nhân nhà mình, nhú mày: trước đông đảo khách nhân làm ra hành động thật lễ như vậy, thật mất mặt! Ông đường đường là trang chủ Lâu Ngọc sơn trang há có thể làm ra loại chuyện chuyện lật lọng? Đừng nói ân nhân coi trọng tiểu thư Lâu Ngọc sơn trang, cho dù là

công tử, Lâu mỗ ông cũng không do dự chút nào!

4. Chương 4

Edit: Mều

Beta: Huyền

“Vợ!” Chu Tài chạy tới trước mặt Lâu phu nhân, cánh tay thô to dài như tay vượn vượn ra, một cái bóng trắng xẹt qua trước mặt Lâu phu nhân, người đã bị Chu Tài dùng cánh tay săn chắc ôm vào trong ngực.

“Nữ nhi!” Lâu phu nhân kinh thống la lên, đợi đến khi hô xong, dùng mắt nhìn, phát hiện người được Chu Tài ôm vào trong ngực nào phải nữ nhi! Kia rõ ràng là đại nhi tử của mình mà!

Đợi đến khi đám người trên đài dưới đài phát hiện người vợ Chu Tài chọn lại là Lâu Ngọc sơn trang đại công tử, trên giang hồ lấy lòng có danh Tiên ảnh thần y Lâu Ngọc công tử đều tức giận không thôi.

Lâu Ngọc công tử không chỉ có ý thuật cao minh, võ công thâm sâu khó lường, song khiến cho người giang hồ cực kỳ ngưỡng mộ tới mức vì vẻ ngoài mà gán thêm chữ Tiên cho y ————— một người mà nam nhìn tuyệt đẹp, nữ nhìn cực tuần. Mọi người tới tham dự đại thọ Lâu trang chủ phần lớn đều có tâm tư riêng: Thấy được phong thái tiên nhân của Lâu Ngọc công tử. Giờ phút này nhìn một gã giết heo thô鄙 lại tự nhiên ôm Lâu Ngọc công tử như tiên nhân vào ngực, mọi người hận đến phát ngứa, lên tiếng phản đối.

“Buông Lâu Ngọc công tử ra.”

“Một tên giết heo, còn muốn cóc ăn thiên nga hả!”

“Mau đuổi hắn ra khỏi sơn trang.”

...

Chu Tài nhìn thấy người dưới đài đã bắt đầu rút kiếm, chuẩn bị chạy lên đài, từ bên hông rút ra đao giết heo sắc bén bóng loáng. Muốn cướp vợ hắn, không có cửa đâu!

“Chư vị yên lặng chút, nghe lão phu nói rõ đầu đuôi.” Lâu trang chủ nhìn thấy Chu Tài chọn vợ chính là nhi tử mình đặc ý nhất, nói không khiếp sợ là không có khả năng, nhưng mắt nhìn xuống thấy tràng diện mọi người đương cung bạt kiếm, bất kể ai bị thương cũng không dễ công đạo!

Dù sao ở trên địa bàn nhà người ta, hơn nữa vô luận là Lâu Ngọc công tử hay là Chu Tài, đó cũng đều là người của Lâu Ngọc sơn trang, chủ nhân đã muốn nói lý lẽ rồi, người dưới đài cũng bắt đầu yên tĩnh trở lại.

“Hiền chất à!” Lâu trang chủ nhìn Chu Tài, vẻ mặt ôn hòa nói, “Người biết người trong ngực người là ai không?”

“Vợ ta.” Chu Tài ôm người trong ngực chặt thêm một chút, thô thanh thô khí nói.

“Khụ!” Lâu trang chủ nghe lời Chu Tài nói thiếu chút nữa bị sặc, ho một tiếng, hơi thở trầm xuống, lại mở miệng nói, “Người trong ngực người là nhi tử lớn nhất của ta, nó là nam, không thể làm vợ người.”

“Y chính là vợ ta.” Chu Tài lời lẽ thẳng thắn hùng hồn nhìn chằm chằm Lâu trang chủ, thanh đao giết heo dưới ánh mặt trời phát ra bạch quang chớp lóe.

“Chuyện này, nam nhân cùng nam nhân ở với nhau trái với âm dương, không thể nối dõi tông đường.” Lâu trang chủ ngữ khí sâu xa tiếp tục nói, “Không có con nối dõi, có lỗi với liệt tổ liệt tông! Ân công cùng ân tẩu dưới suối vàng có biết cùng trách tội người!”

“Mẹ ta thích vợ.” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc trong ngực một chút, toét miệng cười nói.

“Này...” Lâu trang chủ bị một câu này làm cho nghẹn họng, nhìn nhi tử vẻ mặt vân đạm phong khinh tựa vào Chu Tài, trong lòng thầm nghĩ: Ngọc nhi gặp qua ân tẩu lúc nào? Chẳng lẽ nó cùng Chu Tài đã sớm

lén định tình cảm, cho nên cố ý tìm thời cơ công khai trước thiên hạ, ép buộc ta đồng ý cho hai đứa cùng một chỗ sao? Vậy lúc trước cũng chỉ là làm bộ trước mặt cho ta xem sao? Giờ tên đã lấp vào cung, không bắn không được! Thôi vậy!

Chu Tài nhìn Lâu trang chủ trầm mặc, sắc mặt rất khó coi, cho là lão đang có chủ ý không chính đáng muốn phá hư chuyện của hắn và Lâu Ngọc. Ôm lấy Lâu Ngọc chuẩn bị đi xuống đài, tìm xe ngựa của mình về nhà.

“Hiền chất xin dừng bước.” Lâu trang chủ gọi Chu Tài lại, tiện đà chấp tay với mọi người, “Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu hiền chất coi trọng nhi tử của lão phu, lão phu sẽ thực hiện lời hứa của mình, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn cho hai người. Các vị ở đây đều có thể làm chứng.”

“A...” Lâu phu nhân vốn đã chịu đủ kinh sợ, lại thấy Lâu trang chủ trước mặt quần hùng thiên hạ, nhận lời gả nhi tử bảo bối cho một gã giết heo, nhất thời thở không ra hơi, trực tiếp ngắt đi.

Dưới đài mọi người âm ỉ muốn nổ tung: có mắng, có khóc, có khen...

Trên đài Lâu phu nhân vừa ngắt đã được nha hoàn đỡ xuống.

Nhóm tiểu thư công tử Lâu Ngọc sơn trang một mực ở trên đài xem kịch vui, xuống đài trở về hậu viện, tất cả đều cười làm một đoàn: Quá buồn cười rồi, đại ca tiếng tăm lừng lẫy lại muốn gả cho một hán tử giết heo thô lỗ, đây thật có thể được ghi vào Ký sự giang hồ rồi.

“Các người nói đại ca nghĩ gì vậy!” Lâu Lan ngừng cười, hỏi.

“Đại ca, một người thông minh như vậy, làm thế nhất định là mưu tính chuyện lớn.” Lâu Vân ánh mắt rạng rỡ tràn đầy sinh lực, khẳng định nói.

“Nhi tử gả ra ngoài như bát nước đổ đi! Sau này chuyện trong trang chỉ còn dư lại mấy người chúng ta chống, hầy!” Lâu Triệt cảm thán.

“Các người nói có phải đại ca vì tránh thừa kế ngôi vị trang chủ của cha nên lựa chọn lập gia đình không?” Lâu Hi hiểu ra nói.

“Muốn chọn thì chọn người đẹp mắt một chút, sao lại chọn một gã giết heo?” Lâu Lan bực mình nói.

“Trên giang hồ nam nữ nhìn trúng đại ca đều rất nhiều, chọn người đẹp mắt, sau này đại ca muốn bỏ cũng bỏ không được. Cái tên giết heo kia vừa nhìn đã biết là một tên thô kệch, không phải đối thủ của đại ca Linh lung thất khiếu! Khẳng định chỉ có đại ca khi dễ hắn. Đại ca lần này nói không chừng chính là dùng kế kim thiền thoát xác!” Lâu Triệt vừa nói vừa gật đầu.

“Đại ca làm vậy nhất định là có đạo lý của mình, các người không cần đoán nữa!” Lâu Trạch nói xong, đi thẳng.

Lâu Triệt cùng Lâu Hi nhìn thân ảnh Lâu Trạch rời đi, quay đầu nhìn nhau một cái, cười ha ha nói: “Đại ca không muốn làm trang chủ, vậy để cho Lâu Trạch làm đi! Chúng ta tìm cơ hội chạy trốn!”

...

Chu Tài ôm Lâu Ngọc xuống đài, trực tiếp trở về viện tử của mình.

Vào phòng, đỡ Lâu Ngọc ngồi trên ghế, Chu Tài mở hộc tủ cầm túi đồ đeo trên lưng, đem bó hoa Kim lan hôm trước hái buộc ngang lưng, làm xong hết thấy tiến tới đỡ Lâu Ngọc, “Vợ, chúng ta trở về.”

Lâu Ngọc không lên tiếng, cũng rất phối hợp đứng lên, tùy ý để Chu Tài ôm ra cửa.

Vừa mới đi tới cửa viện, đụng phải tiểu tư cùng nha hoàn hầu hạ Chu Tài.

Nha hoàn tiểu tư thấy Chu Tài bao lớn bao nhỏ, vừa nhìn bộ dạng đã biết muốn rời đi, há mồm muốn ngăn lại, lại bị Lâu Ngọc trong nháy mắt phong bế huyết đạo, đưa vào trong sân.

“Vợ.” Chu Tài thốt lên, bởi vì cánh tay Lâu Ngọc đột nhiên ôm ngang cái hông rắn chắc của Chu Tài, khiến cho Chu Tài hưng phấn không thôi.

“Đi lấy đồ của ta.” Lâu Ngọc nhẹ giọng nói, thi triển khinh công kéo theo Chu Tài phi thân rời đi.

...

Đợi đến khi người trong sơn trang phát hiện, Chu Tài và Lâu Ngọc đã rời đi không rõ tăm hơi.

...

Lâu phu nhân tỉnh lại, hơi thở còn bất ổn, lại nghe nói nhi tử đã được Chu Tài mang đi, ngã xuống khóc lớn.

“Đi, gọi quản gia tới cho ta.” Lâu phu nhân khóc xong, phân phó cho nha hoàn.

Rất nhanh Lâu thúc liền đi đến căn phòng nhỏ Lâu phu nhân dùng để tiếp khách.

“Người nói đi, Ngọc nhi gặp gỡ Chu Tài thế nào?” Lâu phu nhân cả giận.

“Thuộc hạ không biết!” Lâu thúc cung kính nói.

“Người không biết? Hai ngày trước Ngọc nhi còn ngốc ở trong Mê diệt tiểu viện, Chu Tài lên núi, còn luôn mồm nói muốn tìm vợ, vợ trong miệng hẳn chính là Ngọc nhi. Người còn nói người không biết?” Lâu phu nhân thần sắc lãnh lệ.

“Phu nhân, thuộc hạ thật sự không biết! Đại công tử bày Liên hoàn cửu cung trận quanh Mê diệt tiểu viện, trong trang không người nào có thể phá trận này, Chu Tài là một người thô lỗ làm sao hiểu được trận pháp là gì? Đại công tử tâm tính lãnh đạm, tuyệt không tùy ý đi ra khỏi Mê diệt tiểu viện, Chu Tài ở trên núi sao có thể nhìn thấy đại công tử?” Lâu thúc oan uổng nói.

5. Chương 5

Edit: Mều

Beta: Huyền

Lâu trang chủ trở lại, nhìn thấy một màn như vậy: Lâu phu nhân sống chết buộc Lâu thúc thừa nhận việc Chu Tài chọn Lâu Ngọc làm vợ là do Lâu thúc thất trách.

“Các người không cần tranh cãi.” Lâu trang chủ đau đầu ngồi xuống.

“Ngọc Nhi của ta!” Lâu phu nhân lấy khăn tay từ trong ống tay áo bắt đầu gạt lệ.

“Quản gia, tra như thế nào rồi? Có biết Ngọc Nhi hai đứa nó đi đâu không?” Lâu trang chủ hỏi Lâu thúc.

“Đại công tử từ trước đến nay làm việc cẩn thận tỉ mỉ, giờ vẫn chưa tìm được bất kỳ dấu mối nào?” Lâu thúc trả lời.

“Đều do ông, không nên ép Ngọc Nhi làm trang chủ.” Lâu phu nhân trách cứ nhìn Lâu trang chủ.

“Bà...” Lâu trang chủ thấy Lâu phu nhân trách, muốn phản bác mà không được, cong lên râu mép vung tay áo rời đi.

Đại sảnh, chỉ còn lại Lâu phu nhân cùng Lâu thúc mắt to trừng mắt nhỏ.

...

Ở trên con đường nhỏ trong núi, một chiếc xe ngựa khoác áo màu đỏ thẫm đang lắc lư chạy, phu xe ngồi phía trước là một lão nhân lông mày chéo, mắt to, mũi tẹt, miệng méo.

“Vợ, giờ chúng ta đã ra khỏi Lâu Lan thành, ta có thể trở lại bộ dạng trước được không? Cứ thế này làm ta khó chịu quá!” Phu xe dừng lại ven hồ trong rừng, hai bàn tay to xoa xoa cái trán đầy nếp nhăn, hừ một tiếng giọng nói già nua trầm buồn, bất an nhìn vào trong xe dò hỏi.

“Ừ?” Từ trong xe truyền ra một tiếng nói nhàn nhạt, màn xe ngựa đỏ thẫm có thêu hoa văn uyên ương hí thủy được cánh tay ngọc thon dài trắng nõn vén lên một góc, một khuôn mặt tuyệt trần xuất hiện sau màn che, nhưng đây không phải là người đang khiến cho giang hồ dậy sóng Lâu Ngọc sơn trang đại công tử —— Lâu Ngọc công tử sao?

Nhìn thấy Chu Tài lộ vẻ cẩn thận lại vô cùng mong ngóng, khiến cho trong lòng Lâu Ngọc từ trước đến nay vốn yên tĩnh như nước chợt nổi gợn sóng nhẹ nhẹ, từ bên trong xe ngựa lấy ra một chiếc bình sứ bằng ngọc, đưa cho Chu Tài.

Chu Tài nhận lấy bình ôm vào trong ngực, từ phía trên nóc xe lấy ra chiếc bình hồ lô đựng nước, xuống xe đến bên hồ lấy nước.

“Vợ, trong hồ có cá, rất lớn, chúng ta hôm nay bắt nó để nướng ăn?” Chu Tài mang nước trở lại, hưng phấn nói với Lâu Ngọc trong xe.

“Ừ!” Lâu Ngọc nhận nước, thấp giọng đáp lại.

“Yah...” Chu Tài hét lớn, vừa chạy tới ven hồ vừa cởi y phục, đợi đến khi tới bên hồ người đã cởi trần truồng, “bùm” một tiếng mạnh mẽ nhảy xuống hồ, bọt nước bắn tung tóe.

Lâu Ngọc uống nước xong, nhắm mắt trong xe, đã nghe thấy tiếng gọi của Chu Tài ở bên ngoài, “Vợ, lấy hộ ta bộ y phục!”

Lâu Ngọc lấy một bộ y phục làm bằng vải thô trong bọc của Chu Tài, vén màn che lên, nhìn thấy cảnh bên ngoài xe trong nháy mắt liền ngậy người: Chu Tài dùng giải dược đã khôi phục hình dáng cũ đứng trước xe ngựa, thân thể trần truồng miệng cười toe toét lộ ra hàm răng trắng nhìn Lâu Ngọc, cơ thể rắn chắc chen giữa lùm cây rậm rạp được ánh nắng mặt trời chiếu đến lóa mắt, đại gia hỏa thô to đang lên tinh thần phấn chấn khê rung động.

“Ấu... ô...” Chó nhỏ Tiểu Bạch đang định thừa dịp Lâu Ngọc vén màn che mà xuống xe đi dạo, chợt thấy Chu Tài không mặc gì liền dùng móng vuốt che mắt chui vào trong xe.

Lâu Ngọc đặt y phục ở trước xe, “đùng” một tiếng rèm buông xuống.

Tươi cười trên mặt Chu Tài liền cứng đờ, dùng bàn tay to sờ cái đầu đang ướt sũng, nhìn chiếc màn che vừa buông xuống ủy ủy khuất khuất kêu lên, “Vợ...”

“Mặc y phục vào!” Trong xe truyền đến giọng nói Lâu Ngọc, giọng nói vẫn chỉ nhàn nhạt như bình thường.

“Được, vợ! Ta sẽ mặc ngay!” Chu Tài nghe giọng Lâu Ngọc không có tức giận, thoáng cái lại vui vẻ trở lại, cầm y phục cười ha ha mặc vào.

“Vợ, ta mặc xong rồi! Ta lấy đao mổ cá!” Chu Tài buộc lại đai lưng, vén rèm lên, chui vào trong xe lấy đao giết heo.

Dọc đường đi Lâu Ngọc vì tránh mấy người trong Lâu Ngọc sơn trang và người trên giang hồ tìm kiếm, liền cải trang cho Chu Tài thành một lão nhân tóc trắng tướng mạo xấu xí, nhận tiện giấu thanh đao giết heo mà Chu Tài luôn mang bên người vào trong xe. Đối với một gã giết heo đao không rời tay mà nói, bỏ chén cơm này xuống không phải chuyện dễ dàng. Lâu Ngọc để thanh đao của Chu Tài ở trong xe, Chu Tài còn muốn lên tiếng phản đối, nhưng bị đôi mắt đẹp nhìn đến lại thêm lời dạn dò của lão mẹ: Phải nghe lời vợ! Chu Tài chỉ đành phải biết điều nghe lời làm theo.

Trong xe, Lâu Ngọc nằm nghiêng trên tấm vải bông mềm mại, thấy Chu Tài đi vào khê dịch chuyển thân thể vào bên trong một chút.

Hơn phân nửa thân thể Chu Tài chống bên người Lâu Ngọc, bàn tay to lục lọi thanh đao giết heo được giấu trong góc.

Lâu Ngọc chỉ cảm thấy hơi thở ồ ồ nóng hổi dừng lại trên mặt mình, không khỏi nhớ đến thân thể ngăm đen cường tráng, cảm thấy không được tự nhiên, trên mặt khuôn mặt trắng nõn xuất hiện một tầng hồng nhạt.

Chu Tài cầm dao, thấy khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi môi hồng, nuốt một ngụm nước miếng, khom lưng chỉ muốn cắn lấy, bỗng nhớ đến lời dạy của lão mẹ lúc đương thời, “Chưa bái đường, không được tùy tiện thân mật với người khác.”

Chu Tài toàn thân xao động, vội vội vàng vàng xuống xe ngựa, đi đến bên hồ nhóm lửa giết cá.

Chu Tài vừa ở bên hồ làm cá vừa tính toán: Ngày mai phải dậy thật sớm rồi lên đường, thật nhanh trở về nhà cùng vợ bái đường, sau đó có thể thân mật với vợ rồi, ha ha....

Lâu Ngọc đợi đến khi trong lòng khôi phục được thanh tĩnh, cầm lấy khăn xuống ngựa, đến bên hồ rửa mặt rửa tay.

Chó nhỏ Tiểu Bạch theo Lâu Ngọc xuống ngựa, dùng móng vuốt nghịch nước vui đùa.

Chu Tài vừa trông mấy con cá ở trên ngọn lửa đang tỏa mùi thơm bốn phía, vừa nhìn nhất cử nhất động của Lâu Ngọc, trên khuôn mặt hung dữ lộ ra nụ cười như trăng ngó, tình cảnh này dưới ánh lửa bập bùng trông có chút dọa người.

Lâu Ngọc vừa vắt khăn khô vắt lên giá gỗ bên đồng lửa, đã nghe tiếng Chu Tài gọi: “Vợ, cá nướng xong rồi!”

Lâu Ngọc vén vạt áo ngồi lên một tảng đá sạch bên cạnh Chu Tài, trên tảng đá có đặt một tấm nệm êm Chu Tài mới lấy từ trong xe xuống.

“Vợ, con cá nướng này ngon nhất.” Lâu Ngọc ngồi xuống ổn định, Chu Tài đưa một con cá nướng ngon mềm nhất cho Lâu Ngọc, “Cá nóng, người ăn từ từ.”

Chó nhỏ Tiểu Bạch nhảy đến bên cạnh Chu Tài, mắt sáng ngời kêu vài tiếng như muốn lấy lòng Chu Tài. Nhiều ngày như vậy khiến chó nhỏ Tiểu Bạch đã khắc sâu một đạo lý: Đi theo Chu Tài sẽ có thịt ăn!

Chu Tài đặt một con cá xuống mặt đất, chó nhỏ Tiểu Bạch lập tức dùng móng vuốt gắp cá sang một bên, cái đuôi lắc lư vui vẻ bắt đầu ăn.

Lâu Ngọc vốn ăn ít, ăn một con cá đã thấy no, không giống như Chu Tài vóc người tam đại ngũ thô, ăn cái gì cũng giống như cái thùng cơm, đã ăn xong ba con cá rồi lại còn thêm bốn con nữa còn đang nướng trên bếp lửa.

Chu Tài tắm xong cũng không buộc lại tóc, lúc này gió đêm thổi qua, sợi tóc cứng khô bay đâm lên da thịt non mịn của Lâu Ngọc. Y nhìn Chu Tài tay cầm con cá thơm ngon cùng cái miệng đầy thức ăn đều là dầu mỡ, khẽ nhíu mày dưới, đứng lên đi về phía xe ngựa.

“Vợ!” Chu Tài thấy Lâu Ngọc đứng dậy rồi đi, miệng đầy thức ăn nhìn về Lâu Ngọc không thể hiểu được mà kêu lên. Vợ bình thường cũng không trở về xe ngựa sớm như vậy!

Chỉ trong chốc lát, trên tay Lâu Ngọc mang theo một chiếc lược cùng dây buộc tóc, đứng ở phía sau Chu Tài chải mái tóc còn đang rối bời rồi buộc lại.

“Có vợ, thật tốt!” Chu Tài cắn từng miếng cá, mơ hồ không rõ nói.

Lâu Ngọc ngây cả người, trong bụng thâm nghĩ: Đến nhà Chu Tài, tìm cho hắn một người vợ dịu dàng sẵn sốc, lại xinh đẹp, hắn sẽ hài lòng thôi!

6. Chương 6

Edit: Mều

Beta: Tuyết

Những ngày kế tiếp, Chu Tài dậy sớm đánh xe, đêm xuống mới nghỉ, mất gần một tháng vui vui vẻ vẻ đánh xe thì đưa Lâu Ngọc về tới trấn Trung Hiếu.

Xe ngựa vừa vào đến trước cửa miếu trấn Trung Hiếu, mọi người đều nhận ra Chu Tài, nhìn hần ngồi trên xe ngựa bộ dạng xuân phong đắc ý thì rồi rít hướng về Chu Tài nói chúc mừng. Không đợi Chu Tài đánh xe ngựa về đến nhà ở cuối trấn, hơn phân nửa trên dưới cả trấn đã biết Chu Tài ra ngoài hơn hai tháng cuối cùng đã mang vợ về! Tất cả mọi người lớn tiếng kéo nhau đến nhìn người vợ Chu Tài mang về.

Tránh qua lớp người đang nói chúc mừng, Chu Tài cuối cùng đã đánh xe ngựa về đến căn nhà mình đã rời đi hơn hai tháng.

“Vợ ơi, về đến nhà rồi!” Chu Tài xuống xe ngựa, nhìn vào trong xe vui vẻ kêu lên.

Bên ngoài xe ngựa, dân chúng trong trấn nhỏ tụ tập ba tầng trong ba tầng ngoài tới xem náo nhiệt, tất cả đều kiễng mũi chân, rướn cổ lên ngó nhìn rèm che màu đỏ tươi.

Một cánh tay bạch ngọc vươn ra, vén lên một góc rèm che...

Tất cả mọi người đều hít một hơi: Nhìn bàn tay này, trắng nõn cứ như khối đậu hũ trắng được bán ở phố Đông vậy, gương mặt kia không chừng còn vô cùng xinh đẹp nữa đó!

Chu Tài vừa thấy Lâu Ngọc đưa tay ra ngoài, liền sải bước đến, vén rèm che lên, vươn tay đỡ Lâu Ngọc xuống xe ngựa.

Haiz! Đáng tiếc lại đội mũ, không thấy rõ dung mạo! Mọi người thấy Lâu Ngọc xuống xe ngựa, trên đầu đội mũ có mảnh lụa trắng che mặt, tất cả đều ngậm than thở.

“Tránh ra cho lão nương, tránh ra!” Một tiếng nói lớn từ bên ngoài truyền tới.

Đám người tránh ra thành một con đường nhỏ, một phụ nhân trung niên cao lớn mập mạp giơ một con dao giết heo hấp tấp chạy tới chỗ Chu Tài và Lâu Ngọc đang đứng, miệng hét lớn, “Cho lão nương nhìn vợ Chu Tài mang về cái nào!”

“Ồ! Lớn lên thật cao! Chắc chắc, nhưng mà gầy quá, phải nuôi cho mập mới sanh được con.” Phụ nhân mập mạp mới tới cố gắng mở to đôi mắt nhỏ như một đường chỉ, đánh giá Lâu Ngọc từ trên xuống dưới đến mấy lần, “Người xem gầy đến độ này có thể bị gió thổi bay không chừng.”

“Bàn thẩm (thím béo)! ” Chu Tài ôm Lâu Ngọc vào trong ngực, nhìn về phía mọi người nói, “Vợ con tốt lắm!”

“Tiểu tử đàn, cũng biết thương vợ, cái thằng nhóc mới lớn như vậy đã trở thành thê nô rồi, để cho mọi người trong trấn nhìn thấy chê cười!” Bàn thẩm giơ con dao giết heo lên, quở trách Chủ Tài.

“Ha ha, Hoàng Nhị nổi tiếng là thê nô ở trong trấn đó!” Mọi người vây xem đồng loạt cười vang. Hoàng Nhị chính là khẩu tử (bạn đời – nói với người khác về vợ hoặc chồng của mình) của Bàn thẩm, bình thường ngay cả đánh rắm về phía Bàn thẩm cũng không dám, được toàn trấn công nhận là đệ nhất thê nô.

“Cái mồm thối nha người, dám đùa giỡn lão nương! Hoàng Nhị nhà ta vốn thành thật, cho các người đồ con mắt! Các người trông không được khẩu tử nhà mình, lại đi ghen tị với nhà người ta...” Bàn thẩm lăm lăm con dao trong tay, hừ nói.

“Vợ, người mệt rồi, chúng ta vào trong nhà nghỉ trước đi.” Chu Tài bỏ qua đám người đang nháo ở trong sân, ôm Lâu Ngọc vào phòng ở của mình. Những ngày qua lúc Chu Tài rời đi, trong nhà vẫn luôn có hàng xóm xung quanh đến giúp đỡ trông nom, nên khá sạch sẽ.

Chu Tài hầu hạ Lâu Ngọc nằm xuống nghỉ ngơi, ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, mọi người đứng ở sân còn đang chờ Chu Tài đi ra, hỏi thăm chút chuyện về vợ hần.

“Tài tiểu tử, vợ của người bị bệnh à?” Chu Tài vừa ra đến sân, đã bị Bàn thẩm kéo qua hỏi. Bàn thẩm sớm nói thầm ở trong lòng: Người trong trấn thì quen thân biết rõ nhau, hiểu được chỉ cần không động đến công việc và người mà Chu Tài coi trọng, mà Chu Tài từ trước đến giờ đều là mặt hung ác tâm lương thiện.

Nhưng người bên ngoài không hiểu rõ con người Chu Tài, mười người thì đến chín đều cho rằng Chu Tài là một kẻ tội ác tày trời, nào có ai nguyện ý gả nữ nhi cho hắn? Trừ phi người này có bệnh tật!

Mọi người chỉ biết Chu Tài muốn đi xa nhà để mang vợ về cho Chu lão mẹ, chuyện ngọc bội gì đó đều không biết, cho nên tất cả đều phỏng đoán như vậy.

“Vợ không có bệnh, trên đường mệt mỏi!” Chu Tài giọng ồm ồm nói, hai hàng lông mày rậm nhíu lên, giận giữ nhìn chăm chăm Bàn thắm. Mẹ hắn bị bệnh mà chết, hắn không thích người khác nói vợ yêu của hắn mắc bệnh, dù nghi ngờ hỏi thăm cũng không được!

“Bàn thắm không có ý gì khác, chẳng qua là quan tâm vợ ngươi thôi.” Bàn thắm ngoài miệng nói như vậy, trong lòng vẫn nhận định Lâu Ngọc có vấn đề, như những người bình thường khác thấy người ta cũng phải chào một tiếng, sớm thế này đã vào nhà nằm rồi, đây còn chưa rõ ràng sao? Là một con ma ốm, lại còn bị câm nữa!

Đám người nhìn thấy Chu Tài tức giận, trong lòng đều hiểu rõ: Tân nương tử của Chu Tài sau này sẽ là Chu lão mẹ kế tiếp, là một người không thể chọc đến. Chọc vào, Chu Tài liền liều mạng! Được rồi, chuyện phụ phụ nhà người ta, bọn họ vẫn là ít xen vào thì hơn!

Mọi người một lần nữa nhiệt tình vui vẻ nói mừng trở về, rồi nhà nào nhà nấy mang theo khẩu tử nhà mình trở về.

“Đi ra ngoài cũng được một lúc rồi, ta phải về xem gian thịt heo nhà ta, Tài tiểu tử có việc nhớ đến cuối phố tìm Bàn thắm nha!” Bàn thắm lắc lư thân hình mập mạp rời khỏi.

Chó nhỏ Tiểu Bạch cảm thấy đám người ngoài xe ngựa đã rời đi hết, ló cái đầu từ trong xe chui ra, hướng Chu Tài kêu hai tiếng “Ấu ấu.”

“Vợ ngủ trong phòng, không được kêu!” Chu Tài nhìn trong nhà một chút, thấp giọng nói với Tiểu Bạch.

Chu Tài vừa dứt lời, Tiểu Bạch liền nhảy từ trên xe xuống, nhanh như chớp chạy vào trong nhà tìm Lâu Ngọc.

Chu Tài mang chăn, gối, bọc đồ, hoa cùng một đồng đồ từ trên xe ngựa mang vào phòng, tháo xe ngựa, dắt tới chuồng ngựa phía sau nhà. Làm xong xuôi đi vào nhà nhìn Lâu Ngọc còn đang ngủ, liền cẩn thận khóa cửa cổng, mang theo đòn cân và quả cân đi chợ buôn heo quyết định ngày mai làm thịt heo sống.

Cưới vợ rồi giờ phải kiếm tiền nuôi vợ!

“Chu Tài, lúc nào làm rượu mừng mời bọn ta uống chén rượu đây!” Trong chợ buôn heo một hán tử dáng người thô kệch, từ xa đã lớn tiếng nói với Chu Tài.

“Vợ không thích náo nhiệt, bạc này các ngươi cầm lấy đến tửu quán uống rượu, coi như là rượu mừng ta mời các ngươi.” Chu Tài lấy mấy khối bạc vụn từ trong ***g ngực.

“Có vợ tốt! Buổi tối ôm vào trong ngực, thoải mái lắm!” Lão đại trong chợ buôn heo —— Lưu lão đầu ước chừng số bạc ở trên tay, lại nói, “Được đấy! Chỗ bạc này đủ cho đám bọn ta ăn ngon một bữa. Hôm nay heo sống tính cho ngươi giá rẻ một chút, tùy ý chọn!”

Chu Tài ở trong chợ buôn heo dạo lòng vòng qua mấy chuồng heo lớn, cuối cùng chọn một đầu thân đen xì, to khỏe.

Cho heo qua ***g, đập nắp, Chu Tài lại ở trên đường mua muối dầu, gạo rau củ, trong lòng nhớ thương vợ, vội vã mua xong liền trở về.

7. Chương 7

Edit: Mều

Beta: Tuyết

Chu Tài về đến nhà, vào phòng, liền nhìn thấy Lâu Ngọc đã thức dậy, đang ngồi bên bàn đọc sách.

“Vợ, ta mua gạo và đồ ăn rồi.” Chu Tài giơ đồng hồ trên tay, nhìn về Lâu Ngọc đầy yêu thương mà nói.

“Đi làm cơm.” Lâu Ngọc ngẩng đầu nhìn Chu Tài một cái.

“Vợ đói bụng!” Chu Tài vội vàng mang đồ vào trù phòng sắp xếp đồ ăn. Không thể để vợ đói bụng!

Lâu Ngọc vốn còn đang chăm chú xem sách, từ từ lại ngồi không yên: Mùi vị từ trong bếp truyền đến thật là...

Lâu Ngọc đặt sách xuống, đi đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, Chu Tài đứng trước bếp lò, cầm môi đảo thức ăn bên trong nồi.

Đó là cho người ăn sao? Lâu Ngọc sờ lông mày, “Người làm gì thế?”

Chu Tài nghe được giọng nói của Lâu Ngọc, quay đầu lại nhìn, nhếch miệng cười, “Vợ, phòng bếp bẩn. Thức ăn sắp xong rồi, người ra ngoài chờ chút là có thể ăn!”

“Để ta làm.” Lâu Ngọc đi tới, cầm lấy môi từ trong tay Chu Tài, đẩy hẳn qua một bên.

“Vợ!” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc.

“Người nhìn lửa, ta tới xào thức ăn.” Lâu Ngọc đem đồng thứ không rõ hình dạng ở trong chảo kia đổ ra một chiếc bát lớn, rồi cầm gầu múc một bát nước từ trong vại vào nồi, nhắc tai nồi được bện từ cành liễu sang một bên rửa sạch nồi lần nữa...

Chu Tài ngồi trên băng ghế trước bếp lò, bẻ củi khô bỏ vào lò thêm lửa, nhìn Lâu Ngọc thuần thục rửa rau, thái rau, xào thức ăn, cả căn phòng bếp ngập tràn hương vị thức ăn ngon lành.

Mẹ nói, vợ cũng sẽ nấu cơm cho hán tử (chồng)! Chu Tài nở nụ cười ngây ngô.

“Mang thức ăn ra đi!” Lâu Ngọc làm xong mấy món ăn, nhìn Chu Tài tay cầm củi cười ngốc, liền đá Chu Tài một cước.

“Ăn cơm, ăn cơm!” Chu Tài ném củi trong tay, đứng dậy bê thức ăn ra bàn ngoài, vẻ tươi cười trên mặt càng đậm: Mẹ nói, vợ đánh hán tử chứng tỏ có quan tâm đến hán tử!

Soạn xong bàn ăn, Chu Tài vẫn mang vẻ cười cười, ăn một thìa cơm, nhìn Lâu Ngọc một cái, lại ăn thêm một thìa cơm...

Buổi tối hôm đó, Lâu Ngọc ngủ trên giường Chu Tài, Tiểu Bạch nằm ở khoảng trống trước giường, Chu Tài chỉ đành phải núp một góc ngả ra đất nằm ngủ.

Hai người một chóc cả đêm không mộng寐, ngủ yên.

Ngày thứ hai, Chu Tài dậy từ sáng sớm, rửa mặt, mang theo nghề giết heo ra ngoài cửa kiếm sống.

Cho đến khi mặt trời lên cao, Lâu Ngọc mới rời khỏi giường.

Đang lúc Lâu Ngọc cùng Tiểu Bạch chuẩn bị cơm, Chu Tài đã bán xong thịt heo trở về.

“Vợ, ta đói bụng, cơm được chưa?” Chu Tài đi vào phòng bếp, cầm trên tay một đầu heo đặt lên trên thớt gỗ. Kể từ khi Lâu Ngọc xuống bếp nấu cơm ngày hôm qua, Chu Tài đã nhận định Lâu Ngọc nấu cơm cho hán tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Lâu Ngọc thấy hán tử trở lại, chỉ đành phải cho thêm ít gạo, rửa nhiều rau hơn một chút.

“Vợ, ăn cơm xong chúng ta đi viếng mộ cha mẹ, viếng mộ dùng đến đầu heo, tiền vàng mã và nến ta đã chuẩn bị xong.” Chu Tài vừa nói vừa lấy một túi tiền từ trong ***g ngực, kéo tay rồi đặt túi tiền lên tay Lâu Ngọc, “Tiền hôm nay bán thịt heo.”

Lâu Ngọc cầm túi tiền tùy ý đặt xuống bên cạnh, tiếp tục thái rau.

“Vợ, tiền phải đếm cho rõ ràng, cất kỹ!” Chu Tài thấy Lâu Ngọc ngay cả liếc cũng không thèm liếc qua tiền hẩn đưa, liền mở to đôi mắt nhìn chăm chăm Lâu Ngọc, bất mãn nói. Hẩn vì vợ, hôm nay đã rất cố gắng bán thịt heo mà!

“Người...” Lâu Ngọc quay đầu nhìn thấy Chu Tài đứng một bên vẻ mặt hung dữ, vóc dáng cao lớn mang biểu tình ủy khuất, chỉ đành đặt dao xuống, cầm lấy túi tiền trở về phòng tìm nơi có thể giấu đồ rồi để túi tiền vào đó giấu thật kỹ.

Lâu Ngọc giấu kỹ tiền xong liền trở lại phòng bếp, nhìn Chu Tài đang cắt rau, rau được ăn đặt trong đĩa khá là gọn.

“Cắt được lắm!” Lâu ngọc cầm đồ ăn đã được thái kỹ bưng đến bếp lò bên cạnh.

Chu Tài nghe Lâu Ngọc nói lại tiếp tục mang về mặt cười ngốc.

...

Mang theo cơm, để Tiểu Bạch ở nhà trông nhà. Chủ Tài vác theo hai cái thùng để đủ các thứ đồ, cùng Lâu Ngọc ra ngoài lên núi thăm viếng mộ Chu lão mẹ và Chu lão cha.

Mộ phần của Chu lão mẹ và Chu lão cha nằm ở phía tây núi Song Lâm.

Hai người rời khỏi nhà Chu Tài, trên đường đi, gặp vô số nhóm người tò mò vợ Chu Tài. Bọn họ nhìn Lâu Ngọc mà giống như nhìn hầu tử xuống núi, ghé tai thì thầm, bàn tán xôn xao, trao đổi...

“Chu Tài, người mang vợ đi đâu thế?” Lý thẩm bán bánh bao trong trấn cầm quạt lá vẩy Chu Tài. Hiện giờ người trong trấn đều biết vợ Chu Tài thích đội mũ lụa trắng, cho nên trong trấn nhìn thấy người mang mũ đó đến tám chín phần chính là vợ Chu Tài.

“Viếng mộ cha mẹ.”

“Cái đứa nhỏ này nha! Thật hiếu thuận! Chả bù cho Tiểu Tam nhà ta, ngày nào cũng đến sông bạc đổ súc sắc...” Lý thẩm thở ngắn than dài, chờ đến khi Chu Tài và Lâu Ngọc đã đi xa lại tiếp tục than thở nhà mình bất hạnh.

“Nhi tử có hâm mộ cũng vô ích! Cho ta năm bánh bao vùng.” Hà đại cô nổi tiếng là bà mai trong trấn lắc hông đi đến trước quán bánh bao của Lý Thẩm.

“Mà nói ra mới để ý! Bà có nhìn thấy y phục rồi giày của vợ Chu Tài mặc trên người kia không, mấy thứ đó tốt bao nhiêu? Đó cũng đâu phải thứ đồ người thường mặc được! Bà nói, mệnh người này! Đúng là không được!” Lý thẩm lấy bánh bao, lắc đầu nói.

“Ta thấy, vợ Chu Tài nhất định là một tiểu mỹ nhân, người nhìn tư thái bước đi của người ta kia, tư thế kia tựa như gió xuân nhìn rất thuận mắt! Cũng chỉ có phú hộ mới có khí chất như vậy! Cũng không biết một gã giết heo như Chu Tài, đi đâu được người vợ vừa có dung mạo vừa có tiền như vậy...” Hà đại cô nhìn bóng lưng Lâu Ngọc nói.

“Còn nói ta, bà không phải cũng hâm mộ sao, của bà này.” Lý thẩm gói kỹ bánh bao đưa cho Hà đại cô, chê cười nói.

...

Đến nghĩa địa, Chu tài nhỏ cõ mỗ tế phẩm, Lâu Ngọc cầm hoa Ngọc Lan mang về từ Lâu Ngọc sơn trang trông xung quanh nghĩa địa. Vốn Chu Tài định mang theo hoa khô trở về, chẳng qua trên đường Lâu Ngọc dùng được thủy ngâm hoa, để cho rễ cây dài ra, có thể tiến hành trồng.

“Vợ, tới đây dập đầu trước cha mẹ đi.” Chu Tài dọn xong tế phẩm châm nến và hương, kéo Lâu Ngọc qua, hai người song song quỳ gối trước phần mộ.

Lâu Ngọc nghĩ cha mẹ Chu Tài dù sao cũng là đại ân nhân của Lâu Ngọc sơn trang, dập đầu là việc nên làm, theo khẩu hiệu cùng động tác của Chu Tài, đồng thời dập đầu mấy lần trước Chu lão mẹ cùng Chu lão cha.

Dập đầu xong, Chu Tài kéo tay Lâu Ngọc, chân thành trước mộ phần hai người nói: “Cha, mẹ, con và vợ vừa ở trước mặt hai người bái đường rồi, buổi tối con có thể động phòng cùng vợ! Mong hai người phù hộ chúng con bình an, bạch đầu giai lão!”

Với Chu Tài, bái đường chính là quỳ lạy cha mẹ mình, giờ hắn và Lâu Ngọc coi như đã bái đường xong rồi, Lâu Ngọc đã là vợ chính thức của hắn, đợi đến buổi tối là có thể động phòng!

Hành động của Chu Tài khiến Lâu Ngọc đứng một bên kinh ngạc đến ngây người: Đang nói cái gì vậy? Bái đường? Động phòng? Hai người bọn họ? Đoạn đường đến đây, y mặc kệ để Chu Tài gọi mình là vợ hắn, hắn liền thật sự cho rằng mình là vợ hắn sao?

8. Chương 8

Edit: Mều

Beta: Tuyết

Mỗi người mang theo tâm tư khác nhau, Chu Tài cùng Lâu Ngọc đi xuống núi.

Dưới chân núi cánh đồng ruộng trước mắt Lâu Ngọc đã khuất dần chỉ còn lại một màu xanh thăm thẳm, cả đoạn đường Lâu Ngọc chỉ nghĩ đến việc tối nay làm sao mới tránh được tình trạng xấu hổ này rồi cao chạy xa bay...

Cách màng che mặt Chu Tài nhìn không ra tâm tư Lâu Ngọc, gắng đuổi theo Lâu Ngọc đang bước đi như bay, nghĩ đến tối nay có thể ôm vợ nằm trên giường, toàn thân liền tràn đầy sức lực...

Nửa đoạn đường dài cũng chỉ đi mất một lúc, hướng chỉ bao quanh trấn Trung Hiếu bốn phía đều là núi sông! Rất nhanh hai người liền về nhà.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Bạch lập tức chạy ra, đến bên Lâu Ngọc vui vẻ rung đùi đắc ý, thấy Lâu Ngọc không để ý đến nó, liền cắn ống quần Lâu Ngọc kéo hướng ra cổng.

“Vợ, chó con buồn sinh hự, nó muốn ra ngoài chơi!” Chu Tài là điển hình kiểu người yêu ai yêu cả đường đi, sau khi biết Tiểu Bạch là sủng vật Lâu Ngọc nuôi đã nhiều năm, cho nên đối với nó vô cùng tốt. Lúc này thấy nó muốn ra ngoài liền nói với Lâu Ngọc, hi vọng Lâu Ngọc cùng nó đi ra ngoài dạo một chút.

Trong lúc một người một chó còn đang giằng co, ngoài sân đã truyền đến một thanh âm kiều mị, “Ái chà chà... Ta đã tới, không ra đón tiếp sao?”

Chu Tài thấy thân hình Lâu Ngọc thoáng cứng đờ, cho là cừu gia tới, ném gánh trên vai xuống, rút ra con dao giết heo bên hông đứng chắn trước mặt Lâu Ngọc. Ra khỏi nhà một chuyến hắn cũng hiểu giang hồ yêu thích chém chém giết giết, vợ hắn lại còn là người của Lâu Ngọc sơn trang, nói không chừng nhạc phụ đắc tội với ai đó khiến người ta tìm đến cửa để báo thù cũng là điều có thể! Nhớ năm đó, nhạc phụ chính là bị cừu nhân ám toán nên trọng thương, cuối cùng được cha giấu dưới đồng rơm rạ mới bảo vệ được một mạng!

“Đây là đạo đài khách sao? Vừa biết chuyện hôn sự của người ta liền không ngừng thúc ngựa tới chúc mừng người đó! Giờ lại bị người cầm dao mổ heo đe dọa, ta thật không muốn sống mà! Hic hic...” Trong sân đáp xuống một nam tử trẻ tuổi yêu mị mặc bạch y, cầm đai lưng màu đỏ lau khóe mắt vốn không hề có lệ bất đầu tỏ vẻ đáng thương than khóc kể lể!

Tiểu Bạch buông gấu quần Lâu Ngọc, chạy đến bên cạnh nam nhân yêu mị, cọt cọt chân thấp giọng kêu.

“Vẫn là con chó nhỏ mày tốt nhất, không giống mấy người kia! Hừ! Nhi tử gả ra ngoài, như bát nước đổ đi! Tiểu tử không có lương tâm!” Nam nhân ôm lấy Tiểu Bạch Cẩu từ trên mặt đất, tức giận bất bình nói, dứt lời đôi mắt phượng quyền rũ trợn mắt liếc nhìn Lâu Ngọc được Chu Tài che chắn phía sau.

“Sự phụ, chỉ một mình ngài sao? Sư bá đâu?” Lâu Ngọc ở phía sau Chu Tài đi ra, cúi người chào hỏi nam nhân.

“Hừ! Đừng nhắc đến cái tên người chết kia trước mặt ta! Sau này, ta đi dương quan đạo của ta, hấn đi âm quan đạo của hấn!” Nam nhân tức giận nói, dứt lời liền ôm Tiểu Bạch đi vòng qua Lâu Ngọc và Chu Tài bước vào phòng.

“Vợ, đó... đó là sư phụ người?” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc ngạc nhiên hỏi, “Sư phụ thật trẻ tuổi!”

“Sư phụ năm nay mới 35 tuổi! Được người giang hồ gọi là Bất Tử Tiên, tên thật là Thượng Quan Nhân!” Lâu Ngọc nói xong, trong lòng có chút hối hận: Ta đã sắp rời đi rồi, lại đi cho cho hấn biết những thứ này để làm gì chứ?

“Sư phụ đi cả đoạn đường, nhất định là mệt rồi, ta đi ra ngoài mua thức ăn trở về làm cơm.” Chu Tài vừa nói liền sải bước ra khỏi nhà.

Lâu Ngọc nhìn Chu Tài đã rời khỏi, đứng trong sân một mình, nghĩ tới việc vào trong nhà phải ứng phó với vị sư phụ tính tình trẻ con ầm ĩ với sư bá mà chạy đến đây lại cảm thấy đau đầu. Trên đời này có thể làm cho Lâu Ngọc nhức đầu cũng chỉ có ba người: Một là sư phụ y, tính tình bất định thích gây phiền phức làm chuyện xấu hai là mẫu thân, một khúc hai nháo ba thất cổ ba là Chu Tài, hoành trủng trực chàng quần quýt không rời, luôn khiến cho tâm tình bình tĩnh của y xuất hiện dao động không nên có...

Tùy ý xông loạn không hề cố kỵ. Xuất xứ từ truyện Thủy Hử.

Lâu Ngọc nhìn đồng hồ Chu Tài vừa ném xuống rơi đầy trên mặt đất liền nhặt lấy bỏ vào trong thùng.

“Ngọc nhi, sư phụ khát nước, mau mang chén nước ra cho vi sư!” Trong nhà truyền đến giọng nói của Thượng Quan Nhân.

Lâu Ngọc vào phòng, cúi mũi xuống đặt trên ghế, vào phòng bếp lấy chén rót nước cho Thượng Quan Nhân rồi đi ra ngoài.

“Ngọc nhi, có phải con muốn rời đi ngay lúc này không?” Thượng Quan Nhân uống một hớp, ngồi một bên nhìn Lâu Ngọc hỏi.

“Phải.” Lâu Ngọc đáp. Y từ lúc sáu tuổi đã bái Thượng Quan Nhân lúc đó mới mười tám tuổi làm sư phụ, hai người sớm chiều ở chung cũng hơn mười năm, đối với tâm tư của mình, thân là sư phụ Thượng Quan Nhân rất dễ dàng có thể đoán ra được, y cũng không cần thiết phải dấu diếm!

“Nhân sinh vội vã mấy chục năm, muốn tìm một người toàn tâm toàn ý yêu con không dễ dàng đâu!” Thượng Quan Nhân uống một hớp, nắm lấy dây lưng dài phiêu động về mặt bị thương u sầu thở dài nói.

“Sư phụ, vậy ngài cùng sư bá thì sao? Chẳng phải là chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên sao? Ngài vì cái còn muốn chạy?” Lâu Ngọc nhìn Thượng Quan Nhân, từ từ mở miệng nói.

“Khụ... khụ...” Thượng Quan Nhân nghe Lâu Ngọc nói liền dùng tay áo che miệng bắt đầu giả ho, một hồi lại nói, “Chuyện này không giống nhau! Sư bá người quần ta rất chặt, không có tự do!”

“Sư phụ, ngài có phải lại chạy đến phố mỹ nhân hay không?” Lâu Ngọc nhìn Thượng Quan Nhân, nhàn nhạt hỏi.

Tật xấu nhất của Thượng Quan Nhân là thích đi dạo phố hoa, Thượng Hoa Lâu, du hoa phường...

“Mấy mỹ nhân mềm mại đến từ phố mỹ nhân, ta...ta chỉ là đi xem một chút, ta lại không làm... Làm chuyện xấu!” Thượng Quan Nhân ấp úng giảo biện nói, nói xong liền giả bộ gấp vài cái, nói, “Sư phụ mệt rồi, mau chuẩn bị giường cho sư phụ!”

Lâu Ngọc bắt đắc dĩ nhìn sư phụ nhà mình: Mỗi lần sư phụ làm sai đều chỉ kiếm cớ trốn tránh, chạy loạn!

“Vợ, ta đã về!” Lâu Ngọc đứng dậy đang chuẩn bị đi sắp giường cho Thượng Quan Nhân, ngoài phòng đã vọng đến tiếng nói của Chu Tài.

“Vợ, sao không để cho sư phụ ngồi? Đứng mệt!” Chu Tài mang theo bao lớn bao nhỏ vào nhà, nhìn thấy hai người đang đứng bên trong, lên tiếng nói.

“Chu Tài, sư phụ chạy mệt cả đoạn đường rồi, trước nghỉ ngơi một chút! Đợt khi nào làm xong cơm tối hãy gọi sư phụ!” Thượng Quan Nhân giả bộ mệt mỏi không chịu nổi, gơ tay áo nói.

“Vâng, sư phụ! Con đi sửa soạn phòng cho ngài!” Chu Tài đặt đồ trên tay xuống, vào căn phòng trước đây của Chu lão mẹ dọn dẹp.

Đợi đến khi Chu Tài dọn xong phòng, Thượng Quan Nhân thông dong đi vào nghỉ ngơi. Tiểu Bạch vui vẻ đi theo sau Thượng Quan Nhân vào phòng.

“Vợ, người nấu cơm, ta đến chỗ Lưu lão đầu chọn thịt heo cho ngày mai!” Chu Tài đứng ở phòng khách nói với Lâu Ngọc, nói xong cầm cân đòn ra cửa!

Biết tối này không thể rời khỏi được, Lâu Ngọc chỉ đành phải cầm đồ ăn Chu Tài vừa mua đi vào phòng bếp.

Mặt trời chiều đã ngả về tây, ánh nắng ban chiều chiếu khắp bầu trời.

Chu Tài về đến nhà nhìn thấy trên bàn đầy món ăn, hỏi Lâu Ngọc đang bưng bát đĩa ra, “Vợ, thật nhiều món ăn!”

“Sư bá tới!” Lâu Ngọc để bát đĩa xuống.

“Người đâu?” Chu Tài nhìn quanh, trong nhà không có ai mà!

“Ở trong phòng sư phụ!” Lâu Ngọc vừa nói vừa đi vào phòng bếp.

“À!” Chu Tài đáp một tiếng đi tới phòng Thượng Quan Nhân, tính gọi hai người ra ăn cơm.

Chu Tài thấy cửa phòng mở, liền nhấc chân đi vào, đợi đến khi nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, nhất thời trợn mắt há hốc mồm...

Bên trên giường, hai người đang dây dưa, một người là sư phụ Lâu Ngọc, người kia không nhận ra, đoán rằng có lẽ là sư bá theo lời Lâu Ngọc nói. Lúc này, sư bá nằm trên người sư phụ, sư phụ hai tay vòng quanh cổ sư bá, hai người miệng đối miệng hôn nhau...

Chu Tài đỏ mặt chạy ra phòng...

“Đệ đùa giỡn hư hỏng, biết rõ hấn đi vào lại lôi kéo ta không tha!” Vương Hổ mạnh mẽ hôn Thượng Quan Nhân một hồi, giọng nói mang theo sủng nịnh.

“Huynh không muốn sao?” Thượng Quan Nhân hờn dỗi, vươn đầu lườn hồng nhạt lướt qua đôi môi dày của Vương Hổ.

“Đệ còn như vậy, tối nay cũng không cần ăn cơm tối Ngọc nhi làm!” Giọng nói Vương Hổ hơi khàn ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào cánh môi đỏ tươi mê người của Thượng Quan Nhân.

“Ha ha... Sắc quý...” Thượng Quan Nhân cười đùa đẩy Vương Hổ đang áp trên người mình, chỉnh lại y phục cùng đầu tóc, đứng ở cửa phóng cho Vương Hổ một cái mị nhãn, “Ra ăn cơm tối! Sư huynh! Ha ha...” Vương Hổ từ trên giường đứng lên, sửa lại y phục trên mình, nắm lấy tay Thượng Quan Nhân đi vào phòng ăn.

9. Chương 9

Edit: Mều

Beta: Tuyết

Lâu Ngọc từ phòng bếp đi ra, đã thấy Chu Tài mặt đỏ bừng đứng bên cạnh bàn.

“Mời sư phụ và sư bá ra ăn cơm!” Lâu Ngọc nói với Chu Tài.

“Ta... Ta đã đi gọi rồi, Họ... Bọn họ ở... ở...!” Mặt Chu Tài càng đỏ hơn, nói chuyện lắp ba lắp bắp, ánh mắt đảo xung quanh, căn bản không dám dừng lại quá lâu trên người Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc nhìn bộ dạng này của Chu Tài, vừa nghĩ liền biết hẳn nhất định không cẩn thận vào trong phòng, nhìn thấy sư phụ và sư bá đang thân mật! Lại nghĩ đến Chu Tài cũng mang tâm tư như vậy với y, ngay cả y cũng bắt đầu không được tự nhiên.

Thượng Quan Nhân đi ra ăn cơm, nhìn thấy hai người Chu Tài và Lâu Ngọc mang thần sắc quái dị, trong bụng liền vui mừng: Chỉ cần Ngọc nhi bị Chu Tài ăn sạch sẽ, không biết vị thuốc kia có hữu hiệu hay không? Ha ha...

“Trước kia muốn Ngọc nhi nấu cơm cho ta ăn, nó lúc nào cũng bốn lần thì ba lần không tình nguyện, giờ gả cho người ta liền ngày ngày làm cơm cho tướng công ăn...” Thượng Quan Nhân làm nũng với Vương Hổ bên cạnh, oán trách đồ đệ mình bất hiếu.

“Đệ đói rồi mà, mau ăn cơm! Ăn no mới có sức nói Ngọc nhi!” Vương Hổ kéo Thượng Quan Nhân ngồi xuống, nhẹ giọng nói.

“Ừ! Vẫn là sư huynh tốt nhất!” Thượng Quan Nhân quay mặt Vương Hổ lại, hôn một cái trên mặt hắn.

“Ấu...” Tiểu Bạch ở bên cạnh chạy quanh, nhìn về phía Thượng Quan Nhân bất mãn kêu: Lúc này ngài còn nói ta tốt nhất!

Wương Hổ gấp cho Tiểu Bạch một cục xương lớn thả vào bát của nó, Tiểu Bạch lập tức thức thối ngậm xương bắt đầu gặm, không còn kêu nữa

“Hai người các ngươi đứng làm cái gì? Ăn đi!” Thượng Quan Nhân cầm đùi gà chiên giòn da vàng ánh cần một miếng, nhìn hai người Lâu Ngọc đang lo lắng cùng với Chu Tài mặt đỏ đến tận mang tai.

Lâu Ngọc ngồi xuống ăn cơm, Chu Tài vào phòng bếp cầm một vò rượu và bốn cái bát lớn đi ra ngoài.

“Hôm nay con và vợ đã bái đường trước mộ phần cha mẹ, bữa cơm hôm nay có sư phụ và sư bá ở đây, coi như là uống chén rượu mừng của con và vợ!” Chu Tài đặt bát xuống trước mặt mỗi người, vừa nói vừa vén nắp vò rượu, một mùi vị rượu thơm nồng đậm đã bay ra ngoài.

“Rượu ngon!” Vương Hổ vỗ bàn, cao hứng kêu lên, “Là rượu ngũ cốc trên hai mươi năm!”

“Rượu này cha con ủ lúc con mới ra đời, cho tới hôm nay vừa tròn hai mươi một năm! Sư bá đã thích, trong hầm còn bốn vò, đều cho sư bá!” Chu Tài mặc dù là một gã giết heo quê mùa, nhưng không thích uống rượu, thấy Vương Hổ thích liền hào phóng nói.

“Cho ta một vò là tốt rồi, còn dư lại đợi đám huynh đệ của Ngọc nhi đến có thể cho bọn họ.” Vương Hổ cười nói.

Wương Hổ cả đoạn đường đuổi theo Thượng Quan Nhân trốn nhà ra ngoài, biết được cả giang hồ người người tung lưới dường như đang tìm kiếm tung tích của Lâu Ngọc và Chu Tài, phỏng chừng không quá hai tháng, sẽ có người tìm đến vùng trấn nhỏ vắng vẻ này. Hắn và Thượng Quan Nhân có thể tìm người nhanh như vậy, tất cả đều là vì Thượng Quan Nhân đặt một loại cổ truy tung vạn dặm lên người Tiểu Bạch.

“Được!” Chu Tài đáp lời, rượu rót vào mỗi chén cũng đầy rồi.

“Vợ!” Chu Tài rót rượu xong, thấy thần sắc Lâu Ngọc không tốt, quan tâm đưa tay sờ trán Lâu Ngọc, lo lắng Lâu Ngọc ban sáng lên núi bị trúng gió.

“Ta rất khỏe!” Lâu Ngọc bắt được cánh tay Chu Tài đang áp vào y.

“Chu Tài, hôm nay là sinh nhật ngươi sao?” Thượng Quan Nhân đột nhiên hưng phấn reo lên, thấy Chu Tài gật đầu, liền vỗ tay nói, “Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Ngọc nhi nha! Hôm nay cũng là ngày các ngươi thành thân, thật là tam hỷ doanh môn nha! Ngọc nhi 24 tuổi, so với ngươi lớn hơn 3 tuổi, thật đúng là nam đại tam bảo kim chuyên!”

Ý là lấy vợ hơn ba tuổi như mang vàng về nhà.

Chu Tài nghe được Thượng Quan Nhân nói, mở to mắt nhìn Lâu Ngọc từ trên xuống dưới nhiều lần: Hắn vẫn cho rằng vợ nhỏ tuổi hơn hắn!

Chu Tài nắm chặt tay, hai mắt nhìn Lâu Ngọc, trong lòng buồn rầu nghĩ: Qua mười mấy năm vợ vẫn cứ dạng này, giống sư phụ không già đi, đến lúc đó vợ có chê ta già rồi, không quan tâm đến ta nữa hay không...

Nghĩ đến đây, Chu Tài kéo Lâu Ngọc đứng dậy, nắm hai vai Lâu Ngọc, nhìn vào mắt y, thật lòng nói: “Vợ, ta sẽ đối tốt với người cả đời!”

Lâu Ngọc được Chu Tài tỏ tình như vậy, lại làm trò trước mặt sư phụ cùng sư bá mình, bắt đầu xấu hổ, cúi đầu mắng Chu Tài một câu: “Người nói lời vợ vẫn gì đó?”

“Vợ, ta là thật lòng! Không phải nói vợ vẫn! Người phải tin tưởng ta! Thật đó! Ta không gạt người! Mẹ nói phải luôn nghe lời vợ! Ta vẫn nhớ!” Chu Tài thấy Lâu Ngọc không tin, vội vàng thanh minh.

“Ngọc nhi đang xấu hổ đó mà!” Thượng Quan Nhân đứng lên, cười ha ha nhìn Lâu Ngọc: đồ đệ này của y từ nhỏ đã mặt lạnh tâm lạnh, thật hiếm khi mới lộ ra vẻ mặt này, từ lúc gặp được Chu Tài này, gần gũi nửa ngày đã... Nhưng đây không phải thiên ý bổ khuyết cho nhau sao?

“Hôm nay là ngày đại hỉ, tối, uống rượu!” Thượng Quan Nhân bưng bát rượu lên, “Vi sư chúc Ngọc nhi cùng Chu Tài bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử.”

Vương Hổ nhìn Thượng Quan Nhân nhà mình, bắt đắc dĩ: Nhân nhi vui vẻ đến hồ đồ rồi, hai đại nam nhân sao có thể sớm sinh quý tử chứ?

Song, Vương Hổ với bản tính cứng chiều Thượng Quan Nhân đến tận xương tủy tất nhiên sẽ không nói Nhân nhi nhà mình sai, cầm bát rượu lên, chúc mừng nói: “Sống cho tốt!”

Lâu Ngọc nghĩ chỉ cần mình uống chén rượu này trước mặt sư phụ và sư bá, lại không ngờ thật sự được sư môn thừa nhận hôn sự của y và Chu Tài, đến lúc đó cho dù như thế nào cũng không thể rời bỏ Chu Tài, cho dù chạy trốn cũng bị sư môn đóng gói mang về cho Chu Tài!

Chu Tài thấy vợ chậm chạp không cạn ly, cho rằng thân thể Lâu Ngọc không tốt không thể uống rượu, liền nói với Thượng Quan Nhân và Vương Hổ: “Vợ con thân thể không tốt, rượu này con uống thay vợ!”

“Đây là rượu mừng của hai người, trước khi động phòng phải uống rượu giao bôi, sao có thể uống thay được?” Thượng Quan Nhân mắng Chu Tài, “Thân thể Ngọc nhi tốt lắm, một vò rượu cũng được nữa là, ta là sư phụ nó có thể hại nó sao?”

“Vợ?” Chu Tài không xác định nhìn Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc nhìn trong ánh mắt Chu Tài tràn đầy ý quan tâm cùng yêu thương, nhớ tới từng câu nói từng hành động lúc hai người ở chung của Chu Tài đối với mình, nhớ tới bản thân đối với Chu Tài lại không tự chủ được mà mềm lòng, nhớ tới...

Lâu Ngọc trước sáu ánh mắt chăm chú nhìn, cánh tay từ từ nâng chén rượu trên bàn lên.

Lâu Ngọc cùng Chu Tài cạn chén, uống hết chén rượu của bản thân. Chu Tài vừa kích động và vui mừng, còn Lâu Ngọc thì lại là mờ mịt!

“Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, uống rượu!” Thượng Quan Nhân thấy Chu Tài và Lâu Ngọc đã uống rượu, liền vui vẻ uống chén rượu của mình!

Vương Hổ hào khí nâng cốc uống cạn, uống xong lại cười đùa nhìn Thượng Quan Nhân ngồi trên ghế đang chui vào ***g ngực hắn, “Nhân nhi, đệ say rồi?”

“Không có say, ta đây là vui... vui vẻ! Ta chờ... đợi ngày này thật... thật lâu! Ta thật vui nha... Sư huynh, chúng ta sinh cục cưng có được không? Được... không... hả?” Thượng Quan Nhân uống rượu liền say, đứng dậy ngồi lên đùi Vương Hổ, hai tai ôm lấy cổ hắn, chôn mặt trong ***g ngực rộng rãi của Vương Hổ cọ xát!

“Được, Nhân nhi muốn sao cũng được! Chỉ cần Nhân nhi vui vẻ!” Vương Hổ nhẹ nhàng xoa tóc Thượng Quan Nhân, ở bên tai y ôn nhu nói.

Thượng Quan Nhân bên này say rượu làm nũng, Lâu Ngọc bên kia uống rượu xong như mất hết sức lực xụi lơ trong ngực Chu Tài.

“Vợ, vợ!” Chu Tài ôm lấy Lâu Ngọc như chú mèo nhỏ đang gục trong ngực làm hấn có chút nôn nóng: Sớm biết vợ không thể uống rượu, nói gì thì nói hấn cũng không để cho vợ uống! Uống rượu say ngày hôm sau sẽ bị đau đầu!

“Con dìu Ngọc nhi vào phòng nghỉ ngơi trước đi! Hai thầy trò bọn họ đều không thể uống rượu, ngủ một đêm ngày mai dậy sẽ không sao!” Vương Hồ nói với Chu Tài.

Chu Tài đáp một tiếng, ôm lấy Lâu Ngọc vào phòng nghỉ ngơi.

10. Chương 10

Edit: Mèu

Beta: Tuyết

Dìu Lâu Ngọc vào phòng, thu xếp xong thì đi ra ngoài, Chu Tài khóa cửa cổng và cửa phòng lớn lại.

Thượng Quan Nhân nhìn Chu Tài vừa khóa chặt cửa xong đi vào gọi lớn: “Chu Tài, tới đây! Sư phụ có việc hỏi con!”

“Uống rượu say vẫn không chịu yên tĩnh!” Vương Hồ để Thượng Quan Nhân ngồi ở tư thế thoải mái hơn, giúp y có thể thoải mái nói chuyện với Chu Tài.

“Con biết động phòng như thế nào không?” Thượng Quan Nhân vuốt ve bàn tay to đang nắm lấy thắt lưng mình của Vương Hồ, nói với Chu Tài ngồi đối diện y.

“Là... Chính là cùng vợ nằm trên giường!” Chu Tài xoa xoa bàn tay to, trên khuôn mặt hung hãn hiện vẻ không được tự nhiên, ngại ngùng nói.

“Sau đó thì sao!” Thượng Quan Nhân lại hỏi.

“Cởi hết y phục ôm nhau nằm chung một chỗ!” Chu Tài mắt nhìn mũi chân, đỏ mặt nói.

“Sau đó thì sao?” Thượng Quan Nhân tiếp tục hỏi.

“Ôm nhau ngủ!” Mặt Chu Tài đã đỏ như con tôm luộc.

Vương Hồ ở bên cạnh, nghe Chu Tài trả lời, nhìn thần sắc Chu Tài, trong bụng hoài nghi: Chẳng lẽ Chu Tài thật sự không biết chuyện động phòng sao? Vậy sao hấn lại chọn Ngọc nhi thân nam tử làm vợ? Trên giang hồ đồn đãi, Chu Tài và Ngọc nhi sớm quen biết cũng đã lưỡng tình tương duyệt ở trước mặt mọi người định ý chung thân. Nhưng vừa rồi nhìn biểu hiện của Ngọc nhi, hết thấy đều không phải như vậy! Hấn là Chu Tài dưới cơ duyên xảo hợp gặp được Ngọc nhi, liền quần lấy, vừa trùng hợp Ngọc nhi vẫn luôn muốn rời Lâu Ngọc sơn trang liền mượn chuyện này để thoát thân...

“Ngủ thế nào?” Thượng Quan Nhân nhìn Chu Tài thân thể vạm vỡ, khí thế hung thần nhưng lại trì hoãn không chút bá đạo, rất tức giận: Ngọc nhi là một mỹ nhân như vậy cùng người sớm chiều ở chung hơn một tháng, người lại không dậy nổi sắc tâm! Người còn là nam nhân hả?

“Nhắm mắt lại ngủ!” Chu Tài rất khó hiểu, chẳng lẽ sư phụ của vợ ngủ mở mắt sao?

“Ngu ngốc!” Thượng Quan Nhân mắng, từ trong ngực lấy ra một quyển sách ném cho Chu Tài, “Nhìn cho kỹ hình vẽ trong sách cho ta! Đó mới là động phòng!”

“Nếu như người không chiếu theo tranh vẽ mà động phòng cùng Ngọc nhi. Sáng sớm ngày mai ta liền mang Ngọc nhi đi, cho người cả đời cũng không tìm được!” Thượng Quan Nhân tàn bạo uy hiếp nói!

“Vâng, sư phụ!” Chu Tài vội vàng đáp. Vợ nói trên giang hồ có khinh công, có thể bay! Sư phụ vợ cũng biết bay, nếu như vợ bị sư phụ mang đi, hấn thật sự không thể tìm được vợ! Vậy càng không được! Hấn muốn sống chung với vợ cả đời!

“Bình thuốc này người cầm lấy, nhìn trên sách người cũng sẽ biết dùng như thế nào!” Thượng Quan Nhân lấy từ trong ngực một bình bình thuốc nhỏ, ném cho Chu Tài, “Xuân tiêu một khắc đáng giá nghìn vàng, người mau trở về cùng Ngọc nhi động phòng đi!”

Nhìn Chu Tài cầm sách và thuốc trở về phòng, Vương Hồ dùng ngón trỏ thô ráp đặt lên cánh môi Thượng Quan Nhân, nói, “Nhân nhi, người lại làm chuyện xấu!”

Một người sư phụ, ép buộc nam nhân khác nhất định phải dè —— nam đồ đệ của mình xuống ăn, nghĩ cũng biết là có bao nhiêu không bình thường!

Thượng Quan Nhân trước giờ uống rượu say cũng đều hồ lý hồ đồ (mơ hồ hồ đồ), có thể làm cho y uống say còn nhớ đến thứ tự nề nếp, nghiêm túc thực hiện, nhất định là một chuyện vô cùng xấu!

“Chu Tài sẽ đối tốt với Ngọc nhi!” Thượng Quan Nhân ôm mặt Vương Hồ, cứ như là nói ra ý kiến và khẳng định cách làm của bản thân.

“Chu Tài sẽ không giống những kẻ khác, coi trọng dung mạo và địa vị của Ngọc nhi, hắn sẽ đối xử tốt với Ngọc nhi!” Vương Hồ ôm chặt Thượng Quan Nhân: Bất kể Nhân nhi làm chuyện xấu gì, hắn cũng sẽ ở chung một chỗ với Nhân nhi!

“Ừ!” Thượng Quan Nhân hôn lên môi Vương Hồ.

Vương Hồ ôm lấy Thượng Quan Nhân đang cười duyên trở về phòng, “Nhân nhi, tối nay chúng ta cũng động phòng đi!”

“Chúng ta không phải ngày nào cũng động phòng sao?” Thượng Quan Nhân vươn tay sờ loạn bên trong vạt áo Vương Hồ, giương đôi mắt kiêu mị nhìn về phía Vương Hồ cười nói.

Vương Hồ không đáp, chẳng qua là ôm người chột lóe, đi vào phòng, đóng cửa, lên giường.

Tiểu Bạch gặm xương sườn xong nhìn hai gian phòng bị khóa chặt, vòng vài vòng bên ngoài, biết tối nay nó gian nào cũng không thể vào được, mới không khỏi ủy khuất chui vào đồng cỏ khô trong phòng bếp nơi thích hợp nhất để nghỉ qua một đêm.

Chu Tài trở về gian phòng của hắn và Lâu Ngọc, khóa cửa lại, tới bên giường nhìn Lâu Ngọc.

Trên giường, Lâu Ngọc mặc áo trong màu ngân bạch, mái tóc buông xõa, mặt đỏ bừng, môi son xinh đẹp...

Tim Chu Tài đập thành thịch, thở hổn hển kéo chăn lên đắp cho Lâu Ngọc.

Thả quyển sách cùng lọ thuốc trong tay xuống, Chu Tài vừa cởi y phục trên người ra, vừa chạy đến thùng nước trong góc phòng, nhảy vào thùng nước cầm lấy chiếc khăn thô bắt đầu lau rửa toàn thân, trong lòng thầm nghĩ: Vợ rất thích sạch sẽ, phải tắm sạch mới được, nếu không lần tới vợ sẽ không cho hắn lên giường. Lý Tam bán cá chính bởi vì không thích tắm, mới bị lão bà gã đá xuống giường, chuyện này cả trấn ai ai cũng biết...

Chu Tài dùng sức cọ rửa thân thể rất nhiều lần, giơ tay trái tai phải lên ngửi ngửi, cảm thấy trên người không còn chút mùi nào khó ngửi nữa mới yên tâm ra khỏi thùng nước, lau khô thân thể cường tráng. Nghĩ đến chốc nữa sẽ động phòng, y phục cũng không mặc lại cứ như vậy xích lô tiêu sái đến bên cạnh bàn, mở quyển sách sư phụ Lâu Ngọc đưa cho hắn.

Chu Tài nhìn tranh vẽ trong sách, nhiệt độ toàn thân bắn thẳng lên đầu, đợi đến khi lật xong cuốn sách, hai mắt đã tràn ngập tơ máu, da thịt toàn thân căng thẳng...

Ném sách, cầm lấy lọ thuốc, như lang như hổ chạy đến chỗ Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc mặc dù say, nhưng thần thức vẫn còn, chăn mềm đắp trên người bị vén lên, y liền mở mắt.

“Người?” Lâu Ngọc mở mắt ra, nhìn thấy bộ dạng Chu Tài giống như mãnh hổ đã nhiều năm bị bỏ đói, hai mắt tròn tròn, phiếm tình quang đang nhìn chăm chăm y.

“Vợ, ta muốn động phòng!” Chu Tài vừa nói, người đã áp lên Lâu Ngọc, một bàn tay to cởi y phục trên người Lâu Ngọc ra.

Áo lót mỏng manh không chịu được sức lực của kẻ làm nghề giết heo, bị lực tay kinh người xé rách?

Chỉ nghe “Xoạt” một tiếng giòn vang, Lâu Ngọc nhìn phân nửa y phục phía trên đã bị Chu Tài xé ra, lộ ra làn da thịt trắng nõn cùng điểm anh đào hồng phấn kiều diễm...

“Người... ưm!...” Môi son Lâu Ngọc vừa mở, nghênh đón làn lửa nóng từ Chu Tài, tràn đầy tính xâm lược, đầu lưỡi không biết từ lúc nào đã luồn vào trong miệng y hung hăng thăm dò, càn quấy khắp nơi...

Lâu Ngọc tâm vốn lạnh nhạt như nước, chưa bao giờ chân chính rung động, Chu Tài cả người hữu lực, một lòng chỉ muốn động phòng vừa mò xuống dưới, cả người y cũng bắt đầu mềm nhũn, từ chống cự dần dần chuyển sang mặc quân hưởng dụng...

“Vợ, thật thoải mái...” Chu Tài ôm Lâu Ngọc, thở hổn hển, tựa ngư con ngựa hoang rong ruổi trên thân thể Lâu Ngọc, bắn ra, lại bắn tiếp... làm theo bản năng nguyên thủy nhất của mình...

Chu Tài khí huyết dương cương, lại mới được nếm thử tư vị động phòng, không cách nào tiết chế, lăn qua lăn lại cho đến khi đại thiếu gia Lâu Ngọc như lọt vào trong sương mù, chóng mặt ngất đi...

“Vợ, động phòng thật thích! Chúng ta sau này mỗi ngày đều động phòng!” Giằng co đến nửa đêm mới dừng lại, Chu Tài ôm Lâu Ngọc đi tẩy rửa sạch sẽ rồi hùng hồn nói.

Chu Tài uống bao nhiêu rượu mừng, trong lúc động phòng kịch liệt phát tán sạch sẽ, Lâu Ngọc vừa tỉnh rượu lại nghe thấy lời Chu Tài nói, liền bị dọa đến hoàn toàn bất tỉnh.

Chu Tài cũng không phát hiện Lâu Ngọc bị dọa ngất đi, thấy Lâu Ngọc không nói gì, cho rằng Lâu Ngọc đang xấu hổ, hài lòng ôm Lâu Ngọc: Có vợ thật tốt! Ngày nào cũng động phòng thật thích!

11. Chương 11

Edit: Mều

Beta: Huyền

Mặc dù đã trải qua đêm động phòng hoa chúc, sáng sớm ngày hôm sau, Chu Tài vẫn thức dậy vào lúc ban sớm trời mưa phùn.

“Vợ, ta đi bán thịt heo!” Chu Tài đắp lại chăn cho Lâu Ngọc, thấp giọng nói bên tai y.

Sắp ra đến cửa lại quay lại, đến bên giường vén tấm màn lên, hôn lên môi và khuôn mặt Lâu Ngọc vài cái, mới thật vui vẻ bước ra khỏi phòng.

Mang thức ăn tối qua còn chưa hết vào phòng bếp, nổi lửa hâm nóng, ăn một chút, Chu Tài tinh thần phấn chấn rời khỏi nhà!

Chó nhỏ Tiểu Bạch trong lúc Chu Tài đang nổi lửa hâm nóng thức ăn thì vây quanh hần, đợi đến khi Chu Tài muốn ra ngoài giết heo đi bán, nó liền nhảy lên nhảy xuống theo sau ra khỏi nhà.

Chu Tài đến chợ bán thịt heo, mọi người trong chợ thấy chó nhỏ Tiểu Bạch bên cạnh Chu Tài thì hỏi, “Chu Tài, một hán tử thô kệch như ngươi từ lúc nào lại nuôi hồ ly thể?”

“Vợ ta!” Chu Tài tới chọn vài con heo tốt.

“Người vợ kia của ngươi quá tôn quý rồi, còn nuôi cả mấy con tiểu súc sinh này!” Lý Đại Phát cầm lấy dao găm, nhìn chó nhỏ Tiểu Bạch đang theo sát Chu Tài nói.

Mẹ Lý Đại Phát ban đầu cũng là tiểu thư phú gia, coi trọng cha Lý Đại Phát nên mới bị đuổi ra khỏi nhà. Trước khi lấy chồng cũng thích chăm sóc cỏ cây nuôi vài động vật nhỏ, từ khi gả cho cha Lý Đại Phát ngay cả ngày ba bữa cơm cũng phải tính toán cẩn thận mà trôi qua, tất nhiên cũng không có thời gian và tiền tài để tiếp tục đốt tiền vào mấy sở thích cá nhân được!

“Ấu... Ấu ấu... Ấu ấu ấu...” Hồ ly Tiểu Bạch Cẩu chạy đến bên chân Lý Đại Phát kêu lên một hồi: Mi mới là súc sinh đó!

“Này, tiểu tử này đang tức giận hả!” Lý Đại Phát là thôn dân chất phác, đối với tình tình của động vật cũng khá rõ, lập tức dừng tay, đùa giỡn với hồ ly Tiểu Bạch Cẩu, “Tiểu tử, mày là chó à, bộ dáng thật giống hồ ly đấy! Chủ nhân của mày thật lợi hại, tìm đâu được vật nuôi tốt như mày thế?”

Chó nhỏ Tiểu Bạch dùng cái đuôi lông xù, quét quét phía sau lưng Lý Đại Phát: Tất nhiên, chủ nhân ta lợi hại nhất!

Lý Đại Phát buông con dao trong tay xuống, đôi bàn tay dính ướm tùy ý lau lên y phục, cúi người ôm lấy hồ ly Tiểu Bạch Cẩu xoa nắn một trận, “Mẹ tao thích nhất mấy chú chó nhỏ đó, có thời gian đến nhà tao chơi đi! Tao bảo mẹ làm cho mày món Xương hầm nổi tiếng nhất trấn Trung Hiếu! Mẹ tao làm món này giỏi nhất!”

Chó nhỏ Tiểu Bạch vừa nghe có ăn, lập tức cao hứng, lè lưỡi liếm vài cái lên khuôn mặt Lý Đại Phát, mãi cho đến khi cả khuôn mặt gã dính toàn nước miếng.

“Chủ Tài, khi nào đưa vợ người qua nhà ta ăn đi! Mẹ ta hai ngày nay đều nhắc bảo người mang vợ về, mà chưa được nhìn thấy mặt nàng dâu đâu?” Lý Đại Phát đặt hồ ly Tiểu Bạch Cẩu xuống, nói với Chu Tài đang đang cắt tiết heo, chuẩn bị đổ nước nóng cạo lông.

“Ta phải về hỏi vợ đã.” Chủ Tài không ngẩng đầu lên cứ thế trả lời.

“Chu Tài, người trong trấn đều nói vợ người là con phú gia, lớn lên rất dễ nhìn! Có phải thật hay không đấy?” Lý Thuận Tử còn chưa lấy vợ, hâm mộ hỏi Chu Tài.

“Vợ đẹp lắm!” Chu Tài không chút suy nghĩ gật đầu lớn tiếng đáp, đối với cái gì gọi là phú gia hắn không rảnh quan tâm, bây giờ vợ đã là người của hắn, tới từ đâu cũng không quan trọng, chỉ cần vợ sống cùng hắn là được!

“Có đẹp như Yên Yên tiểu thư nhà Vương viên ngoại không?” Nam nhân đối với mỹ nhân đều cảm thấy hứng thú, nhao nhao hỏi.

“Vợ dễ nhìn nhất!” Chu Tài rất nghiêm túc nói.

Đám người trong chợ nghe Chu Tài trả lời, cũng nở nụ cười! Nhưng không ai lên tiếng phản bác!

Lúc Chu lão mẹ còn, mọi người cũng từng trêu đùa hỏi Chu Tài, người nào dễ nhìn nhất trong trấn, lúc ấy Chu Tài nói mẹ hắn dễ nhìn nhất. Bây giờ mọi người nghe Chu Tài nói như vậy, cũng nửa tin nửa ngờ, dù sao trong mắt Chu Tài, chỉ cần là người hắn coi trọng, thì chính là người dễ nhìn nhất.

Sắc trời cũng bắt đầu sáng lên, Chu Tài giết heo cũng được khá khá, cắt thịt heo chia ra bỏ vào trong sọt, gánh tới quán của mình bán lấy tiền lời.

Vừa lúc họp chợ buổi sáng, người đi lại trong trấn rất nhiều, mọi người nhìn chó nhỏ Tiểu Bạch đáng yêu đi bên cạnh Chu Tài cũng rất tò mò, chó nhỏ Tiểu Bạch chơi xong lại đi theo Chu Tài đến quầy bán thịt heo. Vẫn chưa tới buổi trưa, thịt heo của Chu Tài đã bán xong!

“Chu Tài, con chó nhỏ của vợ người quả là chiêu tài nha, sau này ngày ngày mang nó ra ngoài nhất định làm ăn sẽ tốt!” Đậu tam phẩm bán đậu phụ đối diện thấy Chu Tài đang thu quán, liền cười nói!

Chu Tài nghe xong mở miệng cười hà hà!

“Chu Tài, sao không thấy vợ người ra khỏi cửa vậy? Cũng đã gả về đây, phải ra ngoài đi đi lại lại, làm quen với hàng xóm láng giềng một chút chứ!” Đậu tam phẩm bây giờ không có khách, trông cũng vô ích liền đến chỉ bảo Chu Tài.

“Vợ còn chưa dậy!” Chu Tài đành hoàng nói.

“Ui chà, cũng đã lập gia đình làm vợ người ta, sao còn có thể lười biếng như vậy? Vợ không thể chiều như thế, Chu Tài người tốt nhất phải quản mới được! Chuyện này mà đồn ra ngoài trấn, không phải sẽ bị mọi

người chê cười hay sao! Bách tính như chúng ta mà không làm thì chết đói mất, tương lai còn phải nuôi đứa nhỏ, lúc này cần phải tiết kiệm tiền...”Đậu tam thẩm nói không ngớt.

“Ta nuôi vợ, vợ không cần dậy sớm!”Chu Tài nghe Đậu tam thẩm nói không tốt về Lâu Ngọc, trong bụng không thoải mái, khẩu khí cũng dần nghiêm túc.

“Vợ người thật là phúc khí tu được tám kiếp mà, kiếm được hán tử thương nàng như vậy!” Đậu tam thẩm thấy Chu Tài mất hứng, lúc này mới gió chiều nào theo chiều nấy nịnh nọt nói.

...

Dọn dẹp quán xong, Chu Tài cầm lên móng heo cùng xương sườn hán cố ý để lại, rồi đến tiệm thuốc mua mấy thang thuốc bổ, lúc này mới chạy như bay về nhà.

Chu Tài về đến nhà, thấy Vương Hổ đang chế củi trong sân.

Chó nhỏ Tiểu Bạch vừa tới sân đã chạy ngay vào trong nhà, nhìn hai vị chủ nhân vẫn còn chưa xuất hiện kia.

“Về rồi!”Vương Hổ thấy Chu Tài, nói.

“Vâng!”Chu Tài đáp.

“Ngọc nhi và sư phụ nó còn chưa đứng lên được!”Vương Hổ đặt rìu xuống, “Ta vào nhìn sư phụ Ngọc nhi trước!”

Võ công của Vương Hổ trên giang hồ cũng đứng nhất nhì, nghe thấy trong nhà truyền đến tiếng Thương Quan Nhân trở mình, tất nhiên vội vàng muốn vào xem.

“Ta cũng muốn nhìn vợ!”Chu Tài để đồ vào trong bếp, xoay người ra ngoài liền đi nhìn Lâu Ngọc.

Chu Tài vào phòng, liền thấy chó nhỏ Tiểu Bạch đang gục đầu trên bàn tròn làm bằng gỗ mộc, đôi mắt nhìn về phía giường!

Chu Tài vén màn lên, ngồi bên mép giường, nhìn Lâu Ngọc còn đang nằm ngủ.

“Vợ...Vợ... Vợ...” Chu Tài khẽ cúi thân thể rắn chắc, thấp giọng gọi bên tai Lâu Ngọc, thấy Lâu Ngọc không có dấu hiệu tỉnh lại, liền hạ môi, hôn nhẹ lên gương mặt Lâu Ngọc, gặm cắn cánh môi y, hôn lên cổ y...

Lâu Ngọc mơ mơ màng màng cảm thấy có một cỗ nhiệt khí thổi qua mặt mình, đến khi thật vất vả mở được đôi mắt mông lung, đã thấy một mái tóc đen.

“Chu Tài!” Lâu Ngọc vươn cánh tay trong chăn ra, đẩy Chu Tài đang đè trên người mình ra một chút.

“Vợ, người tỉnh rồi!” Chu Tài thấy Lâu Ngọc tỉnh, vẻ mặt vui sướng, bắt lấy tay Lâu Ngọc đang để trước ngực mình, bao trọn lấy bằng lòng bàn tay thô to rồi vuốt ve.

Lâu Ngọc nhìn Chu Tài hơi thở ồ ồ, nơi được bàn tay vuốt qua truyền đến cảm giác tê dại, thoáng cái nhớ đến chuyện tối hôm qua y cùng Chu Tài đã làm trên chiếc giường này, cả người liền không được tự nhiên, khuôn mặt trắng nõn vì xấu hổ mà hiện lên màu hồng nhạt, khiến cho bộ dáng vân đạm phong khinh như trích tiên giáng trần của y, trong phút chốc tăng thêm vẻ phong tình quyến rũ dụ dỗ người xúc động...

Chu Tài nhìn bộ dạng này của Lâu Ngọc, toàn thân dao động nhớ lại mùi vị tiêu hồn đến tận xương của buổi động phòng đêm qua, buông lỏng tay Lâu Ngọc, nhào tới, ôm lấy Lâu Ngọc muốn cưỡi hết y phục mà vuốt ve...

12. Chương 12

Edit: Mều

Beta: Huyền

“Vợ!” Trong một khắc Chu Tài kề sát thân thể Lâu Ngọc kia, y đã giơ tay lên điểm huyệt Chu Tài.

“Thân thể ta còn chưa khỏe!” Lâu Ngọc tránh đi ánh mắt cầu khẩn của Chu Tài, buông mí mắt, thấp giọng nói.

“Vợ, người điểm ta không thể cử động, khó chịu!”

“Ta giải huyệt, không cho phép người làm!” Lâu Ngọc mím môi nói.

“Đợi thân thể vợ tốt, chúng ta mới động phòng!” Chu Tài đảm bảo nói.

Lâu Ngọc chần chờ mỗi chút, mới giải khai huyệt đạo cho Chu Tài!

“Vợ, chỗ này của ta khó chịu! Trướng đau quá!” Chu Tài bò lên giường, tiến vào trong chăn Lâu Ngọc, ôm lấy Lâu Ngọc hạ thân liền cọ sát lên người y!

“Người...” Lâu Ngọc suýt chút nữa bị tức chết, cái thứ kia của Chu Tài đã nóng cứng như một cây đại trụ, giờ phút này đang cọ sát lên xuống trên đùi y!

“Thấy vợ liền cứng rắn như vậy!” Chu Tài lộ ra biểu tình không phải lỗi của mình, ủy khuất nói!

“Tự lấy tay người đi!” Lâu Ngọc quay đầu, nhìn sang bên mép giường.

“Vợ, người lấy tay giúp ta sờ sờ!” Chu Tài không nghe cảm lấy tay Lâu Ngọc đặt thẳng lên đùi quần mình.

“Không được!” Lâu Ngọc muốn đem tay mình rời khỏi bộ vị đang cứng rắn kia của Chu Tài, nhưng Chu Tài là một kẻ cật mạnh, thô nhân có lực tay kinh người, y cũng không thể dùng nội lực đánh bay hẳn.

Cứ như vậy giằng co đẩy qua đẩy lại, cuối cùng vẫn là Lâu Ngọc mềm lòng trước!

Không biết Chu Tài nhìn người khác chuẩn cỡ nào, nhưng đối với Lâu Ngọc hẳn dường như trời sinh đã hiểu phải làm sao để bắt được kiểu người như Lâu Ngọc! Vừa thấy Lâu Ngọc không còn phản đối mãnh liệt nữa, lập tức được voi đòi tiền cởi quần mình ra, kéo lấy tay Lâu Ngọc trực tiếp đặt lên lão nhị đã cứng rắn đứng thẳng.

Chu Tài bộ dáng khỏe mạnh, lông mọc trên người dày đặc, ngay cả lông ở bộ vị kia cũng cứng như mớ tóc rối, Lâu Ngọc đặt tay ở chỗ đó, đã cảm thấy như đụng đến cây đại thụ chọc trời ở trong rừng rậm vậy!

“Người... Người xấu lắm...” Lâu Ngọc nhìn chằm chằm Chu Tài! Chẳng qua ánh mắt sáng phủ một tầng hơi nước kia thoát nhìn càng giống như đang mềm mềm làm nũng, kể công, thứ kia của Chu Tài lập tức trở nên nóng hơn vài phần!

“Vợ...” Đầu Chu Tài chôn bên cổ Lâu Ngọc, vừa hôn lên cổ y, vừa thở hổn hển, nói “Sờ...”

Lâu Ngọc thấy Chu Tài như bị lửa xén lông mày, nếu còn không giúp Chu Tài phát tiết, chỉ sợ hẳn như ngày hôm qua cứ thế tiến vào bên trong thân thể y, giờ phút này y lại không thể chịu được!

Trong lòng Lâu Ngọc hạ quyết tâm, liền nhắm mắt lại, lấy tay đặt lên lão nhị thô to của Chu Tài.

“Vợ...Vợ... Dừng sức...” Chu Tài vừa để Lâu Ngọc giúp hẳn sờ, vừa ở trong tay Lâu Ngọc dùng sức vừa mài vừa cọ, “Vợ... Chính là như vậy... Lên đầu đỉnh chút... Sát phía dưới... Sờ trứng... Ah...”

Nửa nén hương sau, Chu Tài phát ra tiếng sư tử rống, nhiệt dịch bắn lên tay Lâu Ngọc...

Gương mặt Lâu Ngọc đỏ bừng, ánh mắt phiếm nước, đôi môi ướm át hồng nhuận, dựa vào trong ngực Chu Tài thở gấp...

Chu Tài ôm Lâu Ngọc, cho đến khi khôi phục lại hơi thở bình thường, vội vàng bỏ dậy thay y phục, lại đi vào trong sân múc nước rửa tay thay quần áo cho Lâu Ngọc, chăn nệm kia cũng phải mang đi giặt! May mà lúc Lâu Ngọc rời Lâu Ngọc sơn trang, dọc đường mua theo hai bộ chăn nệm để trong xe ngựa phòng xóc nảy, nếu không đêm qua vừa đổi, hôm nay lại đổi, quả thật không còn chỗ để đắp.

Chu Tài bận rộn một hồi, mới đỡ Lâu Ngọc từ trong phòng đi ra ngoài sảnh ngồi, ghé dựa kia cũng được trải một tấm nệm dày mềm.

Thượng Quan Nhân và Vương Hổ ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn Lâu Ngọc vẻ mặt mệt mỏi nửa ngồi dựa vào ghế, thần thái trên khuôn mặt kia, khiến cho người từng trải như Thượng Quan Nhân vừa nhìn đã biết đêm hôm qua Chu Tài vất vả!

“Ngọc nhi, Chu Tài đâu?” Thượng Quan Nhân cười như mèo trộm được cá, nghiêng người ngồi bên cạnh Lâu Ngọc, cười tủm tỉm hỏi.

“Trong phòng bếp làm cơm trưa!” Lâu Ngọc rất sợ thức ăn Chu Tài làm, nhưng cả người y bây giờ không còn sức lực, hơn nữa chỗ phía sau đau rát, muốn tự mình xuống bếp cũng là hữu tâm vô lực! Không thể làm gì khác hơn là để mặc Chu Tài gây rối!

“Ta đi giúp Chu Tài nấu cơm, thầy trò hai người cứ thoải mái hàn huyên với nhau một lúc!” Vương Hổ vừa nói, vừa sải bước đến phòng bếp.

Tay nghề nướng và hầm canh của Chu Tài coi như còn tạm, nhưng công phu xào thức ăn thật sự không dám khen tặng, bản thân hắn cũng biết bổn sự của mình, cho nên cũng chỉ mang thức ăn còn dư ngày hôm qua thả tất vào trong một nồi to đặt lên lò hầm nóng, đồng thời dùng một bếp lò nhỏ nấu cho Lâu Ngọc một nồi canh Thập toàn đại bộ để bồi bổ thân thể.

Vương Hổ đi vào phòng bếp, đã ngửi thấy hương vị canh đang nấu, Chu Tài đang ngồi trên một chiếc ghế đầu chăm chú nhìn độ lửa hầm canh.

“Sư bá, sư phụ dậy rồi sao?” Chu Tài thấy Vương Hổ, hỏi.

“Dậy rồi, đang ngồi trong đại sảnh với Ngọc nhi!”

“Thức ăn chín rồi, còn nồi canh này phải hầm thêm lúc nữa!” Chu Tài đứng lên, mở vung nồi ra.

Vương Hổ, Chu Tài hai người mang thức ăn ra ngoài, dọn xong thức ăn, bát đĩa.

Vương Hổ và Thượng Quan Nhân ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho nhau, người một miếng ta một miếng, người cắn ta cũng cắn trên mặt luôn hiện ý cười.

Mới đầu, Chu Tài cũng bưng bát muốn dứt cho Lâu Ngọc ăn, chẳng qua Lâu Ngọc cảm thấy mất thể diện nói thế nào cũng không chịu, Chu Tài chỉ đành phải từ bỏ lấy lùi làm tiến chỉ gấp thức ăn rót nước như mọi khi cho Lâu Ngọc.

Bốn người ăn cơm xong, Chu Tài dọn dẹp bàn mang bát đĩa vào phòng bếp rửa sạch, Thượng Quan Nhân không có việc tới tìm nói chuyện, nhìn bốn bề vắng lặng, thấp giọng kể hết mọi chuyện phu phu rõ ràng rành mạch cho Chu Tài thông suốt tiện thể còn dạy thêm một đồng nên và không nên... Cái bộ dáng kia là muốn Chu Tài cả đời đều ăn Lâu Ngọc đến sít sao đó!

Thượng Quan Nhân nói liền một mạch những chuyện nên biết, lúc này mới hài lòng vui sướng mang theo hai bát canh hầm đi tìm Vương Hổ cùng uống.

Chu Tài dùng bát sứ nhỏ đựng canh, đi đến hậu viện tìm Lâu Ngọc.

Sân sau nhà Chu Tài có trồng chút rau dưa và trái cây, lại dựng vài cái sào để dây leo của mấy loại dưa đậu sinh trưởng, màu xanh lam tăng thêm phần thanh nhã, đây là nơi mà Lâu Ngọc thích đến nhất.

Chu Tài bày một cái sập dưới tàng cây đậu, lúc này Lâu Ngọc nửa dựa vào trên sập có kê một cái đệm dày, tay cầm sách, vừa xem sách vừa phơi nắng, chó nhỏ Tiểu Bạch chạy tới chạy lui nhìn đàn kiến đang bận rộn khiêng một miếng gì đó màu trắng trên mặt đất.

“Vợ, canh xong rồi!” Chu Tài bưng canh, ngồi trên khúc gỗ ở phía trước Lâu Ngọc, dùng muỗng múc canh, đặt cạnh khoe miệng thổi cho nguội bớt đi, rồi mới đưa tới miệng Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc cũng không từ chối như trước, tùy ý để Chu Tài dứt canh.

Thượng Quan Nhân cùng Vương Hổ đang cầm bát canh ngồi trên nóc nhà uống, nhìn hình ảnh Chu Tài và Lâu Ngọc hài hòa ở chung trong sân, nhìn nhau: Ngọc nhi và Chu Tài thật là hòa thuận nha!

Qua mấy ngày, Vương Hổ và Thượng Quan Nhân thấy thân thể Lâu Ngọc đã tốt hơn, cũng yên lòng trở về Y Tiên Cốc, trước khi đi còn dặn dò Lâu Ngọc nghìn vạn lần không được phụ Chu Tài, nếu không sẽ dựa

theo môn quy mà xử lý.

13. Chương 13

Edit: Mều

Beta: Huyền

Sư phụ Lâu Ngọc và sư bá rời đi, thân thể Lâu Ngọc cũng linh hoạt hơn, Chu Tài liền lấy xe ngựa mang theo gia quyến Lâu Ngọc, đi đến nhà Lý Đại Phát.

Nhà Lý Đại Phát nằm ở phía tây bắc trấn Trung Hiếu dưới chân núi Hoàng Hoa, trong thôn có gần trăm hộ gia đình, nằm trong phạm vi quản lý của trấn Trung Hiếu cũng coi như là một thôn lớn.

Kể từ khi cùng Chu Tài động phòng, Lâu Ngọc càng ngày càng thích ngủ, mỗi ngày đều tốn rất nhiều thời gian nằm trên sập để ngủ. Chu Tài vui vẻ đánh xe ngựa đi vào trong thôn hát to bài hát dân gian đã truyền từ rất lâu đời, chớ nhỏ Tiểu Bạch nằm gục bên cạnh Chu Tài đưa đôi mắt nhỏ đen tròn kinh ngạc nhìn Chu Tài rồi lắc lư cái đầu nhỏ theo từng giai điệu, Lâu Ngọc được bọc trong một lớp chăn ấm áp nằm trong xe ngựa chợp mắt...

Lý Đại Phát ngày hôm trước đã hẹn Chu Tài ngày tới cửa, tính toán thời gian ra ngoài cổng thôn chờ đón Chu Tài và Lâu Ngọc.

Người nông thôn đối với việc lễ nghĩa đều rất chú ý, Lâu Ngọc nói thể nào cũng là tân nương tử lần đầu tới chơi, cho nên không chỉ có mình Lý Đại Phát chờ ở cổng thôn, mà ngay cả nữ quyền dòng họ nhà Lý Đại Phát đều chờ ở trước cây cổ thụ đã trăm năm tuổi nơi cổng làng.

Người trong thôn phần lớn đều biết Chu Tài, đối với lời đồn hai tháng trước Chu Tài ra ngoài mang về một nàng dâu câm con nhà phú quý cũng có nghe qua, cho nên biết được Chu Tài muốn mang nàng dâu đến cửa, tất cả đều nểm việc nông trong nhà hăng hái bưng bưng đi ra cổng thôn, chờ dài cổ mong được nhìn tân nương tử.

Chu Tài nhanh chóng đánh xe tới thôn Hoàng Hoa, liền thấy trước cổng làng có một đồng người, trên mặt đều nở nụ cười bén nhọn mãnh liệt nhìn vào trong xe ngựa. Thấy trận thế trước mắt, chớ nhỏ Tiểu Bạch “vèo” một tiếng nhảy lên bả vai Chu Tài, dùng móng vuốt nắm chặt lấy y phục Chu Tài đưa mắt nhìn xung quanh: Người thôn này sao nhiệt tình với Chu Tài như vậy hả! Chẳng lẽ người thôn này coi kiểu thân hình vạm vỡ, bộ dáng lại khó coi như Chu Tài là đẹp sao? Thật dọa người...

“Chu Tài.” Lý Đại Phát từ trong đám người đi về phía Chu Tài.

“Mấy bao kẹo quả này phân cho các hương thân!” Chu Tài xuống xe ngựa, lấy sọt đựng mấy bao lớn bao nhỏ toàn đồ ăn ở bên sườn xe ngựa.

Chu Tài là một đại nam nhân thô kệch chắc chắn không biết suy nghĩ sao cho toàn vẹn, theo ý của hắn vẫn là ở trấn cất hai cân thịt, lấy hai bình rượu, mua thêm một chút thuốc cho lão nương Lý Đại Phát đang ngã bệnh để bồi bổ thân thể là đã có thể thể diện tới nhà người ta. Nhưng mới bước ra cổng bị Lâu Ngọc hỏi thăm một hồi, Lâu Ngọc cảm thấy không ổn, trở về phòng viết một tờ danh sách rồi bảo Chu Tài vào trong trấn dựa theo danh sách mà mua mấy đồ vật rồi mới đi. Chu Tài tất nhiên cái gì cũng nghe Lâu Ngọc, Lâu Ngọc bảo hắn đi mua, hắn liền tiếp nhận trọng trách lấy non nửa túi bạc từ trong tay Lâu Ngọc rồi rời nhà đi sắm đồ.

Lúc này, thấy các hương thân đang vui vẻ phân mấy bao đồ ăn Lâu Ngọc bảo hắn mua không ngừng nói cảm ơn và chúc mừng mình, Chu Tài cảm thấy Chu lão mẹ khi còn sống nói về vợ thật đúng: Vợ suy nghĩ thật chu toàn!

Người dân đối với đồ ăn ở Tự Bảo lâu trấn trên, nhìn xa xa nghĩ thấy thôi cũng đã chảy nước miếng, bây giờ mỗi người đều có một bao để ăn, làm sao có thể không vui? Đồng thời, người trong thôn Hoàng Hoa

đối với Lâu Ngọc tràn đầy hảo cảm: Hai vợ chồng chung sống với nhau, vợ lo cho gia đình, đàn ông ở trước mặt người ta mới có thể diện chứ! Người nhìn nhà phú hộ Lưu Đông Thủ ở thôn bên cạnh xem, người trong thôn khỏi phải nói rồi, ngay cả thân mẫu đại ca ruột thịt cũng không ăn được một miếng khoai lang nào của nhà Lưu Đông Thủ, đây đều do vợ nhà đó làm loạn!

Đang lúc mọi người náo nhiệt phân phát đồ ăn, Chu Tài vén lên rèm xe, đỡ Lâu Ngọc xuống xe ngựa. Mọi người thấy Lâu Ngọc đội chiếc mũ có màn che cũng dành cho rất nhiều lời khen tặng...

Nữ quyền trong nhà Lý Đại Phát thấy Chu Tài một tác cũng không rời đứng che bên cạnh Lâu Ngọc, không ai dám tiến lên lôi kéo làm quen với Lâu Ngọc, chỉ đành phải đi theo phía sau Chu Tài và Lâu Ngọc, đi đến nhà Lý Đại Phát.

Nhà Lý Đại Phát nằm ở giữa thôn, bên trong hàng rào gỗ vây xung quanh là mấy gian nhà tranh, sân trước nuôi mấy con gà, thấy đám người Chu Tài đi vào, cũng kêu “cục tác” bay náo loạn trong sân, chó nhỏ Tiểu Bạch thấy đàn gà đã sớm nhảy khỏi vai Chu Tài, nhảy lên nhảy xuống chạy đuổi theo đuôi chúng.

Chu Tài dắt xe ngựa vào rồi đặt một đồng lễ vật xuống, để đại ca của Lý Đại Phát là Lý Đại Sinh đang chờ trong sân phân cho họ hàng thân thích, lúc này mới cùng Lâu Ngọc theo Lý Đại Phát đi vào nhà.

Lý đại nương mặc trên người một bộ y phục màu lam thêu hoa, mái tóc hoa râm búi gọn, bên trên cài một cây trâm được điêu khắc bằng gỗ, đoan đoan chính chính ngồi chờ trong phòng, thấy đám người Chu Tài đi vào mới vịn bàn đứng lên.

“Đại nương.” Chu Tài vào phòng liền gọi Lý đại nương, rồi quay đầu nói với Lâu Ngọc, “Vợ, đây là mẹ của Lý Đại Phát.”

“Đại nương.” Lâu Ngọc theo Chu Tài gọi một tiếng, giọng nói êm dịu trang nhã, tựa như nhành liễu khẽ rung trong làn gió nhẹ.

Lâu Ngọc vừa nói ra, trừ Chu Tài, người trong nhà ngoài nhà đều sợ đến ngậy người: Cái tên đáng chém nào dám bảo vợ Chu Tài bị câm hả? Giọng nói này thật dễ nghe! Còn dễ nghe hơn cả tiếng chim hót trong đêm trên núi ấy!

Vẫn là Lý đại nương phục hồi tinh thần trước, nhìn về phía Chu Tài và Lâu Ngọc bắt đầu niềm nở thăm hỏi, “Ngồi, ngồi xuống đi!”

Chu Tài và Lâu Ngọc ngồi xuống bên cạnh Lý đại nương, liền có một nàng dâu trẻ tuổi ăn mặc xinh đẹp bưng trà lên.

“Đây là vợ của đứa lớn nhất Lý Đại Sinh, Trần Cô!” Lý đại nương chỉ vào nàng dâu đang dâng trà cho Lâu Ngọc nói.

Lâu Ngọc nhìn Trần Cô khẽ gật đầu.

Kể từ khi mẹ Chu Tài qua đời, Lý đại nương có thể coi như là trưởng bối tương đối thân cận với Chu Tài. Cũng coi như là đồng bệnh tương liên (Lý đại nương và Chu lão mẹ năm xưa đều để tang chồng, mắc bệnh ưu sầu), hơn nữa con trai đều giết heo trên trăn, cho nên hai nhà coi như là thân thích khá thân quen.

Mọi người trong nhà hòa hòa khí khí nói chuyện sinh hoạt thường ngày, không lâu sau Chu Tài đã bị Lý Đại Phát kéo ra sau núi bắt gà rừng, chỉ còn Lâu Ngọc và Lý đại nương, Trần Cô cùng một đám nữ quyền trong họ ngồi trong phòng.

Tất cả mọi người cảm thấy Lâu Ngọc là con nhà phú gia, đối với Lâu Ngọc vẫn rất câu nệ, không biết nên nói gì, mọi người cũng là người nhìn ta, ta nhìn người, hi vọng sẽ có người đánh vỡ cục diện bế tắc lúc này...

“Đại nương, chân của người có thường xuyên đau đến không chịu nổi, không thể đi đứng hay không?” Vẫn là Lâu Ngọc mở lời trước.

“Đúng vậy! Bệnh cũ của ta! Uống không ít thuốc, nhưng chẳng thấy khá hơn. Ta đã là người nửa thân mình dưới mồ, hai năm qua không tiếp tục uống thuốc nữa, muốn đưa tiền tiết kiệm cho Đại Phát cưới vợ. Đại Phát và Đại Sinh hiếu thuận, thấy ta không muốn uống thuốc cũng tức giận, cuối cùng là ta lấy mạng ép buộc chúng nó, chúng mới không tiếp tục đi mời đại phu tới nữa!” Lý đại nương xoa đôi chân, nói.

“Người dìu đại nương vào phòng nằm, ta xem chân cho đại nương.”Lâu Ngọc đứng lên, nói với Trần Cô ở bên cạnh đại nương.

“Người biết xem bệnh sao?” Lý đại nương nhìn Lâu Ngọc, trong đôi mắt mang theo hi vọng. Bà biết người xuất thân từ dòng dõi thư hương đều học nhiều biết rộng! Không chừng vợ Chu Tài có thể chữa khỏi cho chân của bà!

Trần Cô nghe Lâu Ngọc nói có thể xem bệnh cho mẹ chồng nàng, liền mừng rỡ đến đỡ Lý đại nương vào phòng trong, những người khác cũng vui vẻ đi theo sau.

14. Chương 14

Edit: Mều

Beta: Tuyết

Lâu Ngọc bắt mạch cho Lý đại nương, nói với Trần Cô: “Xắn ống quần đại nương lên.”

“À!” Trần Cô tay chân lạnh lẽo xắn ống quần Lý đại nương lên, lộ ra đôi chân.

Lâu Ngọc lấy ra một cuộn vải bố màu trắng, bên trên để rất nhiều châm.Lâu Ngọc cắm châm lên hai chân Lý đại nương, rồi nói với Trần Cô, “Cầm giấy bút tới, kê đơn thuốc.”

“Ta đến nhà Lý thư sinh cuối thôn lấy!”Một người phụ nữ trung niên vừa nghe Lâu Ngọc nói muốn giấy bút, lập tức chạy ra ngoài.

Đợi giấy, bút, mực mang tới, Lâu Ngọc đã rút châm ra.

Cất châm đi, Lâu Ngọc cầm bút viết phương thuốc lên giấy, “Sớm muộn gì cũng hồi phục, khoảng một tháng sẽ khỏi hẳn.”

Lý đại nương vừa được châm cứu, cảm giác chân đã không còn đau đớn như bình thường, xuống giường cũng không cần người đỡ, đi đến bên cạnh nắm lấy tay Lâu Ngọc, nói: “Vợ Chu Tài, ta có chuyện riêng muốn nói với người.”

Lâu Ngọc gật đầu, những người khác trong phòng thức thời đi ra ngoài, Trần Cô đi sau cùng chuẩn bị đóng cửa, thì bị Lý đại nương gọi lại: “Trần Cô, người lưu lại.”

“Dạ, mẹ.”Trần Cô trở vào, đóng cửa lại.

Lý đại nương thấy cửa đã đóng, mới mở miệng nói với Lâu Ngọc: “Trần Cô gả cho Đại Sinh đã hai năm rồi, vẫn chưa có đứa nhỏ, người xem cho một chút! Chuyện xấu trong nhà không thể mang ra ngoài, ta nói với người trong thôn là nhà còn nghèo, chúng ta không tính có đứa nhỏ nhanh như vậy, nay mắt thấy cũng không thể dấu diếm tiếp nữa, người nói...”

“Mẹ...”Nói đến chỗ đau của mình, hốc mắt Trần Cô đỏ ửng, vịn lấy Lý đại nương giọng nói nghẹn ngào.

Dù sao cũng là nàng dâu trẻ tuổi, Lâu Ngọc lấy từ trong ngực một cuộn chỉ bạc mềm quấn lên tay Trần Cô, chốc lát thu chỉ, nói: “Trần Cô trúng độc!”

“Trúng...Trúng độc?”Trần Cô ngừng khóc, khuôn mặt lộ vẻ ngơ ngác.

“Trần Cô sao lại trúng độc?” Lý đại nương đầu tiên kinh ngạc hỏi Lâu Ngọc, sau lại nắm lấy tay Trần Cô, lớn tiếng hỏi, “Trần Cô, con có cừ oán với ai? Nó sao lại đối xử độc ác với con như vậy hả? Ah...”

“Con... con không biết! Mẹ...” Trần Cô ủy ủy khuất khuất khóc lên.

“Là dư độc năm xưa, mang theo từ trong bụng mẹ. Không đến nỗi mất mạng, nhưng vẫn có ảnh hưởng đối với thân thể!” Lâu Ngọc lấy một bình nhỏ trong ngực, đổ ra một viên thuốc tròn toàn thân tuyết trắng, “Đây là viên giải độc, người ăn trước, rồi ta kê đơn cho người điều trị thân thể.”

Trân Cô nhận lấy thuốc bỏ vào trong miệng, cảm thấy miệng tràn hương thơm, răng môi nhẹ nhàng khoan khoái, nàng mặc dù là thôn cô sơn dã, cũng biết viên thuốc Lâu Ngọc vừa rồi đưa cho mình không phải viên thuốc giải độc bình thường.

Lâu Ngọc cho Trân Cô chính là thánh phẩm giải độc, thứ mà người người ngàn vàng khó cầu —— Tuyết Sơn Lộ.

Nay trên giang hồ có thể luyện chế Tuyết Sơn lộ cũng chỉ có hai thầy trò Thượng Quan Nhân và Lâu Ngọc, Thượng Quan Nhân là một kẻ ham chơi tính tình lười biếng, bình thường rất ít khi luyện chế đan dược, mà Lâu Ngọc cũng chỉ thỉnh thoảng tâm tình tốt mới luyện chế một hai bình, Tuyết Sơn lộ này hiếm đến mức dù người trong giang hồ có tiền cũng không có chỗ mua.

Lâu Ngọc mở giấy, bút chấm mực, viết một phương thuốc dưỡng thân thể, dược liệu trong phương thuốc đều có ở những loại thuốc giá rẻ có thể mua được trong những tiệm thuốc thông thường.

Trân Cô lau khô lệ trên mặt, đợi mực khô, mới cẩn thận cất phương thuốc lại, bị Lý đại nương ra hiệu kêu ra khỏi phòng.

Ở trong phòng chỉ còn lại hai người Lâu Ngọc và Lý đại nương, Lý đại nương đột nhiên nhìn chăm chú vào Lâu Ngọc, nói: “Người là nam?”

Lý đại nương lần đầu tiên thấy Lâu Ngọc, đã bắt đầu nghi ngờ: Vợ Chu Tài này sao lại mặc nam trang? Đợi đến khi Lâu Ngọc bắt mạch cho bà, nhìn năm đầu ngón tay thon dài ôn nhuận, trong bụng càng nghi ngờ thêm vài phần. Cho đến khi Lâu Ngọc bắt mạch qua sợi chỉ cho Trân Cô, bà liền không thể chế nghi ngờ muốn hỏi tới. Nói thế nào bà cũng là trưởng bối của Chu Tài, không thể không quan tâm đến đứa nhỏ này.

“Phải.” Lâu Ngọc không hề kiêng kỵ, thừa nhận.

“Chu Tài biết không?” Trong lòng Lý đại nương lúc này bất ổn, lo lắng Chu Tài bị gạt.

“Biết!” Lâu Ngọc từ trước đến bây giờ chưa từng giấu diếm chuyện mình là nam tử trước mặt người khác.

Sự thật là, bách tính trong trấn Trung Hiếu thấy Lâu Ngọc mặc trên người y phục làm từ bạch ti lãng đoạn, kiểu dáng phiêu dật xuất trần, khác với y phục của người dân trong trấn, bọn họ liền cho rằng đây là trang phục đặc biệt của nữ nhân nơi khác. Hơn nữa Lâu Ngọc thường ngày ra ngoài đều mang theo mũ lụa trắng, điều này càng khiến cho mọi người ngộ nhận Lâu Ngọc là một nữ nhân. Về phần dáng người ngọc thụ của Lâu Ngọc còn cao hơn mấy nữ nhân trong trấn, bọn họ cũng chỉ cho rằng đây là điểm đặc biệt ở nơi khác. Đủ loại hiểu nhầm suy đoán được đồn đãi, khiến cho người trong phạm vi trăm dặm đều nhất trí cho rằng: Gã giết heo Chu Tài nổi tiếng có hiếu trong trấn, sau khi chịu tang mẫu thân dựa theo nguyện vọng của bà, ra ngoài hơn hai tháng mang về một tiểu thư cảm con nhà phú gia.

Lý đại nương ngây ngốc, qua hồi lâu mới mở miệng nói: “Thằng bé Chu Tài này từ nhỏ là một đứa thành thật, nó biết người là nam tử vẫn quan tâm che chở cho người, cũng hiểu được đứa bé kia có tâm với người! Ta thấy người y phục ăn nói bất phàm, sống chung một chỗ với kẻ thô kệch xó chợ như Chu Tài, cũng không thể xuất phát từ chủ ý của người! Mặc kệ người vì cái gì, cũng hi vọng người đừng thương tổn Chu Tài! Bà già này quỳ xuống tạ người...”

Lý đại nương vừa nói vừa định quỳ xuống với Lâu Ngọc, bị Lâu Ngọc dùng nội lực nâng lấy thân hình già nua.

Lâu Ngọc sâu kín mở miệng nói: “Ta không muốn thương tổn hân!”

“Ta có thể nhìn khuôn mặt của người không?” Lý đại nương xuyên qua tấm lụa trắng, nhìn thẳng vào mắt Lâu Ngọc nói.

Lâu Ngọc bỏ mũ xuống, cầm lấy.

“Người...Người...” Lý đại nương run rẩy thân mình, mấp máy môi, ngón tay khô héo chỉ chỉ Lâu Ngọc không thể tin được: Trên đời này sao có người bộ dáng như tiên vậy? Khó trách đứa nhỏ Chu Tài này bị mê hoặc đến không còn thần chí! Nếu bị người khác nhìn thấy, còn không phải muốn lấy mạng người ta sao?

Lý đại nương mang theo vui mừng cùng khiếp sợ, bà chỉ muốn xem diện mạo Lâu Ngọc, chỉ muốn xác nhận Lâu Ngọc có phải nam tử xuất thân từ chốn phong trần, muốn dựa vào Chu Tài chuộc thân hay không. Nhưng nhìn dung mạo như tiên cùng với toàn thân quý khí xuất trần toàn thân của Lâu Ngọc, cũng biết Lâu Ngọc xuất thân danh môn, không phải hạng đến từ phố hoa.

Lý đại nương trước khi bị mẹ đuổi ra khỏi gia môn, có mấy ca ca đều là đồ háo sắc, trong sân của mình cũng nuôi vài tiểu quan, tả nhi (gái thanh lâu), tùy theo tính cách từng người, nhưng dù là hồng bài cũng không cách nào che hết được nét phong trần phản phất, lợi hại lắm cũng chỉ hơn nhau ở kĩ năng giả bộ thôi! Nhưng không phải đều là công phu bên ngoài sao?

“Người đi ra ngoài trước, ta muốn suy nghĩ một chút!” Lý đại nương khoát khoát tay với Lâu Ngọc, run rẩy đi đến bên giường.

Lâu Ngọc là thầy thuốc, biết Lý đại nương chỉ nhất thời chán kinh quá độ không ảnh hưởng đến thân thể, vì vậy mang mũ, cất bước ra ngoài.

Lý đại nương suy nghĩ kỹ trước sau, vẫn không thể hiểu được sao Lâu Ngọc lại ở cùng Chu Tài, trong lòng thâm than, quyết định đi tìm Chu Tài nói bóng nói gió một chút. Đứa nhỏ Chu Tài này, bà biết tính nó, chỉ cần là người nó để ý, dù là kẻ tội ác tày trời nó cũng không buông tay! Người ngoài hỏi thăm chuyện không tốt về vợ nó, nó tất nhiên sẽ mất hứng, nổi điên lên bà cũng không ngăn lại được.

15. Chương 15

Edit: Mều

Beta: Huyền

Trong sân lông gà bay tứ tung, chính là do chó nhỏ Tiểu Bạch đùa đám gà, mấy đứa trẻ trong thôn nhìn thấy chó nhỏ Tiểu Bạch liền muốn tới gần, cầm đồ ăn liền chạy tới nhà Lý Đại Phát trên chóc chó nhỏ Tiểu Bạch.

Lâu Ngọc đến sân, nhìn thấy mười mấy đứa nhỏ đang cùng với chó nhỏ Tiểu Bạch chóc ghẹo mấy con gà, đáng thương cho đám gà bị bao vây chặn đánh khiến cho lông gà bay loạn, ục ịch cánh không có chỗ bay.

“Ấu...ấu ấu...” “Chó nhỏ Tiểu Bạch vừa nhìn thấy Lâu Ngọc, liền bỏ qua trò bắt gà vui vẻ, sung sướng chạy tới chỗ Lâu Ngọc.

Đám trẻ nhỏ thấy chó nhỏ Tiểu Bạch không chơi nữa, chúng cũng dừng tay, một đám nhìn Lâu Ngọc cười hì hì.

Trên mình chó nhỏ Tiểu Bạch vô cùng bẩn, một thân lông trắng nhuộm thành màu xám tro, Lâu Ngọc cũng không muốn ôm nó, ngồi xổm xuống, ngón trở trắng nõn mát lạnh chạm vào chóp mũi chó nhỏ Tiểu Bạch Cẩu, khiển trách nói: “Bẩn!”

“Ấu ấu!” Chó nhỏ Tiểu Bạch nhìn Lâu Ngọc, tỏ ý không vui.

“Trong phòng bếp có nước nóng, ta đi lấy chậu gỗ lớn tắm rửa cho nó!” Trần Cô đi từ trong phòng bếp ra, nói với Lâu Ngọc.

“Làm phiền!” Lâu Ngọc đứng lên.

Trần Cô cười cười, cũng không ngại bẩn khom lưng ôm lấy chó nhỏ Tiểu Bạch Cẩu đi vào phòng bếp.

“Các người đừng đi vội!” Lâu Ngọc gọi lại đám nhỏ đang muốn đuổi theo Trần Cô.

Bọn nhỏ cũng chẳng sợ người lạ, biết người mang mũ là vợ Chu Tài, vừa rồi còn cho chúng nó kẹo ăn, dừng lại chớp mắt tò mò nhìn Lâu Ngọc, trên mặt lộ ra nụ cười đơn thuần.

Lâu Ngọc trong nháy mắt vung tay, từ trong nhà bay ra hai cái ghế và một cái bàn dừng lại trong dân. Bọn nhỏ nhìn chiêu thức ấy của Lâu Ngọc, tất cả đều há hốc miệng, hai mắt hóa sao, sùng bái nhìn Lâu Ngọc.

“Các người tới đây, ta bắt mạch cho các người!” Lâu Ngọc ngồi xuống, nói với bọn trẻ.

Một bé trai gan lớn, ngồi lên chiếc ghế đối diện Lâu Ngọc, bàn tay dùng sức lau lau trên y phục, lúc này mới nhếch miệng cười xấu hổ đặt tay lên bàn.

Lâu Ngọc xem mạch cho đứa nhỏ, châm cho nó, dịu dàng nói “Đi ngồi mao xí đi!”

Đợi cho Lâu Ngọc thu châm lại, đứa nhỏ kia đã cảm thấy đau bụng, ôm bụng chạy đến mao xí gần nhất.

Trong lúc Lâu Ngọc đang xem mạch cho bọn nhỏ, hương thân trong thôn đã truyền ra tin tức vợ Chu Tài am hiểu y thuật, riu rít kéo nhau tới nhà Lý Đại Phát, để Lâu Ngọc xem bệnh cho bọn họ.

Chu Tài cùng với hai anh em Lý Đại Phát, Lý Đại Sinh trở về từ trên núi, thấy các hương thân đang tụ tập trong sân mà sợ hết hồn.

“Lục thẩm, mọi người tụ tập nhà ta làm gì thế?” Lý Đại Phát hỏi Lục thẩm đang ôm tôn nữ đứng bên ngoài.

“Ấy chà! Các người không biết hả! Vợ Chu Tài tự mình xem bệnh cho mọi người đó! Vợ hẳn thật lợi hại, chân mẹ người cũng đã khám tốt! Ta chỉ mới nghe các cụ nói dùng sợi chỉ cũng có thể bắt mạch, mà vợ Chu Tài lúc này lại dùng chỉ đó! Đây đúng là thần y rồi!” Lục thẩm vừa nói, vừa hào hứng nói với Chu Tài đứng bên cạnh Lý Đại Phát, “Chu Tài, để vợ người mở tiệm thuốc, xem bệnh cho mọi người, còn tốt hơn mấy tiên sinh xem bệnh ở trấn trên đó! Chúng ta tới xem bệnh cũng yên tâm, không sợ bị lừa!”

“Chu Tài, người lại tàng tư hả! Vợ người có ngón này mà cũng chẳng thấy nhà người nói chút gì cả!” Lý Đại Phát dùng cánh tay đập vào lưng Chu Tài.

“Ha ha...” Chu Tài cười ngây ngô.

Chu Tài quả thật không biết Lâu Ngọc có y thuật, hẳn ở Lâu Ngọc sơn trang trực tiếp đưa Lâu Ngọc xuống đài, sau đó liền lúc nhanh lúc chậm rời khỏi Lâu Ngọc sơn trang. Đối với chuyện của Lâu Ngọc hẳn cũng chỉ biết y là nhi tử của Lâu Đức Vọng, có một sư phụ và một sư bá, cộng thêm việc Lâu ngọc có thể bay mà thôi.

“Chúng ta mang đồ vào cất kỹ rồi nói tiếp cũng không muộn!” Lý Đại Sinh trái cầm một con gà rừng lông đen, phải cầm một con thỏ trắng, đá đệ đệ mình một cước.

Trước sân đông người không thể đi vào, ba người vòng qua sân sau, Lý Đại Sinh lớn tiếng gọi vợ mình là Trần Cô ra mở cửa.

“Các người đã về rồi!” Trần Cô mở cửa cho bọn họ, nhìn thấy trên tay bọn họ toàn con mồi, ánh mắt cười loan loan.

“Mẹ đâu?” Lý Đại Sinh hỏi.

“Mẹ trong phòng bếp! Mẹ nói muốn làm cho khách vài món ăn sở trường!” Trần Cô đi đến bên cạnh Lý Đại Sinh, nghĩ đến độc của mình đã được giải, sau này có thể sinh cho trong nhà mấy đứa nhỏ mập mạp, trong lòng cảm thấy mỹ mãn.

“Tẩu tử, chân mẹ tốt chứ?” Lý Đại Phát hỏi Trần Cô.

“Vợ Chu Tài châm cứu lên chân của mẹ rồi kê một đơn thuốc, còn nói qua một tháng có thể phục hồi hoàn toàn! Chân mẹ bây giờ không còn đau, bước đi cũng không cần ta đỡ nữa!” Trần Cô thấy bọn đi cửa sau về, cũng biết họ nhất định đã nghe được chuyện Lâu Ngọc xem bệnh, chẳng qua trong lòng đang vui, tự mình lại nói rõ chi tiết lần nữa.

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi tới phòng bếp, Lý đại nương trong bếp vẻ mặt tươi cười đang xào thức ăn!

Hai huynh đệ Lý Đại Phát và Lý Đại Sinh thấy chân lão mẹ nhà mình linh hoạt, rất vui mừng, đồng loạt gọi: “Mẹ, chúng con đã trở về!”

“Đã về rồi!” Lý đại nương nhìn thấy bọn họ, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng nở nụ cười tươi như hoa, “Mang đồ dọn dẹp một chút, ra bên ngoài nhìn, gọi vợ Chu Tài vào đại sảnh ngồi, ăn cơm!”

“Mẹ, con đi!”Trần Cô đáp lời, đi vào sân gọi Lâu Ngọc.

Chu Tài đặt hai con gà trên tay lên bàn gỗ dài sát vách tường trong phòng bếp, đi tới xó góc, nói với chó nhỏ Tiểu Bạch Cầu đang vui đùa vào đồng xương gặm “Cọt cọt... cọt cọt”:”Chó tham ăn, không đi theo vợ!”

“Áu...”Chó nhỏ Tiểu Bạch Cầu ngẩng cái đầu tròn trịa, ủy khuất nhìn Chu Tài: Người cũng không đi theo chủ nhân mà!

“Vợ của người cũng không phải trẻ con, người còn lo lắng bị điều hâu cấp đi sao!” Lý Đại Phát đang xử lý mấy con thú rừng vừa mang về, cười Chu Tài.

Lý Đại Sinh đang cho củi châm lửa bên cạnh cũng cười ha ha, “Chu Tài, người trên trần đều bảo người thương vợ muốn chết! Hôm nay thấy quả nhiên là thật!”

Lý đại nương đang xào thức ăn nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng lộp bộp: Ai cưới nàng dâu đẹp như vậy mà không phải để ý nhiều một chút chứ!

“Ta đi ra ngoài một chút.”Chu Tài vừa nói vừa ra ngoài tìm Lâu Ngọc.

“Mẹ, chân của người thật không có chuyện gì?” Lý Đại Phát thấy Chu Tài vừa đi ra ngoài, ngừng tay, đến bên cạnh Lý đại nương, nhìn chân của bà, hỏi.

“Tốt lắm!” Lý đại nương động động cái chân già, trên tay vẫn cầm cái thìa đi vài bước trong phòng.

“Vợ Chu Tài thật giỏi!”Lý Đại Sinh cảm thán.

“Y thuật tốt, đúng ra mà nói, trên đời này ta chưa từng thấy vị đại phu nào giỏi được như nó!”Lý đại nương vô cùng chân thành nói.

“Tên gốc Chu Tài này, có phúc khí, cưới được nàng dâu như vậy!Sau này mở cửa tiệm, hai vợ chồng cũng không phải lo âu, cuộc sống ổn định!”Lý Đại Phát cười nói.

Lý đại nương trên mặt cười, nhưng trong lòng lại lo lắng: Cũng không biết là phúc hay là họa nữa!

16. Chương 16

Edit: Mều

Beta: Huyền

Chu Tài kích động chạy đến sân trước, Lâu Ngọc còn đang xem bệnh cho mọi người, Trần Cô đã ra trước đang cười híp mắt đứng một bên làm trợ thủ cho Lâu Ngọc, đưa giấy mài mức...

“Ta tới rồi.” Nhìn vợ mình cùng Trần Cô người tới ta đi phối hợp hài hòa, trong lòng Chu Tài tự dưng cảm thấy buồn bực khó chịu, liền tiến đến không vui nói với Trần Cô.

“Một đại nam nhân như người tay chân vụng về, sao mà so được với Trần Cô hả! Người đứng sang một bên, đừng làm loạn nữa! Tiên sinh xem xong bệnh cho mọi người sớm, cũng có thể nghỉ ngơi sớm hơn! Chỗ này cũng không còn lại mấy người!” Đến phiên Thập Bát tẩu đặt mông ngồi trên chiếc ghế đối diện Lâu Ngọc, nói với Chu Tài. Nói xong lại kể với Lâu Ngọc, “Tiên sinh, ngực ta cứ đau như bị búa nện ấy, tối ngủ nhức đến mức không thở nổi, người xem xem xem ta bị sao?”

“Ta khát, người đi lấy chén nước đi.” Lâu Ngọc hơi nghiêng đầu, nói với Chu Tài.

Vừa nghe Lâu Ngọc muốn uống nước, Chu Tài lập tức quên giận dỗi, xoay người chạy đến bên phòng bếp tìm nước.

Trân Cô nhìn Chu Tài đã chạy xa, “Xì” một tiếng cười nói, “Ăn dấm!”

Tay Lâu Ngọc đang giữ sợi chỉ khẽ dừng một chút, khuôn mặt ửng hồng dưới lớp màn che, trong lòng thầm mắng Chu Tài một câu: Đồ ngốc!

“Trân Cô, hôm nay người thoát nhìn không giống mọi khi nhỉ? Có chuyện gì vui hả?” Thập Bát tẩu đứng lên, chờ Lâu Ngọc kê đơn cho mình, nhìn Trân Cô mang thần sắc vui vẻ, liền hỏi thẳng.

“Người cũng vui vẻ đấy thôi? Có vợ Chu Tài xem bệnh cho người trong thôn mà!” Trân Cô cầm đơn thuốc từ tay Lâu Ngọc, thổi qua nét mặt, rồi đưa cho Thập Bát tẩu.

“Sao không vui cho được? Vợ Chu Tài đúng là bồ tát sống mà!” Thập Bát tẩu cầm lấy đơn thuốc, nàng không biết một chữ bẻ đôi, hai mắt nhìn chữ trên giấy như đang nhìn vàng vậy.

Lúc này, Chu Tài bưng một chén nước đi ra.

Lâu Ngọc nhận nước, uống một hớp nhỏ, lại đặt lại cái chén lên tay Chu Tài.

Mặc dù Chu Tài không làm thay việc của Trân Cô, nhưng giờ đang cầm chén nước đứng kế bên Lâu Ngọc, trong lòng hẳn đã không còn bức bối, liền trọn đôi mắt to như chuông đồng, chăm chú nhìn từng cử động của Lâu Ngọc.

Thôn dân trong sân nhìn bộ dạng Chu Tài nhìn chăm chăm Lâu Ngọc, trong lòng chợt run rẩy: Ôi này, tiểu tử Chu Tài kia nhìn vợ cứ như sói đang nhìn thịt dê là sao hả!

...

Lâu Ngọc xem xong bệnh cho người ở thôn Hoàng Hoa, sau đó ở lại ăn bữa cơm với mấy món sở trường của Lý đại nương, cho đến khi mặt trời buông xuống lộ ra ánh chiều tà mới vội vã cùng Chu Tài lên xe về nhà.

Về đến nhà, Chu Tài vén rèm xe, Lâu Ngọc đang say ngủ trong chăn! Chu Tài chui vào xe, găm cần vài cái trên mặt Lâu Ngọc, hôn xong mới ôm cả người và chăn Lâu Ngọc xuống xe, đưa y về phòng.

Lâu Ngủ vừa ngủ liền ngủ thẳng tới nửa đêm, nửa đêm bị chọc tỉnh cũng bởi Chu Tài thừa dịp y say ngủ, lột sạch y phục của hai người làm chút chuyện gì đó.

Trừ đêm đầu tiên nửa say nửa tỉnh cùng Chu Tài hành phòng, trải qua mấy ngày, Lâu Ngọc viện cố thân thể không tốt, không cho phép Chu Tài thật sự làm chuyện kia lần nữa. Mấy ngày như vậy cũng làm Chu Tài rất nhớ nhung, hơn nữa ban ngày hẳn còn phải nén giận hồi lâu, mặc dù Chu Tài không hiểu được đó gọi là ghen tị và ăn dấm chua. Vì cả hai chuyện này hợp lại, Chu Tài mới có gan hùm mặt gấu lợi dụng việc Lâu Ngọc mới ngủ vài canh giờ, vội vàng thoát y phục của cả hai, làm.

Chu Tài có thể đắc thủ dễ dàng như vậy, Lâu Ngọc cũng có nửa phần trách nhiệm. Ngày thường, người khác đều không thể đến gần Lâu Ngọc, có trách thì trách Lâu Ngọc từ lần đầu tiên gặp Chu Tài, y đã không chút đề phòng với hắn, hẳn muốn tới gần thân thể y là điều dễ dàng, một ngày nào đó đầu óc Chu Tài có bệnh thừa dịp y ngủ ném y vào trong túi, có khi y cũng không biết mà tỉnh!

“Chu Tài... Uhm...” Lâu Ngọc tỉnh, thấy Chu Tài đang đè lên người y, lấy tay đẩy hắn ra.

“Vợ... Ta muốn làm...” Chu Tài bắt được hai tay Lâu Ngọc, đè lên đầu, cự mắng nóng hổi chôn trong thân thể Lâu Ngọc không ngừng va chạm, chọc cho Lâu Ngọc bật lên một tiếng kêu yếu ớt.

“Người... Vô lại...A...” Mặt Lâu Ngọc đỏ bừng, hô hấp bắt đầu dồn dập, toàn thân mềm nhũn, thất lực dựa vào Chu Tài, khiến Chu Tài càng làm càng hăng.

“Người đã lâu không để ta làm!” Chu Tài vừa trườn động hạ thân, vừa cắn lấy vành tai tinh xảo của Lâu Ngọc, “Ta muốn đi vào trong thân thể vợ!”

“Um... Không phải chỉ mới mấy ngày sao!... Um...” Chu Tài trượt đầu lưỡi ướt át vào trong miệng Lâu Ngọc, không ngừng cuốn lấy đầu lưỡi thơm ngon bên trong, vừa cắn vừa mút. Lâu Ngọc không thể nói ra lời, tiếng rên rỉ bị chặn lại, trong cơn mê muội y chỉ băn khoăn liệu Chu Tài có cắn bị thương đầu lưỡi của y hay không. Cái hôn của Chu Tài trước nay đều cuồng dã, thô lỗ, bá đạo...

Đợi cho đến khi đôi môi Lâu Ngọc bị hôn đến sưng đỏ, Chu Tài bắt đầu hôn lên xương quai xanh tinh mỹ, Lâu Ngọc cũng không từ chối, híp hai mắt híp, buông lỏng thân thể...

Chu Tài thấy Lâu Ngọc ngừng chống cự, liền nói lỏng đôi tay đang bị hấn nắm chặt trên đầu, nhấc đôi chân thon dài trắng nõn của Lâu Ngọc lên, nâng thắt lưng tràn đầy lực lượng, một lần lại một lần đưa vật khổng lồ kia vào huyết động hồng phấn ấm áp của Lâu Ngọc...

“Vợ...Thích không?” Chu Tài thả chậm tốc độ, dùng tay gạt đi sợi tóc ẩm ướt khê xòa xuống che đi khuôn mặt Lâu Ngọc.

“Ta nói không thích, ngươi sẽ không làm sao?” Lâu Ngọc đưa tay chạm vào làn gương mặt to da đen đang phấm hồng trong cơn kích tình của Chi Tài, đầu ngón tay chạm đến mắt Chu Tài.

“Giờ ta không biết làm, nên làm không tốt. Làm nhiều, giỏi rồi, vợ sẽ thích!” Hạ thân Chu Tài ngừng ra vào, nhìn vào mắt Lâu Ngọc, chân thành nói, “Mới ban đầu, ta không giỏi giết heo. Giết nhiều, bây giờ rất lợi hại, người trong trấn đều nói ta giết heo giỏi nhất!”

“Ồng ngốc...” Lâu Ngọc cúi đầu nở nụ cười, hai chân quăn lên vòng eo trắng kiện, tay ngọc vòng lên cổ Chu Tài, kéo Chu Tài đang còn ngây ngốc, hôn lên đôi môi dày của hấn.

“Vợ, lần đầu tiên ngươi hôn ta đó!” Chu Tài gào lên một tiếng, hai tay ôm lấy khuôn mặt Lâu Ngọc, hôn loạn trên mặt y hôn một hồi.

“Ngươi phải lễ mễ như vậy sao?” Lâu Ngọc đẩy Chu Tài, đôi mắt hẹp dài động lòng người híp lại nhìn Chu Tài, hờn giận nói, “Làm xong đi rồi ngủ đàng hoàng! Ta mệt rồi!”

“Ah!” Chu Tài đáp một tiếng, bàn tay to nắm chặt lấy thắt lưng Lâu Ngọc, di chuyển như mưa rền gió dữ, nghe Lâu Ngọc phát ra những tiếng rên rỉ động lòng người, ra vào càng thêm điên cuồng...

....

Chu Tài cùng Lâu Ngọc lặn qua lặn lại cả một đêm, trái nghiêng phải nghiêng áp dụng mấy tư thế có trong quyển sách Thượng Quan Nhân để lại lên người Lâu Ngọc một lần.

Lâu Ngọc thấy Chu Tài làm nhiều kiểu, hỏi ra mới biết là do sự phụ mình tạo nghiệt, thậm ảo não với sự phụ mình: Làm gì có sự phụ nào đối xử với đồ đệ mình như thế?

Chu Tài làm xong, cả người thoải mái, ôm lấy Lâu Ngọc đã mệt đến bất tỉnh tới thùng gỗ đã đổ đầy nước ấm tắm rửa sạch sẽ, lau khô thân thể, đổi chăn, đặt Lâu Ngọc lên giường nghỉ ngơi. Sau đó xách chó nhỏ Tiểu Bạch ngủ ngoài cửa phòng vào đặt bên giường cùng Lâu Ngọc, lúc này Chu Tài mới thu thập dụng cụ giết heo đi ra ngoài kiếm tiền nuôi vợ!

17. Chương 17

Edit: Mều

Beta: Huyền

Kể từ khi Chu Tài và Lâu Ngọc trở về từ thôn Hoàng Hoa đã hơn nửa tháng, quán thịt heo của Chu Tài làm ăn càng ngày càng khá, làm ăn tốt đến mức thịt heo quán Chu Tài mỗi ngày đều cháy hàng! Lại nói Lâu Ngọc chữa bệnh từ thiện ở thôn Hoàng Hoa cũng dẫn đến một hồi sóng gió...

Dân làng thôn Hoàng Hoa cảm ơn thuốc Lâu Ngọc kê đến tiệm thuốc ở trên trấn bốc thuốc, khiến cho Lý chương quý ở tiệm khi nhìn thấy đơn thuốc kinh ngạc đến mức hai con người nhìn như muốn rụng ra đến nơi, sau khi nghe ngóng mới phát hiện tất cả đều do một tay vợ Chu Tài viết ra. Lý chương quý cầu hiền nhược khát mỗi ngày bắt đầu chú ý đến quán thịt heo của Chu Tài, mượn lúc mua thịt lôi kéo làm quen, hi vọng Chu Tài có thể dẫn ông đi gặp Lâu Ngọc một chút, tất nhiên Chu Tài không chịu, mỗi lần gặp Lý chương quý đều không cho ông mặt mũi, tuy nhiên Lý chương quý da mặt cũng dày, vẫn đến mỗi ngày.. .

Dân chúng trong ngoài trấn đều nghe nói Lâu Ngọc có y thuật rất giỏi, lại thấy dân thôn Hoàng Hoa nhiều năm bệnh tật được đều được Lâu Ngọc chữa khỏi hết, bọn họ cũng giống như Lý chương quỹ, mượn cớ mua thịt mà cầu chữa bệnh là chủ yếu...

Lâu Ngọc càng ngày càng thích ngủ, Chu Tài sợ Lâu Ngọc sẽ mệt mỗi lần nào cũng không chịu dẫn người về nhà gặp Lâu Ngọc, trừ cái người tình trạng có vẻ nghiêm trọng này không gặp không được. Nhưng trên trấn xuất hiện thần y, dân chúng không còn muốn đi tìm đại phu xem bệnh cho họ nữa! Cho dù là bị cảm mạo, họ cũng hi vọng được Lâu Ngọc khám cho thì trong lòng mới an tâm được!

Hôm nay, Chu Tài bán thịt xong, dẫn theo một người tuổi còn khá trẻ sắc mặt tái nhợt về nhà. Người trẻ tuổi kia cả đoạn đường đi theo sau Chu Tài đều ho ra máu, đi đứng run rẩy, vừa nhìn cũng biết đang bị bệnh nặng.

“Người đứng đây, ta vào gọi vợ ta.” Chu Tài để người trẻ tuổi đứng ở sân, còn mình thì mở cửa phòng vào tìm Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc đang vẽ tranh trong phòng, thấy Chu Tài, ngẩng mặt lên, khẽ mỉm cười, “Về rồi!”

“Vợ, hôm nay người dậy thật sớm!” Chu Tài lại gần, ôm lấy, hôn một cái lên mặt Lâu Ngọc, “Mệt không?”

“Người mang người về cùng?” Lâu Ngọc đặt bút lên bút thạch.

“Mặt hắc trắng bệch, còn ho ra máu, bệnh nặng!” Chu Tài cầm chén trên bàn, uống một ngụm nước lớn, đưa tay lên lau miệng, nói.

“Ta đi xem một chút!” Lâu Ngọc lấy chiếc mũ che trong bình phong mang theo, đi ra bên ngoài.

Chu Tài lại uống thêm mấy ngụm nước lớn “Ừ ừ ừ...Ừ ừ ừ...”, lúc này mới đặt chén xuống theo sát Lâu Ngọc ra ngoài.

“Tư Mã Thỉnh Phong?” Lâu Ngọc thấy người trong sân, hít sâu một hơi, “Người nào khiến người bị thương thành như vậy?”

Người trẻ tuổi trong sân đã suýt phải đi uống trà nói chuyện phiếm với Diêm Vương rồi, đúng là Thiên Phách thiếu đảo chủ Tư Mã Thỉnh Phong. Võ công của Tư Mã Thỉnh Phong đứng hàng thứ ba trên bảng Giang hồ tân tú, người có thể khiến cho gã bị thương đến như vậy chắc chắn phải là một cao thủ! Người nào có lá gan lớn như vậy, không nhìn Thiên Phách đảo sau lưng Tư Mã Thỉnh Phong sao, dám hạ độc thủ với thiếu đảo chủ Thiên Phách đảo như vậy?

Tư Mã Thỉnh Phong đang khom lưng ho khan nghe được giọng nói, liền ngẩng đầu lên nhìn Lâu Ngọc, trên gương mặt tái nhợt lóe lên hi vọng, đặt xuống khăn tay đang che mặt, vui mừng hỏi, “Lâu Ngọc công tử?”

“Chu Tài, dìu Tư Mã công tử vào phòng nằm.” Lâu Ngọc nói với Chu Tài đang đứng bên cạnh ngây ngốc.

Vợ biết người này! Người này biết vợ! Trong đầu Chu Tài lặp đi lặp lại ý nghĩ này. Cho đến khi Lâu Ngọc gọi hắn, hắn mới chạy tới, sắc mặt không lành dìu Tư Mã Thỉnh Phong vào phòng trống nằm.

“Tâm mạch của người bị chấn thương, trúng Hắc Thi độc.” Lâu Ngọc dùng chỉ bắt mạch, thu chỉ lại nói.

“Ta dùng phải Hắc Sơn ở sườn núi, bị gã đả thương!” Tư Mã Thỉnh Phong vừa nói, vừa ho ra một bãi máu.

Lâu Ngọc cầm một viên đan dược đỏ hồng như máu bắn thẳng vào miệng Tư Mã Thỉnh Phong, sau đó dùng ngón châm cắm lên mấy yếu huyệt lớn trên người gã, rồi nói với Chu Tài, “Mang một thùng gỗ lớn vào đây, đổ nước nóng bên trong.”

Khi Chu Tài chuẩn bị xong nước, Lâu Ngọc đổ phân nửa bình thuốc bột trắng vào, liền thấy nước bên trong thùng sôi lên sùng sục như bị đun nóng, lại bốc lên một đám bọt khí còn phân phát phần trắng.

“Cởi quần áo vào trong thùng ngâm!” Lâu Ngọc nhìn Tư Mã Thỉnh Phong đã không còn ho ra máu nữa.

“Vợ, nước này đang sôi, cũng không phải là giết heo cạo lông, người này mà vào, sẽ bỏng chết đó!” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc, kinh ngạc há to miệng.

“Đúng đó! Lâu Ngọc công tử, này...” Tư Mã Thính Phong nhìn nước trong thùng đang bốc hơi “xì... xì”, trong bụng mang theo nghi ngờ giống Chu Tài.

“Không phỏng đâu! Ngâm chín canh giờ rồi mới ra ngoài!” Lâu Ngọc nói xong, kéo Chu Tài ra bên ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

“Vợ, thật sự không nghiêm trọng sao?”

“Ngâm thuốc, châm cứu nữa, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao!”

...

Tư Mã Thính Phong trong phòng nghe Lâu Ngọc và Chu Tài nói chuyện với nhau, trong lòng an tâm, cởi quần áo ra, nhảy vào trong thùng, đúng như lời Lâu Ngọc, nước kia ấm, không nóng!

Tư Mã Thính Phong ở trong phòng ngâm thuốc, Lâu Ngọc và Chu Tài ở bên ngoài trải qua cuộc sống gia đình bình thường như mọi ngày. Nghe Lâu Ngọc cùng Chu Tài trải qua cuộc sống một ngày, trong lòng Tư Mã Thính Phong thầm nghĩ: Lâu Ngọc công tử thật sự thành đôi với cái tên giết heo kia sao? Đáng tiếc Chu Tài không biết võ công, làm thế nào chống đỡ với thể lực của Hắc Sơn đang thèm muốn Lâu Ngọc! Uống công có mỹ nhân, lại không thể bảo vệ được! Thật đáng tiếc...

Đêm đến, Chu Tài mở cửa phòng, cầm bộ quần áo ném cho Tư Mã Thính Phong, “Chín canh giờ!”

Tư Mã Thính Phong thấy Chu Tài đi ra ngoài khép cửa lại, mới vịn thành thùng đứng lên, ra ngoài, mặc y phục, sờ sờ bụng: Thật đói quá! Kể từ hơn nửa tháng trước bị thương tới nay, đây là lần đầu tiên có cảm giác muốn ăn! Thần y không hổ là thần y!

Tư Mã Thính Phong vượt bụng khỏi phòng tìm đồ ăn, mở cửa liền thấy Chu Tài đứng cạnh cửa, thấy gã ra ngoài, nói, “Ta đổ nước.”

“Đa tạ!” Tư Mã Thính Phong ôm quyền nói cảm ơn Chu Tài.

Chu Tài nhìn Tư Mã Thính Phong một cái, không nói gì, nghiêm mặt vào phòng.

Tư Mã Thính Phong lắc lắc đầu, thầm nói: “Kỳ quái, sao hắn giống như có địch ý với ta nhỉ?”

Tư Mã Thính Phong đi tới đại sảnh ngồi, rót chén nước, chậm rãi uống.

Tư Mã Thính Phong uống đến chén thứ tư, Chu Tài bưng một khay mộc đến, ở trên là cơm và thức ăn. Lâu Ngọc cầm theo bát đũa đi sau Chu Tài. Chó nhỏ Tiểu Bạch trên miệng ngậm một cục xương theo sát Lâu Ngọc.

Không ngờ đẹp đến vậy! Tư Mã Thính Phong nhìn Lâu Ngọc đã bỏ mũ xuống, trong lòng cảm thán! Khó trách có nhiều thiếu hiệp công tử trên giang hồ chạy đi tìm người như vậy!

“Chu Tài thấy Tư Mã Thính Phong nhìn chằm chằm Lâu Ngọc, chân mày nhíu lên, chân đạp lên chiếc ghế gã đang ngồi, khẩu khí hung ác nói, “Ăn cơm!”

“Ta không có ý kia với vợ ngươi, không cần phải có địch ý với ta!” Tư Mã Thính Phong rút cuộc cũng hiểu được sao Chu Tài đối xử với mình khác với khi mới gặp như vậy, liền cười nhỉnh nói. Chỉ là gương mặt trắng bệch cùng bộ cười nhỉnh, còn khó nhìn hơn thập bát quỷ dưới địa phủ.

18. Chương 18

Edit: Mều

Beta: Hà

Dùng xong cơm, Tư Mã Thính Phong về cả tinh thần lẫn sinh lực đều tốt lên rất nhiều, cầm một chén trà uống “khà khà”, tỉ mỉ kể ra chuyện đụng phải Hắc Sơn.

Nửa tháng trước...

Tư Mã Thỉnh Phong chặt vật mãi mới trốn được khỏi đại yến làm thân ở Phách Thiên đảo, cầm theo cây quạt đào mộc thượng đẳng ngồi ở trà lâu nghe hát, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài truyền đến: Lâu Ngọc công tử bị một gã giết heo mang đi...

Tư Mã Thỉnh Phong “A” một tiếng nheo mắt lại, lấy một thỏi bạc trong ngực ném lên bàn, người dựa vào lan can chậm khắc hoa văn nhảy xuống đường chính, thuận tay túm lấy một hán tử mang đại đao hỏi: “Lâu Ngọc công tử thật sự bỏ trốn cùng nam nhân?”

“Con mẹ nó, chuyện này còn giả được hả!” Hán tử gạt tay Tư Mã Thỉnh Phong, tùy tiện vuốt lỗ mũi nói, “Sớm biết Lâu Ngọc công tử thích kiểu này, ta đã ra tay trước! Để cho cái tên giết heo vô dụng được tiện nghi!”

“Lão tử, ở trên đường nói vớ vẩn gì đấy? Cổ người bị ngứa hả! Lâu Ngọc sơn trang chúng ta chộc không nổi đâu!” Một nữ tử mặc hồng y tay cầm theo Hoa Ngư kiếm đi tới, lôi kéo hán tử mang đao vội vã rời đi.

“Giang hồ cũng quá không hiền lành rồi! Sao có thể phát sinh loại chuyện ô long (chuyện cười) như thế này?” Tư Mã Thỉnh Phong cẩn thận, núp vào góc tường, dựng lỗ tai, lưu ý mấy lời buôn chuyện trên đường.

Hết thời gian nửa chén trà, Tư Mã Thỉnh Phong sắp xếp lại tin tức vừa nghe được một lần, cuối cùng gấp cây quạt, dứt khoát gia nhập vào trong đội ngũ tìm kiếm Lâu Ngọc công tử.

Cách tìm người của Tư Mã Thỉnh Phong rất khác người, gã mang theo năm vỏ sò nhỏ sắc sỡ lấy từ Phách Thiên đảo, dọc đường vừa đi vừa ném vỏ sò, phương hướng tìm người đều dựa vào hướng vỏ sò chỉ.

Ném vỏ sò đi gần một tháng.

Hôm nay, Tư Mã Thỉnh Phong dạo đến sườn núi Mã Thạch ở Ngư đô. Thừa dịp ban đêm gió lớn, nổi nhả hứng Tư Mã Thỉnh Phong quyết định nửa đêm đi lên, trèo đến đỉnh núi hít thở chút không khí ban đêm.

Tư Mã Thỉnh Phong lên đến đỉnh núi thì hết hứng thú, liền kiếm một hòn đá lớn che chắn, xếp chân, bế khí, vận hành nội lực xung quanh thân mình.

Tư Mã Thỉnh Phong đang thoải mái vận hành nội lực, trên sườn núi “vù vù” lại xuất hiện thêm ba người:

“Nhị sư huynh, cốc chủ chưa tới sao?” Là giọng nói của một nữ tử trẻ tuổi, trong trong trẻ trẻ.

“Cốc chủ đến hay không là chuyện mà ngươi có thể hỏi sao?” Nữ tử trào phúng nói. Thanh âm lạnh như băng, vừa nghe đã biết là hạng người vô tình vô nghĩa.

“Cửu sư muội không có ý tứ đó, Tam sư muội không cần so đo!” Giọng nói nam nhân vang lên, nghe ngữ điệu như là đang che chở cho vị Cửu sư muội giọng nói thanh thúy. Phỏng chừng vị Nhị sư huynh này mang xuân tâm với Cửu sư muội kia.

“Hừ...” Tam sư muội hừ lạnh một tiếng.

...

Yên tĩnh trôi đi nửa nén hương, trên sườn núi vang lên tiếng người, “Tham kiến cốc chủ!”

“Miễn!” Giọng nói âm trầm lạnh lẽo truyền đến, Tư Mã Thỉnh Phong trong lòng chợt dạ: Sao ta không cảm giác được có thêm người trên này, xem ra võ công người này cao hơn ta!

“Cốc chủ lần này xuất quan, có gì sai bảo chúng thuộc hạ?” Nhị sư huynh nói.

“Tìm Lâu Ngọc công tử, mang về Độc Thi cốc!” Thanh âm vừa phát ra giống như băng, Tư Mã Thỉnh Phong nghe được tin tức này cả người run lên, nội lực đang vận hành chợt tản ra, trong bụng nghĩ: Độc Thi cốc? Độc Thi cốc cốc chủ sao! Độc Thi cốc này cũng chẳng tốt lành gì! Còn đánh chủ ý xấu xa lên người Lâu Ngọc công tử, thật không phải là thứ...

Tư Mã Thỉnh Phong đang oán thầm trong lòng, đã cảm thấy âm phong đánh tới, biết mình bị bại lộ, vội dùng “Ngư xuất hải diện” ra đỡ đòn đánh lên, tung người đứng lên hòn đá vừa rồi mình còn ẩn nấp. Lúc này Tư Mã Thỉnh Phong mới nhìn rõ bốn người đang ở trên sườn núi:

Một người mặc y phục vàng nhạt, khuôn mặt trái xoan, dựa vào giọng nói có thể đoán được đây là Cửu sư muội

Một nữ tử vận lục y, vẻ mặt băng sương, có vẻ là Tam sư muội

Một nam tử mặc y phục màu chàm, tay cầm cốt phiến màu đen, chắc là vị Nhị sư huynh ái mộ Cửu sư muội

Còn một vị nam tử mặc áo choàng đen lớn, mang mặt nạ đầu lâu thân mình cao lớn, không thể nghi ngờ chính là Độc thi cốc cốc chủ người mà giang hồ lưu truyền thích mang mặt nạ đầu lâu —— Hắc Sơn!

“Người là ai?” Cửu sư muội hướng về Tư Mã Thỉnh Phong quát lớn.

“Ngắm phong cảnh, ha ha” Tư Mã Thỉnh Phong phẩy đá trên vạt áo đi, cười nói!

“Ta thấy ngươi muốn chết!” Cửu sư muội đột nhiên rút vật dưới mặt đất lên, một tấm lụa mềm đen nhánh tỏa ra khí thế bắn tới chỗ Tư Mã Thỉnh Phong.

Độc Thi cốc đứng đầu về độc, Tư Mã Thỉnh Phong cũng không dám dùng cái mạng nhỏ của mình đi cầm mấy thứ đồ ở Độc Thi cốc, phi thân cố tránh đi tấm lụa, giữa không trung rút ra đai lưng bên hông, rút nội lực vào bên trong, dùng một chiêu “Ngư tiến cửa biển” hất trở về...

Cửu sư muội thu hồi lụa đen, chân lão đảo, khua khua tránh được công kích từ Tư Mã Thỉnh Phong.

Nhị sư huynh thấy Cửu sư muội đang rơi xuống thế hạ phong, liền mở cốt phiến màu đen trong tay, bên trên từng lan quạt được làm bằng lưỡi đao mỏng bén nhọn âm trầm.

“Lui về phía sau!” Hắc Sơn đứng một bên, lên tiếng ngăn cản Nhị sư huynh đang chuẩn bị xuất thủ.

Hắc Sơn muốn tự mình xuất thủ! Tư Mã Thỉnh Phong hưng phấn liếm môi: Không biết võ công của Hắc Sơn có sâu không lường được như lời giang hồ đồn đãi hay không!

Thân mình Hắc Sơn không động, bóng đã đến, một cỗ hơi thở âm tà nặng nề khiến người sợ hãi áp đến Tư Mã Thỉnh Phong.

Tư Mã Thỉnh Phong không dám khinh thường, dùng bộ khinh công độc môn của Thiên Phách đảo —— Phi ngư vẩy đuôi, né tránh, thoát khỏi thế công chính diện...

Lúc Tư Mã Thỉnh Phong rơi xuống vách đá cao vạn trượng ở sườn núi Mã Thạch, trong đầu nổi lên suy nghĩ: Năm chiêu! Ta thua dưới năm chiêu của Hắc Sơn...

....

Tư Mã Thỉnh Phong một lần nữa có được ý thức, phát hiện mình trôi dạt đến ven bờ sông nhỏ, lục phủ ngũ tạng đau giống như lửa đốt! Lão đảo bò dậy, đi chưa được mấy bước, liền ôm ngực nôn ra một ngụm máu lớn...

Biết mạng nhỏ mình sắp không giữ được, Tư Mã Thỉnh Phong dùng chiêu cũ —— bói vò sò hỏi đường —— cũng không dám làm qua loa nữa, vất cả chừng nửa tháng mới đến được dãy núi bao quanh trấn Trung Hiếu, được Lâu Ngọc chữa trị mới đoạt lại được cái mạng nhỏ của mình.

...

Tư Mã Thỉnh Phong nói xong cảnh ngộ của mình, trà cũng đã hết một bình lớn, thấy Lâu Ngọc vuốt ve chó nhỏ Tiểu Bạch trong lòng không nói gì, liền mở miệng hỏi, “Sớm muộn gì Hắc Sơn cũng sẽ tìm được người, người...”

“Đến giờ châm cứu!” Lâu Ngọc đặt chó nhỏ Tiểu Bạch xuống, đứng lên, trở về phòng rửa sạch hai tay cầm theo bao châm.

“Ta...” Tư Mã Thỉnh Phong còn muốn nói tiếp đã bị Chu Tài luôn bên cạnh Lâu Ngọc trợn mắt hung ác nhìn. Từ trước đến giờ Tư Mã Thỉnh Phong đều biết thức thời, chỉ đành không tình nguyện ngậm miệng lại, nhìn xuống lá trà đang chuyển động trong chén.

Lâu Ngọc đến phòng Tư Mã Thỉnh Phong châm cứu cho gã, vừa đọc phương thuốc bài độc dưỡng thân, sau trước sắc mặt như muốn nói lại thôi của Tư Mã Thỉnh Phong mà dất theo Chu Tài rời đi, Tư Mã Thỉnh

Phong ở trong phòng nhìn góc giường vô lực buồn bực.

19. Chương 19

Edit: Mều

Beta: Hà

Chu Tài và Lâu Ngọc trở về phòng của cả hai, Chu Tài đóng cửa phòng, nhìn Lâu Ngọc nói, “Vợ, dù có chết, ta cũng không để người khác mang người đi!”

“Người không biết võ công!” Lâu Ngọc cười như không cười nhìn Chu Tài.

“Ta có khí lực, ta sẽ dùng đao!” Chu Tài vén ống tay áo của mình lên, kéo Lâu Ngọc vào trong ngực, toàn thân cứng rắn da thịt săn chắc ôm ghì chặt khiến Lâu Ngọc có chút đau.

“Chỉ cậy mạnh không có chỗ hữu dụng!” Lâu Ngọc nhẹ giọng cười nói.

Chu Tài nhú mồm, ôm Lâu Ngọc càng chặt, đôi môi dày mím lại.

Lâu Ngọc tựa vào trong ngực Chu Tài, nhẹ ngẩng đầu, thấy bộ dạng Chu Tài suy nghĩ khổ sở rất thú vị, lấy tay vuốt đôi mày rậm của hắn, nhẹ giọng nói, “Chúng ta trở về Y Tiên cốc!”

“Vợ?” Chu Tài bắt lấy bàn tay đang dao động trên mặt hắn, cúi đầu nhìn Lâu Ngọc.

“Không bao lâu nữa, không chỉ có Hắc Sơn tìm đến đây, những nhân sĩ giang hồ xung quanh sẽ nghe đồn mà tới, bọn họ đến tất sẽ quấy rầy đến cuộc sống của dân chúng trong trấn! Thay vì như thế, không bằng chúng ta rời đi trước, dẫn dắt họ chuyển hướng!” Cho dù không có tin tức Từ Mã Thỉnh Phong mang tới, Lâu Ngọc từ lâu đã tính toán sẽ ở lại trấn Trung Hiếu mấy ngày rồi rời đi. Một mặt là vì tránh xa đám nhân sĩ giang hồ đang tìm kiếm, một mặt vì y phát hiện thân thể mình xuất hiện tình trạng xấu hổ khó nói, y phải nhanh trở về tìm vị sư phụ thích làm xằng làm bậy ———— Thượng Quan Nhân, làm cho rõ mọi chuyện! Còn nữa, Chu Tài chưa bao giờ đến Y Tiên cốc, y sớm muộn gì cũng phải dẫn Chu Tài trở về một chuyến!

“Nghe vợ! Chúng ta khi nào rời đi?” Chu Tài vòng tay ôm lấy Lâu Ngọc, đặt người ở trên giường, thuận thể đè lên, bàn tay to bắt đầu sờ loạn trên mình Lâu Ngọc.

“Ừm... Dừng lại...” Lâu Ngọc lấy tay chống đỡ ***g ngực cường tráng của Chu Tài, cong đầu gối đè người Chu Tài xuống dưới, rồi nâng mình nằm ngửa lên người Chu Tài, “Tránh cho đêm dài lắm mộng, ngày mai chúng ta liền rời đi!”

“Nghe vợ hết!” Chu Tài chạm đến thứ đã bắt đầu đứng lên trong lớp quần áo của Lâu Ngọc, khiến cho y run rẩy một hồi.

“A... Người không thể mỗi ngày đều vậy!” Lâu Ngọc kéo bàn tay Chu Tài đang ở dưới lớp y phục mình vừa xoa vừa nắn.

“Tối rồi, phải ôm vợ đi ngủ!” Chu Tài mở vạt áo của Lâu Ngọc ra, cắn một miếng lên hồng anh phần nộn ngon miệng, cảm giác hồng anh trong miệng đang từ từ cứng dần, “Vợ thích như vậy!”

“A... Ta không thích như vậy... Ừm... Nhẹ chút...” Lâu Ngọc ôm lấy Chu Tài đang vùi đầu vào ngực y, rên rĩ...

“Vợ nói... Thích...” Chu Tài luồn một bàn tay xuống dưới, vỗ về trên đùi của Lâu Ngọc, “Rất nhanh sẽ cứng!”

...

Tư Mã Thỉnh Phong không nhúc nhích nằm trên giường, cái gì cũng không lọt vào tai, biết được Lâu Ngọc trong lúc chiêm cửu đã động tay động chân! Đề phòng gã nửa đêm đi nghe loạn!

Ngày thứ hai, Chu Tài đi bán thịt heo, ra ngoài chợ mua một đồng đồ, bỏ vào trong xe ngựa mang theo Lâu Ngọc cùng Tư Mã Thỉnh Phong chạy ra ngoài trấn.

Còn căn nhà nhờ Lý Đại Phát trông coi hộ, lại cho hàng xóm xung quanh chút ít bạc mong bọn họ chiếu cố vườn rau ở sân sau. Bà con láng giềng, không cần cho bạc họ cũng vui lòng chiếu cố, cho họ bạc thì họ càng thêm vui vẻ!

Kể từ khi Chu Tài lấy Lâu Ngọc, tiền bạc trong nhà cũng là do Lâu Ngọc quản. Bản thân Lâu Ngọc vốn có tiền, đối với tiền bán thịt heo Chu Tài giao cho y mỗi ngày, đều trực tiếp ném đến chỗ đặt bình ủ dưa, chẳng bao giờ động. Sinh sống ngày thường hầu như đều dùng bạc của Lâu Ngọc, y đối với hàng xóm láng giềng tiêu xài hào phóng lại một thân y thuật cao minh, khiến cho hàng xóm xung quanh rất thích Lâu Ngọc! Biết hai người muốn đi xa, cũng dặn đi dặn lại cả trăm lần là họ trên đường cẩn thận, trông mong hai người sớm ngày trở về!

Được tầm chục ngày, bọn họ một nhóm ba người đi tới Bách Hoa đô nổi tiếng phồn hoa. Đã đến giờ cơm trưa, Chu Tài cho xe ngựa dừng ở một tửu lâu vắng khách! Lâu Ngọc vốn yêu thích yên tĩnh!

Tư Mã Thỉnh Phong nhảy xuống xe ngựa, phe phẩy Đào mộc phiến trong tay chỉ vào tửu lâu vắng vẻ khách nhân, lắc đầu nói, “Khách nhân không có mấy người, thức ăn nơi này khẳng định không ngon! Chúng ta đổi một chỗ khác đi!”

Chu Tài đỡ Lâu Ngọc xuống xe ngựa, không để ý đến Tư Mã Thỉnh Phong. Cũng là tiểu nhị trong tửu lâu đến dắt ngựa nghe được lời Tư Mã Thỉnh Phong nói, sắc mặt không tốt nhìn Tư Mã Thỉnh Phong, rất giống như muốn đến đập gã vài cái!

“Chờ ta một chút!” Tư Mã Thỉnh Phong giơ quạt che đi nửa bên mặt, thoát khỏi ánh mắt trừng trừng của tiểu nhị, hai ba bước đã chạy theo Chu Tài và Lâu Ngọc vào tửu lâu.

Ba người đến một nhả gian lầu hai, gọi mấy món ăn. Lúc đợi món ăn, Tư Mã Thỉnh Phong còn cần nhân nói món ăn nhất định không dễ ăn. Đợi đến khi món ăn được dọn ra, Tư Mã Thỉnh Phong ăn được vài miếng liền kêu lên đầy vui thích, thuận tiện lại gọi thêm hai món mặn được giới thiệu. Chó nhỏ Tiểu Bạch trông thấy đức hạnh của Tư Mã Thỉnh Phong liền hừ một tiếng khinh thường, cảm thấy Tư Mã Thỉnh Phong đi cùng một đường với bọn nó, thật là mất mặt quá đi!

“Mời ông chủ tửu lâu lên đây!” Lâu Ngọc lên tiếng nói.

“Ừm! Để ta đi!” Tư Mã Thỉnh Phong lại dút thêm hai miếng Gà sốt tiêu vào miệng, hai má lúc này phồng lên mới đứng dậy, đi ra ngoài cửa tìm người.

“Ngôi tửu lâu này có vấn đề?” Chu Tài nhìn Tư Mã Thỉnh Phong ra ngoài, hạ giọng hỏi Lâu Ngọc.

“Trong tửu lâu có người bị bệnh, ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của tửu lâu.” Lâu Ngọc nâng chén trà lên, nhàn nhạt nói.

Chu Tài và Lâu Ngọc vừa ngừng nói, Tư Mã Thỉnh Phong đã từ dưới lầu trở lại, bảo, “Ông chủ sẽ tới ngay!” Nói xong ngồi luôn lên ghế, cầm đũa tiếp tục ăn Gà sốt tiêu.

Quả nhiên lúc sau, trong tửu lâu ông chủ thân hình lùn mập mập cứ như tượng phật Di Lặc xuất hiện ở trước cửa nhả gian, cung kính hỏi đám người Lâu Ngọc, “Khách quan đối với thức ăn của bốn lầu có hài lòng hay không?”

“Thức ăn ngon lắm!” Lâu Ngọc nói, “Ta mời người tới là có chuyện muốn hỏi!”

“Khách quan cứ hỏi không sao!”

“Trong tửu lâu các người có phải xuất hiện người toàn thân biến đen, mắt đỏ, mắc chứng cắn xé điên cuồng hay không?”

“Haizz! Chắc khách quan đã nghe được lời đồn trên đường!” Ông chủ than thở, “Nhị đương gia chúng ta mấy hôm trước vào núi mua mấy món ăn thôn quê, trên đường trở về bị một con sâu đen cắn, kết quả trở

thành giống như những gì khách quan vừa nói vậy. Mời đại phu trong thành đến xem, đều nói Nhị đương gia nhà chúng ta quý hóa sâu căn, sẽ biến thành lệ quý! Mọi người sợ, không dám đến tửu lâu ăn cơm, chuyện làm ăn ở đây cũng trở nên ế ẩm!”

“Là quý nhập vào người!” Lâu Ngọc gật đầu khẳng định.

“Gi!” Tư Mã Thỉnh Phong mồm ngậm mấy miếng thịt gà, kinh ngạc nhìn Lâu Ngọc, “Ngọc công tử, người là thần y đó! Sao lại nói như mấy tên đạo sĩ vậy”

Ông chủ hộ chủ, luôn luôn không tin Nhị đương gia nhà mình bị quý căn, cho rằng đám đại phu trong thành đều là lang băm. Giờ lại thêm một người nói là quý nhập vào, giận giữ liền đánh Lâu ngọc, “Thần y chó má, hôm nay ta phải ném cái đồ lang băm nhà ngươi ra đường cái...”

20. Chương 20

Edit: Mều

Beta: Hà

Ánh mắt Chu Tài luôn đặt trên người vợ mình, thấy tên chủ béo lùn la lối om sòm muốn xông tới, rút thanh đao giết heo đặt bên hông ra nghênh đón. Một tay túm lấy cổ áo ông chủ, một tay cầm đao kề lên cổ ông chủ, hung dữ nói, “Dám đụng đến vợ ta, con bà nó không muốn sống hả! Một đao làm thịt người!”

“Áu... Áu áu...” Chó nhỏ Tiểu Bạch nhảy lên bả vai Chu Tài, nhìn về phía ông chủ sửa mấy cái, lộ ra bộ dạng tùy thời có thể nổi giận cắn xé.

“Phụt...!” Tư Mã Thỉnh Phong nhìn một người một chó đang uy hiếp, cười phun ra mấy miếng thịt trong miệng, vỗ bàn, thấy Lâu Ngọc vẫn mang theo biểu tình bình tĩnh cười nói, “Một người một chó này thật thú vị, thật sự rất thú vị đó! Ngày khác ta trở về đảo, cũng muốn nuôi vài con chó nhỏ biết hộ chủ, không có chuyện gì có thể đùa chút, lúc có chuyện còn có thể dọa người! Ha ha...”

“Phi! Một đám thổ phỉ!” Ông chủ xem thường trừng mắt nhìn Tư Mã Thỉnh Phong đang cười đến vui vẻ.

“Ta là thổ phỉ? Có thổ phỉ nào anh tuấn tiêu sái như ta sao? Con mẹ nó hai mắt nhà ngươi bôi đầy mỡ heo à!” Phách Thiên đảo ban đầu vốn là hang ổ thổ phỉ, sau này cải tà quy chính, đến thế hệ Tư Mã Thỉnh Phong đã sớm thuộc về võ lâm chính phái. Tư Mã Thỉnh Phong ghét nhất người khác mắng gã là thổ phỉ, ai nói cái liền tức giận, lập tức đập bàn đập ghế, nổi giận dùng dùng xông lên phía trước, túm lấy ông chủ mập như quả cầu từ trong tay Chu Tài, vung lên mấy vòng, rồi buông tay, ném vị ông chủ thân mềm nhũn xuống mặt đất.

Động tĩnh trên lầu lớn như vậy, đã sớm đưa tới khách nhân đang dùng cơm cùng bọn tiểu nhị trong quán. Khách nhân đứng xem xung quanh nhìn Chu Tài tướng mạo hung ác cùng với Tư Mã Thỉnh Phong vì tức giận mà ngũ quan trở nên vằn vẹo, vội vàng chạy đi, mấy tên tiểu nhị còn lại cũng chạy đi, chỉ có tiểu nhị vừa rồi dắt ngựa cho Chu Tài và Lâu Ngọc dưới lầu chạy vào nhà gian đỡ ông chủ sắc mặt trắng bệch đang co quắp trên mặt đất.

Lâu Ngọc đứng lên, ôm chó nhỏ Tiểu Bạch đi ra ngoài cửa, qua chỗ ông chủ, lên tiếng nói, “Quý nhập thân là tên một loại kịch độc, qua bảy ngày độc phát không có thuốc giải sẽ chết!”

“Bạc để trên bàn, không lại nói chúng ta ăn cơm chùa!” Tư Mã Thỉnh Phong lấy một nguyên bảo lớn ở trong ngực ra, đặt lên bàn, bạc rơi đầy mặt bàn, phân nửa còn rơi xuống mép bàn. Tư Mã Thỉnh Phong thủ đoạn lộ liễu xấu xa, lấy ra Đào mộc phiến trong tay áo, quạt quạt, nghênh ngang, cao ngạo ra khỏi nhà gian.

Ba người đi xuống lầu, bọn tiểu nhị bên dưới thấy họ xuống cũng chỉ cúi đầu, không ai lên tiếng ngăn cản. Ra đến đại môn, Chu Tài tới bên cạnh tửu lâu dắt ngựa trong chuồng ra, ba người leo lên tiếp tục lên đường. Từ Bách Hoa đô đến Y Tiên cốc chỉ còn mất mấy ngày đường.

Đêm đến, đám người Chu Tài tới nghỉ ở một thôn trang nhỏ ngoại ô Bách Hoa đô tên là thôn Hồng Lê. Thôn rất nhỏ, chỉ có mấy hộ gia đình, bọn họ đều lấy việc trồng hoa hồng lê mà sống, trước và sau thôn đầy những bông hồng lê nở rộ màu sắc rực rỡ.

“Tối nay các người ở nhà chính, trong nhà chính có hai gian phòng, các người tự mình chia đi!” Vợ thôn trưởng dẫn Lâu Ngọc, Chu Tài và Tư Mã Thỉnh Phong tới giữa sân phía trước có hai gian phòng, chỉ vào cửa phòng nói.

“Ta ngủ phòng này.” Tư Mã Thỉnh Phong đẩy gian phòng bên trái, vắt bao quần áo đi vào.

“Cảm ơn đại thẩm!” Chu Tài cảm ơn vợ thôn trưởng, ôm lấy bao y phục của hắn và Lâu Ngọc cùng y đi vào căn phòng bên phải.

Vợ thôn trưởng, hai tay xoa xoa trước ngực, đứng ở trong sân thầm nói: Người này thoát nhìn có vẻ hung dữ nhưng rất ôn hòa! Bề ngoài không tốt, nhưng thật ra tâm địa rất hiền lành...

“Mẹ đứa nhỏ, bà đứng ngây ra đó làm gì? Mau về làm cơm, trời cũng sắp tối rồi, bà không thấy à? Khách đều đang chờ dùng cơm đó, đám Đại Hắc Nhị Hắc cũng sắp trở về rồi!” Thôn trưởng gác tẩu thuốc lên vai, chấp tay sau lưng từ chuồng ngựa sân sau đi ra ngoài, quát vợ mình.

“Hắc Mạt đang bận rộn trong bếp cùng...” Vợ thôn trưởng chậm chạp chạy vào gian nhà bằng trúc bên trái nhà chính.

Trong phòng nhỏ, một tiểu cô nương buộc tóc đuôi sam đang “Đinh...Đinh... Đinh...” cắt thức ăn.

“Cho lửa cháy thêm chút, rau cứ để ta!” Vợ thôn trưởng nhận lấy chuôi dao từ trên tay Hắc Mạt.

“Ôi chà!” Hắc Mạt cười đáp, trên gương mặt lộ hai hai lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

“Mẹ, ba người kia làm cái gì?” Hắc Mạt một tay đỡ khuôn mặt nhỏ bé, hai mắt lóe sáng, vẻ mặt tò mò hỏi mẹ mình.

“Cái con nha đầu này, hỏi nhiều như vậy làm gì? Xem lửa đi, đừng để lửa cháy to quá! Chốc lại bị cha con mắng đó!”

“Người dáng cao to thoát nhìn trông thật hung dữ, sau lưng hắn còn đeo một cây đao, thật là dọa người! Còn cái người mang mũ, y phục thật là đẹp nha! Hi hi... Vị công tử cầm quạt trên tay đó, thật là dễ nhìn!...” Hắc Mạt cầm cây gỗ còn dính đầy tro ngồi khoa chân múa tay, tiểu cô nương miệng không ngừng phân tích.

“Muốn chết!” Thấy nữ nhi như vậy, vợ thôn trưởng cầm dao thái chạy tới, một tay chống hông bắt đầu dạy dỗ Hắc Mạt, “Nam nhân lớn lên đẹp thì sao, cũng không đáng tin cậy! Người sau này chọn nhà chồng ngàn vạn lần không được chọn người lớn lên như thế, người phải nhớ kỹ đó! Mẹ là người từng trải, mẹ...”

“Con biết rồi, con biết rồi.” Hắc Mạt vội nói.

“Biết rồi là tốt! Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, đổi thành người khác, ta thêm vào mà nói?... ” Vợ thôn trưởng lải nhải nhấn mạnh một câu rồi mới trở về xắt rau.

....

Lâu Ngọc và Chu Tài cất kỹ đồ, liền ra khỏi phòng, ngồi trước bàn ghế làm bằng đá. Thôn trưởng cầm chút ít hạt dưa đậu phộng ra ngoài, nhiệt tình mời họ dùng.

Tư Mã Thỉnh Phong ở trong phòng rửa mặt, buộc gọn lại đầu tóc sơ qua lần nữa bằng dây cột tóc màu bạc, lúc này mới khẽ ngâm nga phe phẩy quạt ra ngoài. Ra khỏi phòng nhìn thấy trên bàn đá có để hạt dưa, liền thu quạt để trên bàn, tay trái tay phải cùng lúc cầm hạt dưa và đậu phộng nhét vào trong miệng, “Tách tách... Tách tách...” cắn không ngừng...

Thôn trưởng thấy dáng ăn của Tư Mã Thỉnh Phong, mặt mày co rút, trong lòng thầm nhủ: Vị công tử này cũng quá tham ăn rồi, không biết có nên bảo mẹ nó nấu thêm một nồi cơm hay không?

Thôn trưởng đang do dự không quyết, thì sân ngoài có tiếng thiếu niên trẻ tuổi đang khiêng cái cuốc, giọng nói sang sảng chào, “Cha!”

Tiến vào chính là hai đứa con của thôn trưởng —— Đại Hắc và Nhị Hắc.

Đại Hắc và Nhị Hắc chào cha mình một tiếng, lại thấy bên trong còn có người có chó: ở giữa là người mang mũ lụa trắng, trên tay ôm một động vật nhỏ lớn lên vừa giống chó vừa giống hồ ly người bên trái trông có vẻ hung hãn, chẳng qua ánh mắt luôn dịu dàng nhìn người đội mũ kia bên phải là một người có vẻ đã bị bỏ đói mấy ngày, một mực vùi đầu ăn uống...

Hai anh em nhìn ba người một chó xa lạ trong sân, liếc mắt nhìn nhau: Sao cha lại lưu người như vậy trong nhà?

Thôn trưởng cầm đầu thuốc gỗ gõ mấy cái lên chiếc ghế đá của mình, nói với đám người Lâu Ngọc, “Đây là hai đứa con của ta, vóc dáng cao là Đại Hắc, vóc dáng thấp hơn là Nhị Hắc!” Nói xong lại nhìn hai đứa con nói, “Bọn họ tối nay ở nhà chúng ta.”

Đại Hắc, Nhị Hắc gật đầu chào nhóm Lâu Ngọc, đặt cái cuốc trên vai ở góc sân dưới mái hiên, tới ngồi bên cạnh cha mình.

“Cha, xế chiều hôm nay bọn con nhìn thấy một đội binh sĩ mặc áo giáp đội mũ sắt đi vào trong thành.” Nhị Hắc cầm đầu thuốc, để cha mình nhả khói, giọng nói mang theo thích thú, thật giống như đang gặp đại sự khó lường nào đó.

“Trên lá cờ thêu chữ ‘Kinh’ thật lớn, bọn họ nói là Kinh tướng quân trở về thăm người thân!” Đại Hắc ở một bên bổ sung.

“Kinh tướng quân là một đại tướng quân, cũng đã nhiều năm không trở lại rồi.” Thôn trưởng hít một hơi khói.

“Còn sao nữa! Hắc còn có một bào đệ (em ruột) ở trong thành, mở một tửu lâu lớn, tên ‘Kinh Vị lâu’, thức ăn chỗ đó rất ngon!” Đại Hắc gật đầu nói.

“Kinh Vị lâu?” Tư Mã Thính Phong cầm hạt dưa trên tay, nhìn Lâu Ngọc nói, “Chỗ chúng ta ăn trưa nay hình như cũng tên ‘Kinh Vị lâu’ thì phải?”

Thấy Lâu Ngọc gật đầu, Tư Mã Thính Phong bật dậy, kêu lên, ” Nói như thế, dường như cái tên Nhị đương gia bị bệnh như quỷ bám kia còn không phải là bào đệ của gì gì tướng quân sao? Làm quan cũng thích ý thể hiếp người, hơn nữa loại võ tướng lại càng thô lỗ, hôm nay chúng ta đánh ông chủ bọn họ trong tửu lâu, họ sao có thể không trả thù? Người giang hồ kỵ nhất tiếp xúc với quan phủ, chúng ta... “

21. Chương 21

Edit: Mều

Beta: Hà

Tư Mã Thính Phong còn đang dậm chân, đã nghe Lâu Ngọc thản nhiên nói, “Người đã tìm tới cửa rồi!”

“Hả...” Tư Mã Thính Phong chạy ra ngoài bên ngoài thôn.

Võ công của Tư Mã Thính Phong không tốt như Lâu Ngọc, nội lực cũng không thâm hậu bằng, ra tới bên ngoài thôn mới nghe được tiếng vó ngựa đang chạy đến, nghe qua có khoảng mười mấy con ngựa, còn là chiến mã trong quân danh bước đi chỉnh tề hữu lực.

Xong! Tư Mã Thính Phong nhanh chóng trở về tìm Lâu Ngọc.

Trong sân mọi người đang chuẩn bị dọn cơm, thấy Tư Mã Thính Phong trở lại, Hắc muội đỏ mặt, ngưỡng ngưỡng nói với Tư Mã Thính Phong, “Công tử trở về vừa lúc, có thể ăn cơm rồi!”

“Đại ca, huynh xem, Hắc muội trưởng thành, sẽ biết nói năng nhỏ nhẹ, ha ha...” Nhị Hắc lấy tay khê đẩy Đại Hắc ngồi bên cạnh, cười to nói.

“Nhị ca đáng ghét!” Hắc muội đỏ bừng mặt, đi vòng ra phía sau Nhị Hắc véo một cái, cúi đầu chạy vào trong bếp.

Tư Mã Thỉnh Phong phiền lòng, không chú ý tới biểu tình ngại ngùng của Hắc muội, chậm chạp đi đến bên cạnh Lâu Ngọc, ra vẻ cợt nhả hề hề nói, “Không phải ngươi có Phấn vong hồn sao? Chốc nữa ném cho đám binh sĩ kia!”

“Một vạn kim tệ.” Lâu Ngọc đẩy gương mặt Tư Mã Thỉnh Phong đang cúi trước mặt mình ra.

“Gian y!” Tư Mã Thỉnh Phong mím chặt môi, phun ra một câu.

Chu Tài tới đẩy Tư Mã Thỉnh Phong ra, kéo Lâu Ngọc đứng lên đi ăn cơm.

Thôn trưởng dùng tẩu thuốc gõ gõ Tư Mã Thỉnh Phong về mặt chán nản, “Làm ma no còn hơn làm ma đói! Đi, đi ăn cơm! Lấp đầy bụng trước đi!”

“Các người...” Tư Mã Thỉnh Phong cứng họng, thật lâu mới phun ra một câu, “Các người thật không có lương tâm mà!”

“Không cần phải lo lắng! Tất cả mọi người đều nói Kinh tướng quân là người tốt, nhất định sẽ không làm khó người!” Đại Hắc kéo Tư Mã Thỉnh Phong tới chỗ bàn ăn dưới mái hiên trước đại sảnh.

“Đúng vậy đó! Kinh tướng quân rất uy phong!” Nhị Hắc bên cạnh ngưỡng mộ nói.

....

Mọi người cơm còn chưa ăn xong, mười mấy đầu mã cao lớn xuất hiện trước cửa nhà trưởng thôn. Cưỡi chúng đều là mấy vị đại hán thân hình vạm vỡ tay cầm trường thương, một thân huyền thanh khôi giáp dưới đôi ánh đèn ***g trước cổng hiện lên vẻ trang nghiêm sát phạt.

Thôn trưởng buông bát đĩa xuống, khom thắt lưng chạy ra mở cổng, “Quân gia, ta là trưởng thôn thôn này tên Tôn Hắc, các vị đến thôn chúng ta có phải muốn mua hoa hay không? Không phải ta khoe khoang chứ, hoa hồng lê thôn chúng ta trồng đúng là không chê vào đâu được, hoa nở rộ lớn bằng miệng chén lại đặc biệt thơm...”

“Chúng ta không phải mua hoa, là tới tìm người!” Một đại hán râu quai nón nhảy xuống ngựa, tay chỉ vào đám người Lâu Ngọc, “Là bọn họ.”

“Bọn họ là lương dân mà! Quân gia ngài nhận nhầm người rồi...” Thôn trưởng Tôn Hắc, giơ tay lên trời hô, giống như lão bị vu cho tội ác tày trời nào đó.

Đại hán râu quai nón quay đầu ném cho đám binh sĩ ánh mắt, cả đoàn ngựa tránh ra thành một lối đi nhỏ, một trung niên mập lùn thở hồng hộc được binh sĩ dìu đến.

“Là bọn hần sao?” Đại hán râu quai nón chỉ vào nhóm người Lâu Ngọc trong sân, hỏi người trung niên mập lùn được dìu tới.

“Công tử này! Các người nhất định phải cứu Nhị đương gia nhà chúng ta!” Người trung niên mập lùn nhìn thấy nhóm Lâu Ngọc, liền mặc kệ binh sĩ đang dìu mình, lão đảo gào khóc chạy vào trong sân.

Chu Tài thấy người tới là ông chủ mới gặp lúc cơm trưa, lập tức đứng lên chặn trước người Lâu Ngọc, cầm thanh đao giết heo, trừng mắt nhìn chăm chăm ông chủ tửu lâu đang nhào đến.

Tư Mã Thỉnh Phong trong nháy mắt kể từ lúc đoàn ngựa đứng trước sân kia, liền mở ra Đào Mộc phiên quen thuộc thường ngày, tay trái cầm quạt che đi nửa khuôn mặt, tay phải cầm chiếc đĩa không ngừng gấp một đồng thức ăn vào chén cơm. Chủ ý có bị đánh cũng sẽ làm ma no!

Hắc muội nhìn bộ dạng hèn nhát của Tư Mã Thỉnh Phong, lại nhìn bộ dạng nam tử hán đại trượng phu của Chu Tài, trái tim liền đập “Thình thịch... thình thịch...” về phía Chu Tài, ánh mắt nhìn Chu Tài như muốn nói gì lại xấu hổ...

Lâu Ngọc đứng lên nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng rắn chắc của Chu Tài, “Ông chủ không có ác ý, người đừng lo lắng, thu đao lại đi!”

“À!” Chu Tài thu đao, nghiêng mình để Lâu Ngọc đi lên, bản thân thì theo sau Lâu Ngọc, miệng cười hớn hở nhìn Lâu Ngọc: Giọng vợ vừa nói không giống như bình thường? Càng giống như lúc vợ chồng chung sống chuyện trò, ngọt ngọt ngào ngào...

“Ban ngày mạo phạm đến công tử, ta ở chỗ này dập đầu tạ tội với công tử! Công tử người đại nhân đại lượng, xem bệnh cho Nhị đương gia nhà chúng ta! Ngài ấy sắp không được...” Ông chủ tử lâu thấy Lâu Ngọc đứng dậy, liền quỳ trên mặt đất nước mắt chảy ròng ròng dập đầu nói, “Ta không chăm sóc tốt cho Nhị đương gia, thật có lỗi với lão gia và phu nhân đã khuất! Cứu không được Nhị đương gia, ta cũng không muốn sống nữa...”

“Mang hành lý ra đây!” Lâu Ngọc nghiêng nửa người nói với Chu Tài.

Chu Tài từ trước đến nay đều coi Lâu Ngọc như trời, lập tức đi vào phòng, lấy hành lý ra.

Ông chủ tử lâu không ngờ đến mời Lâu Ngọc lại dễ dàng như vậy, nghe Lâu Ngọc nói lấy hành lý, liền ngăn cả người: Há hốc mồm, nước mắt rơi trên gương mặt già nua, ngơ ngác nhìn Lâu Ngọc...

Bao y phục của Chu Tài và Lâu Ngọc vẫn chưa mở, ngay lúc ông chủ tử lâu còn chưa kịp hoàn hồn, Chu Tài đã cầm bao y phục ra ngoài.

Thôn trưởng Tôn Hắc thấy Lâu Ngọc muốn đi, liền đến sân sau dắt xe ngựa ra ngoài.

Tư Mã Thính Phong miệng còn ngậm đầy thức ăn, chạy về thu thập bao y phục của gã, xe ngựa được dẫn ra, gã ôm bọc y phục trèo lên, chui vào tận cùng bên trong xe ngựa.

Chu Tài đỡ Lâu Ngọc lên xe ngựa, nhận lấy dây cương từ trong tay trưởng thôn, nhét một lá vàng vào tay trưởng thôn Tôn Hắc, chân thành nói, “Cho Đại Hắc cưới vợ!”

“Ấy da! Sau này có đi qua đây, nhớ ghé qua nhà ta! Dọc đường cẩn thận đó!” Thôn trưởng siết chặt lá vàng trong tay, giọng nói có chút nghẹn, giờ tay vỗ mạnh lên bả vai Chu Tài.

Nhà thôn trưởng, căn phòng mà Chu Tài và Lâu Ngọc ở kia, bên trong đặt lác đác vài bình hoa chạm chỗ hoa văn đồ rực, những chiếc ghế đồ vật này, Chu Tài vừa nhìn đã biết trong nhà muốn cho nhi tử thú thê nhưng không có tiền, cho nên chỉ đành từ từ mua. Trước kia Chu lão mẹ còn sống cũng từ từ chuẩn bị cho Chu Tài như vậy, hắn vừa nhìn liền nghĩ đến mẹ của hắn, dù sao bây giờ cũng không thiếu tiền, cầm nén bạc cho thôn trưởng giúp ông giải quyết khó khăn!

Ông chủ tử lâu từ trên mặt đất đứng lên, dùng ống tay áo gạt lệ, đi đến bên cạnh xe ngựa của nhóm Lâu Ngọc, ở bên trong xe vang lên giọng nói của Lâu Ngọc, “Thân thể ông hư nhược, vẫn là lên xe ngựa đi!”

Lâu Ngọc dứt lời, đã thấy Tư Mã Thính Phong thì thầm chửi rủa chui ra ngoài xe ngựa, “Mập như cái đầu heo, hư nhược cái rắm?...” Thấy ông chủ đứng trước xe, liền trợn mắt hung hăng trừng mắt mấy lần.

Ông chủ tử lâu không hiểu sao Tư Mã Thính Phong trừng mình, cho đến khi được Chu Tài tới dìu lên xe, mới biết được Lâu Ngọc đuổi Tư Mã Thính Phong xuống xe ngựa, mà gọi ông đi lên. Ông chủ tử lâu đã rất mập, ban ngày bị Tư Mã Thính Phong quăng vài vòng, vừa rồi chạy theo khoái mã, cả ngày bị hành hạ quả thật có chút mệt mỏi, lập tức không thèm nhìn đến sự khinh khỉnh của Tư Mã Thính Phong, dưới sự giúp đỡ của Chu Tài mà lên xe ngựa.

22. Chương 22

Trong xe ngựa, chó nhỏ Tiểu Bạch nằm trên hai chi trước, ở kế bên Lâu Ngọc ợ một tiếng đầy thỏa mãn, thấy ông chủ tử lâu đi vào, đưa mắt liếc qua, cúi đầu lại tiếp tục ợ.

Ông chủ tử lâu tìm vị trí ngồi gần cửa xe, đối diện với Lâu Ngọc, cảm kích nói, “Đa tạ công tử đã mời lão nô lên xe!”

Lâu Ngọc trả lời, “Chủ ngân người có một nô bộc hiểu chuyện trung thành như người coi như là vận may của hân!”

Trước đây Lâu Ngọc xem bệnh cứu người, đều theo ý thích của mình, lúc bị Chu Tài mang về làm vợ, ngoài trừ cứu người theo tâm tình còn nhiều thêm một điều — Cứu người Chu Tài mang về. Nếu không phải ông chủ tử lâu tự biết mình tới nhận lỗi nói năng dễ nghe mời Lâu Ngọc, bất kể như thế nào cũng không mời được một Lâu Ngọc bất động này. Mười mấy đại hân trong quân doanh mà nghĩ giữ được Lâu Ngọc thì đúng là người ngốc nói mơ (ý chỉ chuyện hoang đường không thực hiện được), không nói đến võ công riêng khoản dùng độc thôi cũng đủ để thần không biết quỷ không hay tiêu diệt cả một đám người, ngay cả thi thể cũng không còn.

“Lão gia và phu nhân có ân tái sinh với ta, vì Kinh gia tận trung là bốn phận của Trương Quý ta...” Ông chủ tử lâu tên Trương Quý nhớ lại ca ngợi hai vị lão gia và phu nhân đã qua đời kia, trong lời nói phảng phất âm điệu hồi tưởng.

...

Xe ngựa bắt đầu khởi hành, Lâu Ngọc mở bao y phục, lấy ra một túi vải nhung màu đen, cầm một viên Dạ Minh châu màu hồng nhạt nhỏ như quả trứng gà đặt trên khung trống bằng gỗ được khắc thành hình cầu, Dạ Minh châu vừa đặt vào khiến bên trong xe sáng rực như ban ngày.

“Mộng Hải Dạ Minh châu?” Trương Quý mở to đôi mắt già, nhìn chăm chăm viên Dạ Minh châu màu hồng nhạt được đặt trên khung một lúc lâu, kích động hỏi.

Mộng Hải là một vùng Mê thất hải vực, trên mặt biển quanh năm luôn bốc lên tầng hơi nước hồng nhạt có độc, người tiến vào Mộng Hải sẽ bị lạc trong đó, gặp phải ảo ảnh đáng sợ nhất trong lòng mà không thể thanh tỉnh, cho đến khi độc phát thân vong hoặc là rơi xuống biển mà chết. Biết rõ Mộng Hải hiểm độc, hàng năm vẫn có vô số người ô may mắn lao vào trong đó, tất cả đều vì muốn tìm được bảo vật vô giá trong Mộng Hải — Mộng Hải Dạ Minh châu. Truyền thuyết nói rằng Mộng Hải Dạ Minh châu có thể trị bách bệnh còn có hiệu quả khởi tử hồi sinh (Người sau khi tắt thở chỉ cần thi thể không bị mục rữa, trong một tháng đều có thể cứu sống), thân mẫu của đương kim Hoàng đế chính là được Mộng Hải Dạ Minh châu cứu được.

Lâu Ngọc ôm lấy chó nhỏ Tiểu Bạch còn đang ợ đặt lên đầu gối, lấy tay gỡ cũi cổ trắng của chó nhỏ Tiểu Bạch.

Trương Quý thấy Lâu Ngọc đã bày ra bộ dạng không muốn trả lời, thức thời không hỏi nữa, nhưng trong lòng thầm nhận định đó chính là Mộng Hải Dạ Minh châu.

Từ sau khi nhóm người Lâu Ngọc rời đi, mãi cho đến khi bình ổn lại cơn tức Trương Quý mới nhớ lại câu Lâu Ngọc đã nói trước khi đi, trong lòng dâng lên niềm hi vọng: Có người nói Nhị đương gia trúng độc, còn tốt hơn là bị nói quỷ cắn không thể chữa trị!

Lại không ngờ thời gian gần đây trên giang hồ xuất hiện lời đồn đãi: Tiên ảnh thần y Lâu Ngọc công tử xuất hiện trên giang hồ! Cứu sống thôn dân bị ôn dịch ở thôn Sa Lý, trùng trị thổ phỉ ở vùng Bạch Thạch...

... Hai tháng trước không phải giang hồ truyền tai nhau nói Lâu Ngọc công tử cùng với một gã nam nhân giết heo tướng mạo hung dữ bỏ trốn sao, đại hân tùm y phục mình hôm đó trông gương mặt không phải rất hung ác sao, thanh đao chặn mình tiến lên không phải là một thanh đao giết heo hay sao...

... Tên tiểu bạch kiếm đó không phải cũng gọi vị công tử mang khăn che là Ngọc công tử, là thần y hay sao...

Trong lòng ngầm phỏng đoán thân phận Lâu Ngọc, Trương Quý nôn nóng! Nhị đương gia nhà mình bốn ngày trước bị sâu cắn, giờ đã là ngày thứ năm rồi, mạng cũng chỉ còn có hai ngày!

Trương Quý cũng nghe đến cách hành y của Lâu Ngọc, bản thân đắc tội với người ta trước, yêu cầu y chỉ sợ tổn không ít công phu, lập tức quyết định mang theo Nhị đương gia đang bị trúng độc đuổi theo nhóm người Lâu Ngọc.

Trương Quý cùng với xe ngựa chở theo bệnh nhân, ra khỏi thành đi được nửa đường, gặp được Đại đương gia trở lại thăm người nhà —— Kinh đại tướng quân Kinh Chuẩn.

Đúng là tạo hóa trêu người, mấy ngày trước Kinh Chuẩn cho bào đệ Kinh Túc dùng bồ câu đưa thư báo tin sắp về thăm nhà, nhưng con chim bồ câu thông minh này thấy Kinh Túc bệnh nặng, cứ làm ỏ trong chuồng ở trên cây, không chịu mang thư báo về.

Kinh Chuẩn thấy Kinh Túc bệnh nặng, lúc này sai quân y tới khám một hồi. Quân y chẩn bệnh xong, lắc đầu nói: Loại độc này thật bá đạo, vì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy trong đời, không thể giúp ích gì được.

Kinh Chuẩn cũng chỉ có thể giống như Trương Quý gửi gắm hi vọng lên người Lâu Ngọc, cho nên lập tức hạ trại ngay tại chỗ mang Kinh Túc vào trướng bỗng miễn phải chịu hành hạ trên xe ngựa, rồi lại phái thủ hạ cưỡi ngựa đi theo Trương Quý đuổi theo Lâu Ngọc.

....

Lúc này trong xe ngựa trông thấy Mộng Hải Dạ Minh châu, Trương Quý càng thêm xác định vị công tử đội mũ đối diện ông, chính là Tiên ảnh thần y mà người người trên giang hồ đang tìm kiếm.

Cho nên, cả dọc đường Trương Quý luôn lấy thái độ cung kính ngưỡng mộ có thừa đối với Lâu Ngọc, khuôn mặt mập mạp tròn trịa luôn mang theo tươi cười đến chảy nước.

Ngoài xe ngựa, Tư Mã Thính Phong cúi đầu sắc mặt thay đổi cười trên một con hắc mã vô cùng dũng mãnh đã trải qua vô số lần chinh chiến sa trường.

Những binh lính khác trong đội kỵ mã thấy dáng vẻ cúi đầu của Tư Mã Thính Phong, âm thầm ném cho ánh mắt khinh thường: Hệt như đàn bà, thật mất mặt cánh đàn ông chúng ta!

Tư Mã Thính Phong dáng người thon dài, gương mặt tuấn tú như ngọc, lại mang vẻ uể oải tức giận, thoát nhìn không khác gì nữ tử khuê phòng bị hàm oan chịu sỉ nhục, càng thêm vẻ u buồn ai oán?

...

Ba canh giờ trôi qua, mọi người cũng tới vùng đất Kinh Chuẩn hạ doanh trại tạm thời.

Lần này Kinh Chuẩn trở về thăm người thân mang theo gần trăm binh lính thân cận, người người đều cao lớn dũng mãnh. Từ trước đến giờ đáng người Chu Tài cao lớn tráng kiện, lần đầu tiên đứng cùng với nhiều người có chung dáng người như vậy, thật vui vẻ ngoài dự tính. Khi bị Lâu Ngọc đuổi ra khỏi trướng bỗng để kê đơn cứu người, Chu Tài liền đến ngồi cùng đám binh sĩ đang ăn thịt uống rượu.

Tư Mã Thính Phong sau khi vắt vẻo cưỡi ngựa đến doanh trại, xuống ngựa liền chui vào một trướng bỗng đã được người bố trí trước không có ai ở, nằm trên giường được bọc bằng da hổ thở ồ ồ ngủ say.

...

“Chu Tài, người các ngươi mang đến rất lợi hại?” Binh lính thứ nhất hỏi Chu Tài.

“Có thể cứu người.” Chu Tài đáp. Chu Tài không biết vợ mình có lợi hại hay không, hắn chỉ biết vợ mình có thể cứu người tốt lắm. Từ lúc ở thôn Hoàng Hoa về, những người được vợ cứu đều gọi vợ là thần y hết!

“Người là phu xe?” Binh lính thứ hai nhìn Chu Tài gương mặt dữ dằn vóc người khỏe mạnh, cảm thấy có một phu xe ngồi trước đánh xe như vậy, xuyên rừng vượt núi bọn sơn tặc thổ phỉ nhìn thấy cũng phải kiêng kị hai phần! Hộ vệ phu xe đều có, thật lời!

“Giết heo!” Chu Tài rút thanh đao giết heo phía sau lưng ra.

“Lưỡi đao thật tốt!” Binh lính thứ ba cầm đao giết heo của Chu Tài, gõ mấy tiếng, lại sờ sờ lưỡi đao, gạt đầu tán thưởng.

“Một người giết heo như ngươi sao lại đi chung với một đại phu xem bệnh?” Binh lính thứ tư xé một chân heo rừng đã được nước chín đưa cho Chu Tài, “Các ngươi là thân thích? Hay là kết bạn cùng nhau lên đường?”

Những binh tướng hàng năm trú đóng ở biên quan như bọn họ, đối với mấy chuyện giang hồ biết rất ít, tất nhiên không rõ ràng chuyện Lâu Ngọc và Chu Tài.

“Vợ.” Chu Tài đáp, miệng gặm một miếng chân giò heo mập mạp, mùi vị thật ngon.

“Vợ?” Binh lính nhìn chung quanh: Làm gì có nữ nhân nào chứ?

“Đại phu xem bệnh cho vợ người, cho nên hai người chung đường?” Binh lính Mậu hăm mộ nhìn Chu Tài, trong lòng tự nhủ: Con mẹ nó, làm một gã giết heo còn sướng hơn làm lính, bọn họ tham gia quân ngũ mười thì có chín người còn độc thân! Ngay cả đại tướng quân cũng chưa từng được ăn qua thịt (chỉ chuyện ấy ấy ý >////<) đâu!=” “đại=” phu=” là=” vợ=” ta,=” chúng=” ta=” cùng=” nhau=” về=” nhà=” sư=” phụ=” vợ.”=” chu=” tài=” vừa=” nghe=” liền=” hiểu,=” ngừng=” ăn=” miếng=” chân=” giò=” heo=” ngon=” lành,=” rất=” thành=” thật=” giải=” thích=” rõ=” cho=” đám=” binh=” lính=” biết=” vợ=” hân=” là=” người=”>

23. Chương 23

Edit: Mều

Beta: Hà

Một đám binh lính trên mặt không biểu tình hồi lâu, trong chớp mắt binh lính ngồi gần Chu Tài nhất giờ tay vỗ vai Chu Tài cười ha ha, “Đúng là hán tử!”

Có thể nghiêm túc chung sống với một người! Chẳng phải tốt hay sao! Còn tốt hơn mấy kẻ đến chốn phong hoa tuyết nguyệt chơi tiêu quan nhiều! Là nam nhân không phải nên dám yêu dám hận sao!

Chu Tài nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng, cười ha ha...

Một đám người bắt đầu tò mò về vợ của Chu Tài, vừa ăn thịt uống rượu vừa dò hỏi chuyện Chu Tài và Lâu Ngọc!

....

Lâu Ngọc giải xong độc cho Kinh Túc, từ trong trường bông đi ra thấy Chu Tài bị đám binh lính vây quanh đang nói chuyện sôi nổi!

Có binh lính nhìn thấy Lâu Ngọc đi ra, liền nói với Chu Tài, “Vợ người ra kia!”

Chu Tài vừa nghe vợ mình đi ra, quay đầu nhìn lại —— Đứng cách đó không xa, chẳng phải là người vợ mà hân luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng sao!

“Ta đi trước!” Chu Tài khoát tay chào nhóm binh lính, đứng lên đi tới chỗ Lâu Ngọc, “Người cứu được chưa?”

“Đã không còn gì đáng ngại!” Lâu Ngọc gật đầu nói, thấy trước ngực Chu Tài bị dính một vết dầu mỡ, lại nói, “Y phục bị bẩn?”

“Mới vừa ăn thịt bị dính phải rồi! Ta đi thay quần áo ngay đây!” Chu Tài cúi đầu nhìn vết dầu mỡ dính trên y phục, tay cầm chỗ bị bẩn giờ lên vẩy vẩy.

“Bên kia có vài ôn tuyền, các người có thể đến đó tắm rửa! ” Ngụy Trung Thần —— quân y trong đoàn Kinh Chuẩn đi theo sau Lâu Ngọc ra ngoài trường bông, chỉ vào khu rừng không xa sau trường bông, “Gần cây đại thụ dưới kia cũng có ôn tuyền.”

Chu Tài nghe thấy có ôn tuyền, cũng nhanh chóng chạy về xe ngựa lấy y phục đã giặt sạch của hân và Lâu Ngọc trong bao ra ngoài, dưới ánh trăng sáng dịu nắm lấy tay Lâu Ngọc đi tìm ôn tuyền.

Ngụy Trung Thần trước đây là ngự y trong cung, đối với kiểu nam phong thể này đã sớm thấy rất nhiều, cho nên từ lần đầu tiên thấy Chu Tài và Lâu Ngọc đã biết giữa hai người tất có chân tình. Đợi đến khi hiểu được y thuật của Lâu Ngọc, Ngụy Trung Thần cảm thấy... Một người thanh cao xuất trần như Lâu Ngọc lại cùng với một nam nhân thô lỗ như Chu Tài... Thật là đáng tiếc!

...

Tìm được ôn tuyền, Chu Tài cầm bao y phục treo trên nhánh cây, liền đi tới cởi y phục Lâu Ngọc.

“Người làm cái gì?” Lâu Ngọc bắt lấy bàn tay đang đặt trên thắt lưng mình của Chu Tài.

“Vợ ta muốn làm chuyện kia!” Thắt lưng không được, Chu Tài liền dời đi mục tiêu, tay tháo mũ Lâu Ngọc xuống, vùi đầu hôn lên cổ Lâu Ngọc.

Ra ngoài không thể giống như ở nhà, hơn nữa còn có tên Tư Mã Thỉnh Phong thích nghe lén bên cạnh. Vì vậy trên đường đi, Lâu Ngọc cũng cự tuyệt tiếp xúc thân mật với Chu Tài — Mỗi lần thấy Chu Tài cùng với nhiệt hỏa bốc lên muốn làm chuyện đó, liền trực tiếp khiến cho Chu Tài bất tỉnh tại chỗ.

“Đây là bên ngoài, sẽ bị nhìn thấy!” Lâu Ngọc đẩy đầu Chu Tài ra, tay khép lại y phục bị Chu Tài làm cho mở ra.

“Được rồi, tắt trước!” Chu Tài trong mắt chợt lóe lên, rồi nói.

Lâu Ngọc kinh ngạc: Tên gốc này sao hôm nay lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy!

Đang lúc Lâu Ngọc còn đang sững sờ lại nghe được Chu Tài nói, “Giúp ta cởi y phục!”

Từ trước đến giờ đều là Chu Tài bộ dạng gấp gáp lột y phục Lâu Ngọc, vội vã làm chuyện kia, nhưng thật ra chưa có lần nào Lâu Ngọc cởi qua y phục Chu Tài, Lâu Ngọc nghĩ đến tên gốc này lui một bước không tiếp tục làm, y nhất định phải giúp hắn cởi y phục, thỏa mãn ý nguyện của hắn.

Chu Tài mặc y phục vải thô đã thành thói quen, mặc y phục chất vải tốt cả người hắn liền không được thoải mái, cho nên nhìn y phục tinh xảo Lâu Ngọc mặc trên người kia, Chu Tài thấy bản thân vẫn là nên mặc y phục kiểu dáng bình dân thì hơn. Dù sao Chu Tài từ ngoại hình đến diện mạo, đi đâu cũng bị người hiểu nhầm thành người hầu của Lâu Ngọc!

Lâu Ngọc cởi ngoại y dày thô màu xám tro của Chu Tài ra, lại cởi lý y, cởi xong lý y, để lại phần dưới cho Chu Tài, dùng tay mắt nhìn Chu Tài, ý nói: Còn lại tự mình người cởi!

“Chưa có cởi xong!” Chu Tài cầm lấy tay Lâu Ngọc đặt lên đai lưng quần.

“Tự mình người cởi đi!” Lâu Ngọc rút tay, đi qua một bên ngồi lên hòn đá, quay lưng, không nhìn Chu Tài.

Chu Tài hạ mắt nhìn đũng quần đang phồng lên, trong lòng chửi thầm: Xem người gấp đến độ nào, dọa cho vợ chạy mất rồi.

Chu Tài chỉ đành phải tự mình cởi, chạy đến ôn tuyền tắm, tự mình lấy tay hạ hỏa.

Lâu Ngọc nghe phía sau lưng truyền đến tiếng thở dốc của Chu Tài, trên mặt thoáng cái liền đỏ bừng...

...

Đợi cho Chu Tài tắm xong, hai người thu dọn y phục trở về doanh trại.

Trong doanh trại còn khá nhiều binh lính chưa đi nghỉ, thấy Chu Tài và Lâu Ngọc trở lại, cũng bắt đầu ngẫm phỏng đoán: Tắm rửa thể này cũng thật nhanh! Hai nam nhân ở bên ngoài một mình, không phải rất có ý tứ hay sao? Chẳng lẽ đều là gạt người?

Lâu Ngọc thấy sắc mặt mọi người cổ quái, cũng không rảnh mà để ý, mà Chu Tài thuộc loại người không biết cái gọi là suy nghĩ.

“Công tử, tướng quân đã chuẩn bị trưởng bông cho hai người rồi!” Hữu phó tướng của Kinh Chuẩn là Bao Văn Bưu tiến lên nói với Lâu Ngọc và Chu Tài.

Lâu Ngọc gật đầu tạ ơn, “Đa tạ, làm phiền dẫn đường!”

Bao Văn Bưu đưa người đến trước trưởng bông, “Công tử có việc gì cần có thể gọi thủ vệ bên ngoài!”

Lâu Ngọc tạ ơn Bao Văn Bưu, cùng Chu Tài đi vào trưởng bông.

Trướng bông không lớn, bên trong cũng chỉ có một chiếc giường lớn được dựng lên bằng gỗ, trên giường đặt hai cái chăn.

Chu Tài mang bao y phục đặt ở cuối giường, lấy tay mở chăn, trải xong đệm giường, gọi Lâu Ngọc, “Vợ, có thể ngủ!”

Lâu Ngọc tháo mũ ngồi lên giường, đặt tay lên chăn xoa xoa, nói với Chu Tài, “Đi ra chỗ xe ngựa lấy thêm chăn lại đây!”

Chu Tài lấy bàn tay to vỗ đầu mình một cái: Ngủ! Da thịt vợ non mềm, sao nằm được trên cái giường cứng rắn thế này!

Chu Tài vừa tự trách, vừa vội vàng chạy ra ngoài, đi lấy chăn.

Binh sĩ thủ bên ngoài trướng bông thấy Chu Tài vội vã chạy ra ngoài, thì có hai người tiến đến, thấy Chu Tài chẳng qua là chạy đến chỗ để ngựa lấy chăn, hai người cầm giúp chăn, còn Chu Tài ôm chó nhỏ Tiểu Bạch còn đang làm ổ trong xe ngựa ngủ say.

Ba người một chỗ đi vào trướng bông, hai binh sĩ ôm chăn liền ngậy ngốc tại chỗ: Đây... đây... Thật nội nó đẹp chết đi được!...

Chu Tài ôm chó nhỏ Tiểu Bạch đặt vào trong tay Lâu Ngọc, liền tới lấy chăn từ trong tay hai đại hán còn đang ngẩn người, sau thấy hai đại hán đang nhìn Lâu Ngọc liền vội vàng đẩy họ ra bên ngoài.

Hai đại hán bị đẩy ra bên ngoài trướng bông gió lạnh thổi qua, liền tỉnh táo lại, hai người liếc mắt nhìn nhau: Vừa rồi chúng ta nhìn thấy là người hay là tiên?

Sau này trở đi, hai người được trông thấy diện mạo của Lâu Ngọc này, mỗi lần nghe người khác thảo luận vị thiên kim kia lớn nên quốc sắc thiên hương thế nào, xinh đẹp vô song thế nào đều đứng lên phản bác: “Tầm thường!”

Chu Tài lần nữa trải giường, ôm Lâu Ngọc nằm ở trong chăn, giọng nói mang theo chút buồn bực, “Vợ, sao người lại nguyện ý gả cho ta?”

Lâu Ngọc nhéo bàn tay to dày của Chu Tài đang đặt ở thắt lưng mình, “Do ý trời!”

Nếu không phải ý trời, Chu Tài làm sao có thể vượt qua được Cửu Cung trận của Mê Diệt tiểu viện?

Nếu không phải ý trời, vì sao y lại chỉ động tâm với Chu Tài?

Nếu không phải ý trời, sao lại bị chính sự phụ của mình làm cho y thất thân trong tay Chu Tài?

...

“Nếu chúng ta có đứa nhỏ thì tốt rồi!” Chu Tài nắm chặt lấy bàn tay ngọc của Lâu Ngọc, vuốt ve: Có đứa nhỏ, vợ sẽ không bỏ lại cha đứa nhỏ!

Lâu Ngọc trong lòng cả kinh: Chẳng lẽ Chu Tài biết rồi?

24. Chương 24

Lâu Ngọc không nói gì thêm, nằm dịch sát gần Chu Tài.

Cơ thể Chu Tài ấm áp, không giống như Lâu Ngọc quanh năm đều phảng phất chút hơi lạnh, trời đêm lạnh, khi ngủ Lâu Ngọc càng thích chui vào ***g ngực ấm nóng của Chu Tài! Chu Tài thấy Lâu Ngọc đã ngủ thiếp đi không tự chủ được mà càng dựa sát vào ***g ngực hần, trong lòng không khỏi vô cùng cao hứng!

Chu Tài đặt tay lên bụng Lâu Ngọc vuốt ve, đột nhiên nói, “Vợ nơi đây thật không giống lúc trước!” Chu Tài vừa nói vừa sờ soạng trên thắt lưng tinh tể của Lâu Ngọc thêm vài lần.

Bàn tay thô ráp của Chu Tài cọ sát khiến cho Lâu Ngọc có chút động tình.

“Ngủ!” Lâu Ngọc lấy bàn tay còn đang dạo chơi trên thắt lưng mình ra, giọng nói mang chút mệt mỏi.

“Ta không động nữa, vợ ngủ đi!” Chu Tài ở dưới chăn tìm thấy bàn tay Lâu Ngọc, nắm thật chặt trong tay.

Lâu Ngọc đã rất mệt mỏi, tựa vào ngực Chu Tài, không lâu sau đã ngủ say.

Chu Tài thấy Lâu Ngọc ngủ, siết chặt tấm chăn hơn chút, thỏa mãn mà ôm lấy Lâu Ngọc ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Tài theo giờ giấc quen thuộc rời khỏi giường.

Đi ra ngoài trường bông, Chu Tài liền thấy gần trăm binh lính cầm lấy đao, thương mà thao luyện không chút tiếng động, trường cảnh này dường như rất giống hình nhân hình binh lính được người điều khiển. Chu Tài lúc còn bé thường đi đến những con hẻm nhỏ chơi có đôi khi trông thấy nghệ nhân dùng một sợi dây nhỏ khéo léo điều khiển Tiểu Mộc biểu diễn, song những binh lính trước mắt thêm một phần khí phách mạnh mẽ không giống mấy Tiểu Mộc kia thì thoảng còn lộ ra chút đáng yêu.

Chu Tài trước đi đến bên dòng suối rửa mặt cạo râu, sau đó đi đến bên cạnh trường bông nơi vợ đang ngủ tìm một chỗ ngồi, rồi rút ra thanh đao giết heo của mình bắt đầu khoa tay múa chân...

...

“Chu Tài, người luyện đao pháp gì?” Binh lính đã kết thúc thao luyện tay cầm theo trường thương đi tới, cầm trường thương trên khúc gỗ, một chân giẫm lên khúc gỗ, nhìn Chu Tài đang khoa chân múa tay, mới tiến lên hỏi.

“Không có đao pháp gì, chỉ là luyện đao một chút, đề phòng sau này giết heo bị ngược tay!” Chu Tài tiếp tục cầm đao vung lên, đáp.

“Ta có một bộ đao pháp, phù hợp để dạy người, người muốn học?” Bao Văn Bư trên tay cầm một trường đao lớn đi tới, hỏi Chu Tài.

“Học!” Chu Tài vui vẻ ngừng vung đao, nhìn Bao Văn Bư lại nói, “Phải bá sư?”

“Tuổi của ta cũng không lớn hơn người là bao, bá sư thì không cần, cứ kết nghĩa huynh đệ đi. Ta tên Bao Văn Bư, người cứ gọi ta một tiếng Bao đại ca là được!” Bao Văn Bư nói.

“Bao đại ca ở trên, nhận một lễ này của nghĩa đệ Chu Tài!” Chu Tài ôm đao hành lễ với Bao Văn Bư.

Nghi thức nhận đại ca này coi như là thành!

Kế tiếp Bao Văn Bư truyền cho hắn đao pháp gia truyền —— Thập bát đao, kiên nhẫn dạy cho Chu Tài.

Tổ gia Bao Văn Bư là hộ chăn nuôi ở phía Bắc, Thập bát đao này vốn từ việc giết gia súc rồi đơn giản biến thành thuật phòng thân, kỳ thực nó chính là một môn võ đặc biệt được nghĩ ra để đối phó với đám trộm cắp trên sa mạc. Chu Tài ngày thường cao lớn săn chắc, lại là một người giết heo, dựa vào tay nghề cùng với sức lực bản thân, luyện Thập bát đao này là rất phù hợp!

Chu Tài ghi nhớ chiêu thức đao pháp vào trong đầu, nhìn trời đã sáng rõ, cũng không đi cùng Bao Văn Bư tới quan sát đám binh lính, mà trở về trường bông xem Lâu Ngọc đã tỉnh hay chưa.

Chu Tài vào bên trong, thấy Lâu Ngọc đã tỉnh, đang nửa nằm trong chăn đùa giỡn chó nhỏ Tiểu Bạch, chó nhỏ Tiểu Bạch cuộn người lại thành hình cầu bị Lâu Ngọc ở trên giường đẩy lăn qua lăn lại.

Chó nhỏ Tiểu Bạch vừa thấy Chu Tài đi vào liền nhanh nhẹn nhảy xuống giường chạy ra ngoài!

“Vợ.” Chu Tài ôm nửa thân trên Lâu Ngọc, ở trên đôi môi ướm át của y gặm cắn.

“Hôm nay vui vậy?” Đợi cho Chu Tài gặm xong, Lâu Ngọc sờ lên khuôn mặt to đen đen của Chu Tài, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi.

“Bao đại ca dạy ta một bộ đao pháp!” Chu Tài xoa xoa bàn tay Lâu Ngọc đang đặt trên mặt mình, lực đạo ôm lấy Lâu Ngọc cũng nặng thêm vài phần, “Không ai có thể cướp vợ đi!”

Bàn tay đang vuốt Chu Tài dừng lại một chút, dịu dàng nói, “Tên ngốc!”

“Tên gốc có vợ!” Giọng nói Chu Tài mang chút buồn bực.

“Người luyện lại đao một lần!” Lâu Ngọc đặt ngón trỏ thon dài lên đôi môi dày của Chu Tài, dùng đôi mắt to mờ hơi nước nhìn Chu Tài thanh âm mềm mại nói.

“Vợ người câu dẫn ta!” Chu Tài khàn giọng nói, áp đảo Lâu Ngọc trên giường hôn xuống từng đợt mãnh liệt, một bàn tay mò xuống sờ soạng cởi dây áo nới lỏng dây lưng của y.

“Thích?” Lâu Ngọc đẩy Chu Tài ra, chỉnh lại y phục không chỉnh tề, giương mắt nhìn rồi đẩy Chu Tài bên trên sang một bên.

“Ta luyện đao!” Chu Tài đứng lên, lấy đao ở trong căn lều chật hẹp bắt đầu vung tay múa mười tám thức đao pháp.

Lâu Ngọc một bên nhìn Chu Tài vung đao, trong lòng thầm nghĩ: Bộ đao pháp này quả thật rất thích hợp cho Chu Tài, chẳng qua uy lực hơi nhỏ, Chu Tài lại không có nội lực trợ giúp chỉ dựa vào việc cạy mạnh thì không ăn thua...

Lâu Ngọc suy nghĩ làm thế nào để cải biến mười tám thức đao kia. Về phần gia tăng nội lực, đối với Lâu Ngọc trên dưới đều là bảo vật mà nói lại càng đơn giản. Lâu Ngọc tuổi còn trẻ đã có võ công kinh người, ngoại trừ y trời sinh có căn cốt cơ thể kỳ lạ ra, cũng không tránh được sự phụ y Thượng Quan Nhân nhân rồi lại cho y uống mấy viên đan đan được được gia tăng nội lực.

“Thế nào?” Chu Tài thu đao về, chạy đến bên giường Lâu Ngọc vui vẻ hỏi.

“Ừ!” Lâu Ngọc gật đầu.

“Ta đi múc nước cho vợ rửa mặt!” Chu Tài hôn lên mặt Lâu Ngọc một cái, chạy ra ngoài đi múc nước cho Lâu Ngọc.

“Nữ hài tử lớn lên mà giống Chu Tài, cả đời không ai thèm lấy!” Lâu Ngọc vuốt vùng bụng đã hơi nhô lên, lo lắng nói.

...

Lâu Ngọc rửa mặt xong, thay y phục, dùng qua cơm canh, cùng Chu Tài sắp xếp y phục, chuẩn bị nói lời từ biệt với đám người Kinh Chuẩn.

Bao Văn Bưu phái người tìm xung quanh phụ cận doanh trại tìm, nhưng lại không thấy Tư Mã Thỉnh Phong người mà Lâu Ngọc nhờ gã tìm.

“Có phải Tư Mã công tử không từ mà biệt không?” Trương Quý nghe Lâu Ngọc muốn rời đi, liền hầu bên cạnh Lâu Ngọc, ông cũng đã hỏi thăm mấy người đi tìm, nhưng vẫn không có tin tức gì mới đem nghi ngờ trong lòng nói ra.

Chu Tài đứng bên cạnh gật đầu đồng ý với ý kiến của Trương Quý.

Lâu Ngọc vỗ đầu chó nhỏ Tiểu Bạch đang lười biếng nằm phơi nắng trên cọc gỗ, nói, “Một gốc cây linh chi ngàn năm!”

Trương Quý, nhóm người Bao Văn Bưu dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâu Ngọc: Có ý gì?

Sau đó mọi người trông thấy chó nhỏ Tiểu Bạch nhồm dậy, đuôi đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng, nhảy xuống cọc gỗ, chạy qua chạy lại trong doanh trại, cuối cùng dừng ở một trướng bông lớn vẩy vẩy cái đuôi.

“Trướng bông này của người nào ở?” Lâu Ngọc đi đến chỗ trướng bông chó nhỏ Tiểu Bạch còn đang ngây ngốc đứng không đi, hỏi Bao Văn Bưu bên cạnh.

“À? Là nguyên soái chúng ta.” Sắc mặt Bao Văn Bưu có chút cứng nhắc trả lời.

Trương Quý đứng bên cạnh đột nhiên rùng mình một cái!

Trong lòng Lâu Ngọc lúc này đã có chút nhúu mày, Tư Mã Thỉnh Phong này thật biết gây rắc rối, trướng bông của Nguyên soái đại tướng quân mà cũng có thể ngủ sao?

25. Chương 25

Edit: Mều

Beta: Hà

Mọi người mang sắc mặt khác nhau đứng vây quanh trưởng bông Nguyên soái, chột mặt đất bằng phẳng nổi lên một trận gió, liền thấy một đôi cánh đen nháy, con người màu đỏ, đại diện dùng móng vuốt khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nhanh như chớp nhắc trưởng bông lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn phương hướng đại diện bay đi, liền thấy trên không trung còn có một hắc điểm hình thể càng to lớn hơn, trên lưng hắc điểm một người mặc áo choàng màu chàm mang mặt nạ trắng, người nọ đưa tay đến bên môi huyết sáo một tiếng, đại diện đang nhắc trưởng bông liền lơ lửng móng nhọn giữa không trung thả trưởng bông xuống, theo sát đại diện dẫn đường bay khỏi rừng biển mất giữa bầu trời.

“Đại đương gia!” Trương Quý hô to, đem sự chú ý của mọi người từ trên trở về, nhìn theo hướng cánh tay mập mạp Trương Quý chỉ... Trên tâm phản hai người đang nằm —— Kinh Chuẩn và Tư Mã Thỉnh Phong.

Thủ hạ của Kinh Chuẩn có rất nhiều người chưa gặp Tư Mã Thỉnh Phong, sự thật trước mặt bọn họ là: Một vị công tử mặt trắng xích lô nửa người nằm trên nguyên soái anh minh thần võ của bọn hắn, sắc mặt ửng hồng.

Binh lính gặp qua Tư Mã Thỉnh Phong, thì chịu đả kích nhìn sự thật bày ra trước mắt: Nguyên soái của bọn họ đỉnh thiên lập địa, một hán tử nhiệt huyết sao lại cùng cái tên đàn bà kia cả người trần truồng trắng trợn nằm chung một cái chăn!

Chu Tài nhìn hai người trên giường, trong lòng cao hứng: Tư Mã Thỉnh Phong đã không thể quán lấy vợ được rồi!

Trương Quý cả đời trung thành với Kinh gia, ban đầu ông đã có thành kiến với Tư Mã Thỉnh Phong, một màn này đập vào trong mắt thiếu chút nữa khiến ông tức đến ngất đi, thật vất vả mới điều chỉnh lại hô hấp, liền muốn chạy tới túm lấy cái tên đã câu dẫn đại đương gia nhà ông.

“Bọn họ trúng độc!” Lâu Ngọc kéo lại Trương Quý đã muốn nhào đến bên giường.

Trương Quý dừng lại, nhìn Lâu Ngọc. Đám binh sĩ nghe thấy đại nguyên soái bị hạ động, một đám bắt đầu nổi giận: Con mẹ nó, dám hạ độc nguyên soái bọn họ, bọn họ không thể không đem cái tên hạ độc chém cho vài phát! Khó trách có động tĩnh lớn như vậy cũng không làm cho Nguyên soái bọn họ tỉnh lại, sự chuyện này không phải kỳ quái sao!

Lâu Ngọc lấy trong tay áo một bông hoa nhỏ trắng như ngọc, để trước chóp mũi Kinh Chuẩn và Tư Mã Thỉnh Phong, trên hoa bay ra hai luồng khói trắng bay vào trong mũi Kinh Chuẩn và Tư Mã Thỉnh Phong.

Lâu Ngọc cất hoa, rời khỏi giường.

Chỉ chốc lát, Kinh Chuẩn và Tư Mã Thỉnh Phong nằm trên giường bắt đầu có động tĩnh. Chân mày Kinh Chuẩn giật giật, từ từ mở đôi mắt ửng, ngay sau đó dùng tay kéo chăn che đi toàn bộ thân thể Tư Mã Thỉnh Phong đang nằm gục trên ngực hắn, quay đầu ánh mắt sắc bén nhìn mọi người đang vây xem, “Tất cả quay lưng lại!”

Lâu Ngọc kéo Chu Tài rời đi, “Nếu tỉnh, làm mọi chuyện sáng tỏ một chút!”

Chó trắng Tiểu Hồ ly vẫy vẫy cái đuôi theo sau Lâu Ngọc và Chu Tài đòi nợ.

Ban đầu vốn nghĩ tên nhóc cún này là Tiểu Bạch mãi đến mấy chương cuối mới thấy Lâu Ngọc gọi nó là Tiểu Hồ ly cho nên mình đổi lại. Mấy chương trước đó mình sẽ cố gắng sửa trong thời gian tới. Thật xin lỗi m.n

Trương Quý bước chân rời khỏi, trong lòng ai oán: Nhìn đại đương gia vừa rồi che chở cho cái tên tiểu bạch kiểm kia, rõ ràng là coi trọng tiểu bạch kiểm! Lão thiên gia thật không có mắt...

Bao Văn Bưư cùng chúng binh lính vừa quay lưng rồi đi không lâu, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nam nhân hét “A” một tiếng chói tai, sau đó là giọng nói đại nguyên soái đồ dành người ta. Lần đầu tiên bọn họ cảm thấy nguyên soái bọn họ thật có năng khiếu đồ dành!

...

Nguyên soái bỗng vừa mới dựng lên, mọi người ngồi vây quanh lại.

Kinh Chuẩn ôm lấy Tư Mã Thỉnh Phong quần áo đã chỉnh tề, Tư Mã Thỉnh Phong phồng má nhìn chằm chằm Kinh Chuẩn đang ôm gã. Lâu Ngọc và Chu Tài ngồi bên trái Kinh Chuẩn, Bao Văn Bưư và Lý Quý (Kinh Chuẩn tả tướng, chính là vị đại hán đầu lĩnh râu quai nón đi đón đám người Lâu Ngọc lúc trước) ngồi bên phải Kinh Chuẩn, Trương Quý với Kinh Túc thân thể còn suy yếu ngồi đối diện Kinh Chuẩn.

“Nguyên soái chúng ta sao lại bị hạ độc?” Bao Văn Bưư mở lời trước, hỏi Lâu Ngọc.

“Trên người Tư Mã Thỉnh Phong bị dính Hắc thi độc khí dư, Kinh đại tướng quân trên người lại dính Quỷ nhập thân khí dư, hai người tiếp xúc gần nhau, dư khí quần quanh, biến thành mị độc, sau khi giao hoan thì song song lâm vào trạng thái ngủ say, nếu như sau ba ngày còn không tỉnh lại, sẽ thành vong hồn trong mộng.” Lâu Ngọc chậm rãi nói. Hắc Sơn vì muốn bắt được y đúng là tổn không ít công phu!

“Ta lúc trước có ôm Kinh nhị công tử vào trường bông, ta lại gặp gỡ các người trước nguyên soái, sao không bị trúng độc?” Lý Quý lộ vẻ kinh ngạc.

“Cần phải giải được độc trên người Nhị công tử mới xuất hiện khí độc dư bay ra, Kinh đại tướng quân vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn ta giải độc cho Nhị công tử, cho nên hẳn dính chút dư độc khí đó. Kinh đại tướng quân sau khi xác nhận Nhị công tử đã ổn liền trở về Nguyên soái bông của mình, cũng đồng thời gặp được Tư Mã Thỉnh Phong ở bên trong.” Lâu Ngọc nói.

“Không sai, ta trở về trường bông đụng phải Thỉnh Phong, chúng ta có đánh mấy chiêu, sau lại trúng độc!” Kinh Chuẩn gật đầu, vừa nói vừa lấy tay xoa khuôn mặt Tư Mã Thỉnh Phong, trong mắt mang theo ý cười: Trúng phải độc này cũng không tệ! Chẳng qua vô cùng bá đạo!

“Độc này có thể tái phải không?” Bao Văn Bưư hỏi Lâu Ngọc.

“Khí độc dư trên người Tư Mã Thỉnh Phong và Kinh đại tướng quân đã hết, sẽ không tạo thành độc khí nữa.” Lâu Ngọc nói xong, thấy Tư Mã Thỉnh Phong mang vẻ mặt yên tâm, trong lòng cười: Muốn chạy khỏi bàn tay Kinh đại tướng quân cũng không phải dễ dàng như vậy đâu!

Kinh Chuẩn véo gương mặt Tư Mã Thỉnh phong, thì thầm bên tai gã, “Chờ thân thể người tốt hơn, ta sẽ đến nhà người cầu hôn!”

Tư Mã Thỉnh Phong khóe miệng co giật, bị Kinh Chuẩn điểm á huyết trong lòng thầm mắng to: Hôn cái đầu nhà người, lão tử là nam nhân, nam nhân đó người có hiểu hay không? Có quỷ mới muốn sống chung một chỗ với đại tinh tinh nhà người!

“Trên người Nhị đương gia chúng ta còn dư độc khí, có thể dính phải hơi độc khác rồi trúng độc hay không?” Trương Quý vội vàng hỏi Lâu Ngọc.

“Ta có thể tẩy đi dư độc khí trên người Nhị công tử, nhưng ta có chút vấn đề không hiểu muốn Nhị công tử giải đáp rõ ràng!” Lâu Ngọc nhìn về phía Kinh Túc từ đầu đến cuối chỉ ngồi yên một chỗ, cúi đầu không nói.

Trương Quý nghe Lâu Ngọc nói vậy, ông trợn tròn mắt nhìn Kinh Túc, “Nhị đương gia, ngài...”

Kinh Chuẩn hít mắt nguy hiểm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm thân đệ đệ mình.

Kinh Túc ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy vẻ thảm thương, hai mắt ảm đạm nhìn Lâu Ngọc, giọng nói pha chút đau khổ nói, “Người có gì muốn hỏi cứ nói!”

“Độc trùng Quỷ nhập thân chỉ thích cắn vào cổ người, vì sao vết thương của người lại xuất hiện trên đầu ngón tay?” Lâu Ngọc hỏi.

“Ta không biết!” Trên gương mặt Kinh Túc đã không còn vẻ ảm đạm, sắc mặt bình tĩnh, trả lời cứ như tượng gỗ.

“Độc trùng Quỷ nhập thân khi trưởng thành sẽ được nuôi trong một hũ lớn, chỉ có tự đưa tay vào trong hũ lại lên tiếng triệu hồi, nó mới cắn ở đầu ngón trỏ!” Trong giọng nói Lâu Ngọc mang theo sự lạnh lẽo.

“Nhị đương gia, sao ngài phải hạ độc chính mình?” Trương Quý vô cùng đau lòng hỏi Kinh Túc, “Ngài từ chỗ nào lấy được loại độc trùng tà ác như vậy?”

Kinh Túc mặt không biểu tình, ngậm chặt miệng không để ý tới việc lão nhân đang đau lòng.

Tư Mã Thỉnh Phong nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Kinh Túc: Do người gây họa!

Bao Văn Bưu, Lý Quỷ nổi giận nhìn Kinh Túc: Mụ nội nó, ngay cả thân ca ca mình và lão nô bộc cũng tính kế, con mẹ nó thật không có nhân tính!

Nếu không phải Lâu Ngọc ngậm kéo tay Chú Tài, thì Chú Tài thật muốn rút đao chém cho Kinh Túc vài phát: Người nhà là người thân cận nhất, người còn muốn hại chết người ta nữa.

26. Chương 26

“Quỷ nhập thân là bí được độc môn của Độc Thi cốc.” Lâu Ngọc nói.

Dù rằng Kinh Chuẩn, Bao Văn Bưu và Lý Quỷ hàng năm đều ở bên ngoài luyện binh đánh giặc, nhưng tiếng xấu về Độc Thi cốc họ cũng đã từng nghe qua, trong triều đình có mấy vị đại quan xích mích với nhau đôi khi sẽ liên quan tới vài loại độc được ở Độc Thi cốc.

Bản thân Trương Quý cũng có bảy, tám năm làm ông chủ, đối với một số chuyện vặt vãnh trên giang hồ cũng được nghe nhiều hơn so với mọi người, khi Lâu Ngọc nói ra cái tên Độc Thi cốc, trong lòng ông liền lạnh run: Tiếp xúc với Độc Thi cốc không phải chuyện hay ho gì! Nhị đương gia sao lại hồ đồ như thế...

“Chất độc này cùng với độc làm thương Tư Mã Thỉnh Phong là cùng một nơi?” Chu Tài hỏi Lâu Ngọc.

“Ừ!” Lâu Ngọc nhẹ nhàng đáp.

Bao Văn Bưu và Lý Quỷ trong lòng cũng hiểu được, sau này chỉ cần nhìn thấy mấy cái tên độc được có chữ ‘Quỷ’ hay chữ ‘Thi’, đến tám phần không thoát khỏi quan hệ với Độc Thi cốc.

Tư Mã Thỉnh Phong cảm thấy bàn tay đang ôm lấy thắt lưng gã của Kinh Chuẩn chợt siết chặt, siết đến nỗi khiến gã khó chịu, liền giương mắt muốn trừng Kinh Chuẩn, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt Kinh Chuẩn mang đầy vẻ lo lắng cùng lửa giận mơ hồ, Tư Mã Thỉnh Phong chợt dạ vội đưa tầm mắt ra hướng khác.

“Nhị đương gia nhất định là bị Độc Thi cốc hạ độc làm cho thần trí mê hoặc, công tử nhất định phải cứu Nhị đương gia nhà chúng ta!” Trương Quý nói xong liền quỳ trên mặt đất, dập mạnh đầu trước mặt Lâu Ngọc.

Kinh Túc từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Trương Quý, ông đối với Kinh Túc ngoại trừ lòng trung thành còn có một phần tình phụ tử. Trương Quý khi đau lòng cũng giống như những bậc phụ mẫu khác, đổ lỗi nguyên do lầm lạc lên người khác, trong lòng luôn chỉ biết đứa con của mình là tốt.

“Đứng lên!” Chu Tài chạy đến đỡ Trương Quý.

“Kinh nhị công tử không bị trúng độc môn tuyệt kỹ — Đoạt thần thuật của Độc Thi cốc, trong tình huống đó hẳn rất tỉnh táo là đằng khác, tự mình đưa tay vào trong hũ để độc trùng Quỷ nhập thân.” Lâu Ngọc nói.

Trương Quý vừa được Chu Tài dìu lên chân lại mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Kinh Chuẩn điểm huyệt ngũ của Trương Quý, giơ tay vỗ hai tiếng, bên ngoài có hai binh lính đi vào, hành lễ với Kinh Chuẩn, “Tướng Quân!”

Kinh Chuẩn tuy là Nguyên soái, nhưng ngày thường hắn vẫn để thủ hạ gọi mình là tướng quân, điều này cũng gián tiếp khiến mọi người ngộ nhận Kinh Chuẩn chỉ là một đại tướng quân lãnh binh đánh giặc mà thôi.

“Đưa người xuống tìm trưởng bông nghỉ ngơi.” Kinh Chuẩn nói với hai binh lính vừa vào.

“Rõ!” Hai binh lính đỡ lấy Trương Quý đang mê man từ trong tay Chu Tài, dìu ra ngoài.

Ánh mắt Kinh Túc từ đầu đến cuối đều không đặt trên người Trương Quý, điều này khiến cho Kinh Chuẩn vẫn âm thầm quan sát phản ứng này giờ của hắn phải nén giận trong lòng. Lập tức truyền mật âm cho Lâu Ngọc, “Ta biết ngươi có biện pháp cho Nhị đệ ta mở miệng nói thật, ngươi muốn làm thế nào ta không can thiệp, chỉ cần làm cho mọi chuyện sáng tỏ.”

Lâu Ngọc gật đầu, trong nháy mắt liền điểm vào mấy đại huyệt trên người Kinh Túc.

Bao Văn Bưu cùng Lý Quỳnh trong lòng âm thầm lấy làm lạ: Vị đại phu này không chỉ có y thuật kinh người, ngay cả võ công cũng lợi hại đến dọa người!

Trương Quý tuy đoán được thân phận của Lâu Ngọc, nhưng không nói thẳng ra trước mặt người khác, lúc gọi Lâu Ngọc không ngừng ‘công tử, công tử’, mà Chu Tài thì luôn gọi Lâu Ngọc là ‘vợ’, cho nên đám người Kinh Chuẩn cũng không biết thân phận thật của Lâu Ngọc.

Đang lúc mọi người cảm thấy kỳ quái vì sao Lâu Ngọc lại phong tỏa các điểm đại huyệt toàn thân Kinh Túc, đã thấy chó nhỏ Tiểu Bạch miệng ngậm theo một túi vải nhung màu đen chạy vào.

Lâu Ngọc lấy túi trên miệng chó trắng Tiểu Hồ ly xuống, lấy ra Mộng Hải Dạ Minh châu bên trong rồi đi đến bên cạnh Kinh Túc, đặt Mộng Hải Dạ Minh châu ở trước mặt Kinh Túc.

Kinh Chuẩn có giao tình rất tốt với hoàng đế, chuyện Mộng Hải Dạ minh châu đã từng cứu sống thái hậu, 10 năm trước hắn được tận mắt chứng kiến. Giờ thấy Lâu Ngọc lấy Mộng Hải Dạ Minh châu ra, hắn lập tức nghĩ đến thân phận của Lâu Ngọc nhất định không hề đơn giản, nhìn Lâu Ngọc cũng lưu tâm hơn.

Bao Văn Bưu và Lý Quỳnh ở mặt bắc từng nhìn thấy một vị bạch y trong bộ lạc treo cờ đồ đằng Mộng Hải Dạ Minh châu, hơn nữa Lâu Ngọc cũng mặc bạch y, hai người ăn ý nhìn thoáng qua đối phương, trong bụng nhận định Lâu Ngọc chính là vị bạch y trong bộ lạc Thánh y đó. Hai người đối mắt xong đồng loạt nhìn Chu Tài, trong lòng tràn đầy nghi vấn: Thánh y cũng có thể lập gia đình sao?

Chu Tài ôm lấy chó nhỏ Tiểu Bạch nhảy lên đùi mình, hai mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Lâu Ngọc, về phần Lâu Ngọc muốn làm cái gì hắn chẳng quan tâm, điều hắn quan tâm chỉ là vợ mình có bị nguy hiểm gì hay không thôi.

Mộng Hải Dạ Minh châu được đặt trước mắt Kinh Túc chợt dâng lên một làn khói sương màu hồng, khói càng lan càng nhiều từ từ tạo thành một tấm màn màu hồng bao lấy người Kinh Túc...

Sau một phần ba nén hương, cả người Kinh Túc đều bị vây trong làn khói hồng.

“Tại sao trong người ngươi có độc Quỷ nhập thân?” Lâu Ngọc hỏi.

“Thiên Kiều muội muội!” Trong giọng nói Kinh Túc mang theo một cổ ngọt ngào cùng thân mật.

Kinh Chuẩn cau mày.

Tư Mã Thính Phong chính là bị cặp đôi son phấn kia đánh cho lăn ra đây, nhếch khóe miệng cười nhạt: Độc thì cóc cũng biết dùng mỹ nhân kế!

“Các ngươi quen biết thế nào?” Lâu Ngọc lại hỏi.

“Bảy ngày trước ta vào núi mua một vài món ăn thôn dã, trên đường gặp một tiểu cô nương chân bị thương. Nàng rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn đỏ lên vì xấu hổ, ánh mắt trong như nước, trên người mặc một bộ y phục vàng nhạt như cánh hoa thơm mát, giọng nói trong vắt dễ nghe giống như tiếng chim rừng ca hát...” Giọng nói Kinh Túc tràn ngập vẻ say đắm.

“Sau khi các người gặp nhau, xảy ra chuyện gì?” Lâu Ngọc cắt lời Kinh Túc, tiếp tục hỏi.

“Buổi tối, ta cùng Thiên Kiều muội muội đến Sơn thần miếu dưới núi ngủ qua đêm. Đến nửa đêm, ta cùng Thiên Kiều muội muội làm chuyện phu thê. Sau đó Thiên Kiều muội muội cầm một bình màu đen ra, trong bình có một con sâu đen rất lớn. Thiên Kiều muội muội nói, đưa tay tuyên thệ trước tròng tiên rồi để tròng tiên cắn sẽ nhận được ấn ký giống như nàng, hai người bọn ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ. Sau khi bị sâu cắn không lâu, Thiên Kiều muội muội đã biến mất không thấy tăm hơi, nàng nói ta bị tròng tiên phái nàng ghét bỏ, mới bị nó cắn sau này sẽ biến thành bộ dạng của quỷ...” Giọng nói của Kinh Túc ban đầu mang theo vẻ sung sướng nhàn nhàn sau dần trở nên bi thương.

Lâu Ngọc nhìn Kinh Chuẩn, “Người còn muốn hỏi gì nữa?”

Kinh Chuẩn lắc đầu.

Lâu Ngọc cắt Mộng Hải Dạ Minh châu đi, nhìn về phía tấm màn sương hồng trên người Kinh Túc phát tay một cái, màn sương rất nhanh tiêu tán.

Kinh Túc mở to đôi mắt vô thần...

Lý Quỷ nháy mắt với Bao Văn Bưu: Đại phu này thật lợi hại nha! Thu vào doanh không còn gì tốt hơn!

Bao Văn Bưu nháy lại: Huynh đệ người mơ à, có thể đến phiên chúng ta thu sao, sớm đã bị thu rồi! Người không nhìn thấy tướng quân nhìn y có thêm mấy phần cung kính sao?

Tư Mã Thỉnh Phong và Lâu Ngọc nghe Kinh Túc miêu tả vị Thiên Kiều đó, trong lòng hai người đều đoán được Thiên Kiều kia hẳn là Cửu sư muội của Độc Thi cốc. Chẳng qua không nghĩ đến, những người trong Độc Thi cốc đó vì hoàn thành nhiệm vụ mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào tới mức này.

“Ta có thể giúp Nhị công tử quên đi đoạn ký ức không vui này!” Lâu Ngọc ngồi xuống, nói với Kinh Chuẩn.

“Điều kiện?” Kinh Chuẩn nhượng mảy.

“Người không nên hỏi tiếp chuyện trúng độc lần này, cứ xem mọi chuyện như chưa có gì xảy ra.” Lâu Ngọc nói. Sự xuất hiện của Kinh Chuẩn nằm ngoài dự đoán của y, Kinh Chuẩn là một đại nguyên soái chiến công lẫy lừng tuyệt không nên dấn vào thị phi giới giang hồ.

“Được!” Kinh Chuẩn nghĩ trong chốc lát, gật đầu đáp ứng.

Bao Văn Bưu và Lý Quỷ dù trong lòng không hiểu được, nhưng phục tùng là thiên chức, nếu tướng quân đáp ứng, bọn họ ở bên cạnh cũng không hề lên tiếng.

Lâu Ngọc thấy Kinh Chuẩn đáp ứng, lấy một viên đan dược xanh thẫm bắn vào trong miệng Kinh Túc, ngay sau đó nhanh chóng ghim mấy châm lên đỉnh đầu Kinh Túc, rồi giải khai huyết đạo trên người Kinh Túc.

Huyết đạo vừa giải, hai mắt Kinh Túc liền nhắm lại, ngã lệch sang một bên, Lý Quỷ vội vươn tay đón lấy.

“Tĩnh dậy sẽ không sao, về phần làm thế nào bổ sung lại đoạn ký ức còn trống thì cần các người tự thương lượng với nhau.” Lâu Ngọc nói.

27. Chương 27

Edit: Mều

Beta: Hà

Kinh Chuẩn năm mười tuổi theo sư phụ đến phía bắc học võ, sau lại gia nhập quân ngũ, ngày thường trở về Bách Hoa đô cũng là vì thăm song thân, từ lúc hán 24 tuổi song thân lần lượt qua đời, hán đã hơn năm

năm không trở về. Giờ nhìn Kinh Túc trở về Bách Hoa đô lại đột nhiên không thoải mái, liền quyết định mang theo Kinh Túc cùng rời đi.

“Ta sẽ mang Nhị đệ về quê nhà, chuyện ở đây muốn gạt nó rất dễ dàng.” Kinh Chuẩn nói.

Lâu Ngọc gật đầu, đứng lên, kéo Chu Tài ra ngoài.

Tư Mã Thính Phong trơ mắt nhìn bóng lưng Lâu Ngọc...

“Người đã là người của ta, không được phép chạy loạn!” Kinh Chuẩn siết chặt vòng tay đang nắm lấy thắt lưng Tư Mã Thính Phong, lại nói, “Bây giờ ta sẽ giải huyết đạo cho người!”

Bao Văn Bưu và Lý Quỳnh thấy tình thế không ổn, vội mượn cớ dìu Kinh Túc xuống nghị ngại, nhanh chóng chạy ra ngoài. Hai người vừa ra khỏi trường bông đã nghe thấy một tiếng la to, “Đại tinh tinh nhà người đi chết đi...”

...

Dùng qua cơm trưa, Lâu Ngọc và Chu Tài muốn tiếp tục lên đường đến Y Tiên cốc, đám người Kinh Chuẩn cũng muốn rời đi tới Kiều Sơn đô — Quê nhà Kinh Chuẩn.

Lâu Ngọc đang đứng bên cạnh xe ngựa nói chuyện cùng với Trương Quý tới đưa tiễn, xoay người thấy Tư Mã Thính Phong hai tay ôm thắt lưng từng bước từng bước đi tới chỗ y.

“Công tử, lên đường bảo trọng!” Trương Quý hành đại lễ với Lâu Ngọc, xoay người rời đi.

“Người cho ông ta cái gì?” Tư Mã Thính Phong đi tới trước mặt Lâu Ngọc, gã vừa đi qua Trương Quý thấy ông ta cầm một bình sứ màu lam cất vào trong y phục.

“Được cho Kinh nhị công tử!” Lâu Ngọc nói.

“Cái tên quỷ xui xẻo gây nhom đó đúng là phải cần bồi bổ!” Tư Mã Thính Phong vừa nói, dùng cả tay chân để bò lên xe ngựa Lâu Ngọc.

“Thính Phong, nhảm xe rồi!” Tư Mã Thính Phong đang nhe răng nhếch miệng trào lên xe ngựa liền bị Kinh Chuẩn chạy theo sau đi đến ôm xuống.

Tư Mã Thính Phong cau mày cắn răng, giơ tay âm thầm muốn điểm huyết đạo trên người Kinh Chuẩn: Ta cũng không tin không trúng!

“Vẫn chưa từ bỏ ý định?” Kinh Chuẩn ôm Tư Mã Thính Phong đến xe ngựa binh lính vừa dắt tới, trong xe ngựa có đặt đệm bằng da hổ, vừa mềm vừa ấm.

Tư Mã Thính Phong vừa trông thấy tấm đệm bằng da hổ, cả người không nhịn được mà run rẩy, chuyện tối hôm qua bị đại tinh tinh cường áp trên đó lăn qua lăn lại tất cả đều hiện lên.

“Xấu hổ?” Kinh Chuẩn nắm cằm Tư Mã Thính Phong, nhìn trái nhìn phải nói, “Nghĩ gì vậy?”

Tư Mã Thính Phong quay đầu không thèm đáp lời Kinh Chuẩn.

“Lần sau không nên thử điểm huyết của ta, người điểm không trúng đâu!” Kinh Chuẩn dời tay xuống càn cổ mảnh khảnh của gã.

“Người là quái vật!” Đổ bưng trên mặt Tư Mã Thính Phong còn chưa hết, tức giận nói: Nào có ai có thể tùy ý di chuyển huyết vị chứ?

Võ công Tư Mã Thính Phong học thiên về sự dẻo dai, mềm mại, mà Kinh Chuẩn tập lại chính là loại võ công phương Bắc mang phần bá đạo, hơn nữa nội lực bản thân Kinh Chuẩn vô cùng thâm hậu kinh nghiệm đối phó với kẻ địch phong phú, khác chế Tư Mã Thính Phong rất thành thạo.

“Người thích là được!” Kinh Chuẩn dùng tay vuốt ve vùng lưng Tư Mã Thính Phong.

“Ta thích nữ nhân mềm mại thơm mát!” Tư Mã Thính Phong túm lấy tay Kinh Chuẩn, liếc mắt nói.

“Chuyện trước kia ta không xen vào, sau này người chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, dám chạy loạn ta sẽ trối người lại!” Hai tay Kinh Chuẩn nắm lấy bả vai của Tư Mã Thính Phong, kéo người đến trước mắt, mặt kề mặt nghiêm túc nói.

...

“Trông trông phu nhân!” Kinh Chuẩn hạ màn xe, nói với mấy binh lính trông xe ngựa.

“Rõ, tướng quân!” Mấy binh lính đáp, nhanh chóng tản ra vây quanh xe ngựa ở trung tâm, tạo thành trận pháp Có chạy đằng trời.

Trong xe ngựa, Tư Mã Thính Phong lại bị điểm huyết.

Tư Mã Thính Phong nằm trên tấm đệm da hổ đã bị gã ghi hận bấu đôi môi sưng đỏ, trong lòng mắng Kinh Chuẩn đến máu chó đầy đầu, oán hận: Cứ chờ đấy cho lão tử, nhất định phải chạy thật xa, xem đại tình tình nhà người bắt được cái chim...

Kinh Chuẩn đi về phía Lâu Ngọc, nói, “Ta muốn xin người chút dược cho chuyện sinh hoạt vợ chồng...”

“Trước khi người vào thì tôi ở nơi đó của Tư Mã Thính Phong chút thuốc mỡ làm trơn.” Lâu Ngọc lấy trong bao quần áo hai hộp thuốc mỡ, đưa cho Kinh Chuẩn.

Kinh Chuẩn mở hộp ra ngay lập tức người thấy một mùi thơm nhàn nhạt, lấy tay chạm một chút hai ngón tay chà sát —— Quả nhiên trơn mịn dị thường.

“Đa tạ!” Kinh Chuẩn nhét thuốc mỡ vào ngực, nhìn Ngụy Trung Thần đang xách bao y phục cách đó không xa gọi lớn, “Ngụy tiên sinh, người tới đây chút!”

“Tướng quân, có chuyện gì?” Ngụy Trung Thần đi tới, hỏi Kinh Chuẩn.

“Người nói cách làm dược cao này cho Ngụy tiên sinh, để sau này ông ấy làm cho ta! Ta và Thính Phong chắc chắn dùng thứ này rất nhanh, đi tìm người lấy sợ không kịp, nghen lâu rất khó chịu!” Kinh Chuẩn coi chuyện như lẽ đương nhiên nói với Lâu Ngọc.

“Được!” Lâu Ngọc đáp, đem phương pháp làm dược cao cẩn thận nói cho Ngụy Trung Thần.

Chu Tài sau khi chia tay đám người Bao Văn Bưu liền trở lại, ngồi trước xe ngựa lau đao, đợi Lâu Ngọc lên xe.

...

Lâu Ngọc đưa cho Kinh Chuẩn một lọ Tuyết Sơn lộ, khoát tay lên xe, cùng Chu Tài đánh xe rời đi.

...

Chu Tài rất thích được ở riêng với Lâu Ngọc, thiếu đi Tư Mã Thính Phong trong lòng hẳn càng thoải mái, không có chuyện gì liên lụy to những điều dân gian quê nhà suốt đoạn đường lên núi.

Ngày thứ hai sau khi từ biệt đám người Kinh Chuẩn, Chu Tài và Lâu Ngọc cuối cùng cũng tới mảnh đất giao nhau giữa Bách Hoa đô cùng Thủy đô không ai quản lý —— Thấp Lâm cốc.

Trong Thấp Lâm cốc đủ loại cây cỏ thụ già cao chọc trời, cỏ thân mềm cao dài sinh trưởng đặc biệt nhiều. Ở trong cốc dù ngày hay đêm đều mang đậm vẻ âm u.

Lâu Ngọc tiến vào Thấp Lâm cốc không lâu, đã cảm thấy trong dạ dày sôi trào dữ dội, cầm khăn che miệng nôn khan.

Chu Tài ngừng xe, chui vào trong khăn trương ôm lấy Lâu Ngọc hỏi, “Vợ, người làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì!” Lâu Ngọc dựa vào ngực Chu Tài, nôn khan cũng dần dứt.

“Người uống miếng nước cho ấm dạ!” Chu Tài với túi nước trên thành xe, mở nắp, cẩn thận đút nước cho Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc uống xong, nhin không được nhú lại chân mày: Vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

“Chu Tài...” Lâu Ngọc đưa tay chạm vào khuôn mặt Chu Tài vì lo lắng mà trở nên căng thẳng.

“Vợ, người tốt hơn chứ!” Chu Tài siết chặt Lâu Ngọc trong ***g ngực, không ngừng cọ trên mặt Lâu Ngọc.

“Ừ!” Lâu Ngọc đẩy mặt Chu Tài ra, vươn đầu lưỡi phẩn nộ tinh tế liếm lên đôi môi dày của Chu Tài.

“Vợ, thân thể người?” Hầu kết Chu Tài rung động, cổ nén cổ nhiệt hỏa trên người, lo lắng hỏi Lâu Ngọc.

“Đã ổn rồi! Chúng ta làm đi!” Lâu Ngọc ôm lấy cổ Chu Tài, đè môi hôn lên, vươn đầu lưỡi vào trong miệng Chu Tài.

“Vợ, chờ thân thể người tốt hơn chúng ta hãy làm!” Chu Tài đỡ Lâu Ngọc nằm xuống, đắp kín chăn, lúng túng chui ra ngoài xe.

Chó trắng Tiểu Hồ ly ở ngoài xe thấy Chu Tài đi ra, vẫy đuôi giờ móng vuốt chỉ về hướng đông bắc sâu trong rừng.

Chu Tài nhét chó trắng Tiểu Hồ ly vào trong xe ngựa, “Vào chơi với vợ!”

Sờ sờ thanh đao giết heo sau lưng, Chu Tài ngâm nga điệu hát dân gian, tiếp tục đánh xe, chẳng qua sắc mặt nhìn về rừng cây xung quanh càng thêm chú ý hơn.

Cách đó không xa, trên một gốc cây cao lớn rậm rạp, một người mang mặt nạ trắng mặc áo choàng màu chàm, dựa vào cành cây khô nhìn chằm chằm xe ngựa Lâu Ngọc và Chu Tài.

Trong xe ngựa, Lâu Ngọc nắm lấy lỗ tai xù của chó trắng Tiểu Hồ ly, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên.

28. Chương 28

Xe ngựa đi đến trung tâm cốc, thoát nhìn sáng sủa hơn —— Cây đại thụ cao ngất giống như tạo thành bức bình phong vây quanh mảnh đất trống trải trần trụi.

Chu Tài cho xe dừng ở nơi giao nhau giữa rừng cây và vùng đất trống, Lâu Ngọc ôm lấy chó trắng Tiểu Bạch từ trong xe đi ra ngoài, ngồi bên cạnh Chu Tài. Chu Tài cởi tấm áo khoác dày trên người mình, khoác lên người Lâu Ngọc, tay ôm lấy bả vai y, để thân thể Lâu Ngọc đều dựa vào ***g ngực rắn chắc nóng rực của hắn.

Lâu Ngọc nhú chân mày thanh tú nhìn mảnh đất màu đen trước mắt, chân mày giãn ra, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tốt lắm!”

“Chúng ta sớm trở lại Y Tiên cốc được không?” Lâu Ngọc ngẩng cổ, ánh mắt dịu dàng nhìn Chu Tài.

“Tất nhiên!” Chu Tài cúi đầu, hôn lên trán Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc lấy một cây sáo nhỏ làm bằng bạch ngọc trong ống tay áo ra, đặt lên khước môi, bắt đầu thổi —— đã nghe thấy tiếng sáo du dương trầm bổng phát ra.

Lâu Ngọc thổi một hồi, cất cây sáo đi, nói với Chu Tài, “Ta đã gọi sư đệ tới đón chúng ta, người dỡ xe ngựa xuống, thả ngựa đi!”

Chu Tài gật đầu.

Lâu Ngọc đặt chó trắng Tiểu Hồ ly trong ngực xuống, xuống xe ngựa, quay đầu nói với Chu Tài, “Người giữ bao y phục trên người, trông chừng Tiểu Bạch!”

“Vợ, ta giúp người!” Chu Tài nhảy xuống xe, “Đao của ta luyện tốt lắm!”

“Ta ứng phó không được, người lại tới, được không?” Lâu Ngọc cười nhẹ kéo tay Chu Tài nói.

“Lúc người động thủ, ta muốn nhìn!” Chu Tài nắm lấy tay Lâu Ngọc đặt lên ngực mình, nhìn sâu vào đôi mắt ôn nhu của y chân thành nói từng chữ.

“Ừ!” Lâu Ngọc đáp.

Chu Tài lới lỏng tay Lâu Ngọc, xoay người nhấc chó trắng Tiểu Hồ ly nằm úp sấp trên xe lăn mình đùa nghịch lên, nhét vào trong ngực Lâu Ngọc, “Người trước nhìn nó, ta đỡ xe thả ngựa.”

Lâu Ngọc tay trái ôm lấy chó trắng Tiểu Hồ ly, tay phải gãi vùng cổ chó nhỏ, ánh mắt thản nhiên nhìn Chu Tài, khoe môi khê nhếch, cười như không cười.

Chu Tài đột nhiên ngượng ngừng vội chạy đi tháo xe ngựa: Hắn chẳng qua lo lắng vợ thừa dịp mình đỡ xe mà chạy đến mảnh đất kỳ quái kia trước mà thôi!

Chu Tài tháo xe, đeo ba bao y phục trên lưng, vỗ ngựa cho nó chạy đi.

Đợi ngựa chạy được một khoảng xa, Lâu Ngọc để chó trắng Tiểu Hồ ly lên tay Chu Tài, cởi áo choàng trả lại cho Chu Tài, nói, “Tiểu Hồ Ly là thú giải độc, có thể xua đi độc khí, bất kể thể nào cũng phải cùng một chỗ với nó!”

“Vợ, người phải cẩn thận!” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc, trong đôi mắt thăm thăm tựa biển sâu mang theo lo lắng cùng quan tâm.

Lâu Ngọc khê cười, gật đầu, tung người bay đến trung tâm vùng đất trống, chân nhỏ trong suốt trên tay không ngừng bắn vào mười hai điểm trên mảnh đất trống. Mảnh đất đen ám vốn phẳng lặng, từ từ xuất hiện động tĩnh, tầng tầng lớp lớp xoáy tròn cuộn cuộn bay về trung tâm mảnh đất trống...

Chó trắng Tiểu Hồ ly ngay lúc xuất hiện dao động, lông mao cả người dựng đứng lên, nhảy lên vai Chu Tài, bốn móng vuốt vàng nắm lấy y phục trên vai Chu Tài, ngẩng cổ nhìn nơi đang phát ra dao động cất cao giọng gào lên...

Chu Tài đặt toàn bộ chú ý lên người Lâu Ngọc, nghe chó trắng Tiểu Hồ ly phát ra những tiếng gào kỳ lạ, cũng không để ý. Ngay lúc chó nhỏ sủa lớn trên bả vai hắn, hắn đã rút ra bả đao giết heo, nắm chắc trong tay, gân xanh nổi lên đầy trên mu bàn tay.

Lâu Ngọc thả người xuống trung tâm vùng đất trống, tay phải nhấc lên, lưu loát cỡi xuống dây cột tóc màu trắng, dây cột tóc từ từ trở nên cứng rắn thẳng tắp —— Thành một thanh trường kiếm trắng bạc.

Mái tóc dài đen bóng tung bay, Lâu Ngọc vung ống tay áo, cầm kiếm trên tay xuống mảnh đất đen, chỉ còn lại chuôi kiếm bên trên. Lâu Ngọc nắm lấy chuôi kiếm, truyền nội lực vào bên trong, cả người và kiếm xuất hiện một màn sương trắng bạc bao quanh, sương mù tản ra tiếp xúc với trung tâm mảnh đất đen ám... Bao quanh... Nuốt trọn.

... Trắng bạc từ từ bao lấy màu đen, màu đen dần dần biến mất không thấy đâu...

Mảnh đất đen dần biến thành màu đen nhạt, chó trắng Tiểu Hồ ly dựng đầu cọ lên mặt Chu Tài, ý bảo Chu Tài đi tìm Lâu Ngọc.

Chu Tài hiểu ý, lập tức co chân chạy như điên đến bên cạnh Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc vừa mới rút kiếm dưới đất lên, đã bị Chu Tài chạy tới ôm chặt vào ngực.

Cầm Chu Tài đặt lên đầu Lâu Ngọc, cả người run rẩy.

“Chướng khi trong cốc đều tụ tập trên mảnh đất này, giờ đã được thanh tẩy, không có chuyện gì!” Lâu Ngọc dựa vào ngực Chu Tài, nhẹ giọng nói.

Chó trắng Tiểu Hồ ly sủa một tiếng chói tai, chạy như bay đến vị trí Càn vị trên mảnh đất trống.

Quả càn đại biểu cho trời trong bát quái.

Lâu Ngọc từ trong ngực Chu Tài ngẩng đầu lên, cùng Chu Tài nhìn về phía chó trắng Tiểu Hồ ly chạy đi, đã thấy chó trắng Tiểu Hồ ly cùng một con thỏ cầu đen đang cùng một chỗ đánh nhau. Hình thể con chó kia lớn hơn hẳn một vòng so với chó trắng Tiểu Hồ ly, tứ chi mạnh mẽ, con người đen bóng lộ ra sát khí âm trầm, hai hàm răng sắc bén lóe ngấn quang.

“Con chó kia toàn thân đều mang một cổ tà ác, Tiểu Hồ Ly có thể đánh thắng sao?” Chu Tài vừa nói đã nghĩ muốn tiến lên giúp đỡ chó trắng Tiểu Hồ Ly.

“Đó là thú gừi độc, cả người đều là độc, người không nên tới!” Lâu Ngọc kéo Chu Tài lại.

Chu Tài và Lâu Ngọc bên này đang nói chuyện, chó trắng Tiểu Hồ Ly đã dùng móng vuốt đánh bay thổ cẩu màu đen, hăm hừ chạy về, nhảy lên bả vai Lâu Ngọc, rụt cổ lại tủi thân kêu “Ồ ô”.

“Sao vậy?” Lâu Ngọc thu kiếm trên tay, ôm chó trắng Tiểu Hồ Ly từ trên bả vai xuống, xoa đầu nó hỏi.

Chó trắng Tiểu Hồ Ly cuộn thân mình, cái đầu chôn dưới cái đuôi lông xù, không chịu ngẩng đầu.

“Vợ, con thổ cẩu kia tới!” Chu Tài lên tiếng nói.

Thổ cẩu bị chó trắng Tiểu Hồ Ly một móng vuốt đánh vật xuống đất, trở mình bò dậy, nhìn nhóm người Lâu Ngọc, thận trọng đi tới.

Đợi đến khi thổ cẩu đi tới trước mặt Lâu Ngọc, chó trắng Tiểu Hồ Ly mới từ trong cái đuôi xù ngẩng đầu lên, nhìn về thổ cẩu sữa “Ấu ấu” không ngừng. Thổ cẩu cúi đầu, “ấu ấu” đáp lại.

Chu Tài nhìn Lâu Ngọc: Vợ, bọn chúng đang nói chuyện sao?

Lâu Ngọc khẽ gật đầu.

Hai con chó người tới ta đi trao đổi một hồi, chó trắng Tiểu Hồ Ly sữa từ trong ngực Lâu Ngọc nhảy xuống, đứng bên cạnh thổ cẩu, vẫy đuôi với Lâu Ngọc. Thổ cẩu lè lưỡi liếm mặt chó trắng Tiểu Hồ Ly, cũng vẫy đuôi với Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc ngồi xổm xuống, lấy tay xoa đầu chó trắng Tiểu Hồ Ly, “Tùy người!”

Thổ cẩu tiến lại gần, cọ lên bàn tay Lâu Ngọc.

“Giỏi lắm mỹ nam kế! Ngay cả độc thú vương của ta cũng có thể mê hoặc.” Một giọng nói trầm trầm truyền đến,

“Cũng thường thôi!” Lâu Ngọc đứng lên, nhìn về một cây đại thụ cao lớn trong hàng cây.

Một người mặc áo choàng màu chàm mang mặt nạ trắng nhảy từ trên cây xuống, “Ngưỡng mộ tiên mạo của Lâu Ngọc công tử đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên là đẹp tựa thiên tiên!”

“Vợ ta bộ dáng vốn đẹp như thế, không giống con rùa đen rút đầu nhà người, không dám gặp người!” Chu Tài cao giọng nói, kéo Lâu Ngọc về phía sau.

“Chờ ta bắt vợ người đi, hừ hừ...” Người mang mặt nạ âm dương quái khí vừa nói, lấy từ trong tay áo một cây cốt phiến đen, gõ chuông đồng trên cổ tay trái, chuông đồng vang lên từng tiếng “Đinh đang đinh đang”.

29. Chương 29

Edit: Mều

Beta: Hà

Tiếng chuông vừa vang, cây cối trong cốc chợt lay động, trong không khí mang theo một mùi hôi thối cùng gió cuốn cuộn...

Chủ Tài kéo ống tay áo che đi mũi Lâu Ngọc.

Thổ cẩu hai ba phát đào một cái hố, lấy móng vuốt kéo chó trắng Tiểu Hồ Ly nằm úp sấp trong đó, cả người nằm trên như muốn che chở cho nó.

Người đeo mặt nạ mở cốt phiến trên tay ra, trên lan quạt hiện ra loạt lưỡi đao mỏng thành một vòng cung âm trầm sắc bén...

Lâu Ngọc cầm một đan dược màu vàng trong ngực nhét vào trong miệng Chu Tài, kéo Chu Tài ra phía sau, vung lưỡi kiếm trong tay chậm rãi đâm tới người đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ nhìn chiêu thức của Lâu Ngọc, cười khà khà, “Võ công của Tiên Ảnh thần y cũng chỉ thế mà thôi! Thật uống cho thanh Tiên Ảnh kiếm!”

Người đeo mặt nạ nói vừa dứt, đã thấy thân ảnh Lâu Ngọc đột nhiên biến mất, chưa hết kinh ngạc đã thấy toàn thân tê rần, tứ chi cứng ngắc không thể cử động...

Thân ảnh Lâu Ngọc một lần nữa xuất hiện trước mắt người đeo mặt nạ, kiếm trong tay chỉ thẳng vào mặt người đeo mặt nạ, mũi kiếm vung lên, mặt nạ màu trắng rơi xuống —— lộ ra gương mặt quý dị, ở giữa trán lộ ra một ấn ký hình hoa đỏ tươi.

“Không thể nào? Người dùng độc, nhất định là người dùng độc, sao ta có thể ngay cả một chiêu cũng không đỡ được...” Mặt nạ người đeo mặt nạ gã không thể tin được mà gào lên, ấn ký hình hoa trên trán bởi vì gã kích động mà trở nên đỏ rực, mị khí lan tràn.

“Tiên Ảnh thần công tăng thứ chín, Ẩn giấu tung tích!” Ánh mắt Lâu Ngọc trong trẻo lạnh lùng, mở lời nói.

“Ha ha... Tiên Ảnh thần công tăng thứ chín... Ta bại không oan! Trên giang hồ có thể thấy Lâu Ngọc công tử động võ, lại còn phát ra Tiên Ảnh thần công thì có mấy người? Thua cũng không tiếc...” Người đeo mặt nạ đột nhiên cười ha ha, dừng xong thì sắc mặt âm trầm ánh mắt tà tà liếc nhìn Lâu Ngọc, giọng nói quý dị trầm thấp vang lên, “Người lo lắng ta sẽ đối phó với cái tên giết heo kia, cho nên mới vội vã dùng một chiêu đánh bại ta?”

Trong mắt Lâu Ngọc thoáng hiện lên vẻ khó chịu, giờ kiếm điểm á huyết của người đeo mặt nạ, sau đó thu kiếm xoay người đợi Chu Tài cùng chó trắng Tiểu Hồ ly đang chạy tới.

Chu Tài kéo Lâu Ngọc, chưa kịp nói gì, đã nghe thấy trên không truyền đến tiếng gọi đầy hưng phấn, “Ngọc sư huynh!”

Ba đầu đại điều lông mao tuyết trắng, trên đỉnh đầu có mào đỏ hạ cánh xuống. Một người mặc y phục màu trắng, nam nhân tuấn nhã đầu đội mũ thư sinh trắng đi đến trước mặt Lâu Ngọc, cười hi hi nói với Lâu Ngọc, “Ngọc sư huynh, gần đây khỏe chứ?”

“Liều sư đệ!” Lâu Ngọc nhìn Liều Thư Sinh cười.

Liều Thư Sinh là đồ đệ của Tứ sư thúc Lâu Ngọc, trong Y Tiên cốc thường xuyên lấy trộm đan dược Lâu Ngọc luyện chế! Liều Thư Sinh chiếm được tiện nghi luôn cảm thấy mắc nợ Lâu Ngọc, cứ mỗi lần Lâu Ngọc bảo hắn làm gì hắn luôn đặc biệt tích cực! Vì vậy khi đang cùng đại điều dạo chơi gần Thấp Lâm cốc nghe thấy Lâu Ngọc thổi sáo muốn hắn âm thầm trợ giúp, liền mừng rỡ chạy tới.

“Đây chính là vị tướng công được hàng vạn người giang hồ chú ý của sư huynh đó sao?” Liều Thư Sinh nhìn Chu Tài từ trên xuống dưới, trong lòng cảm thán: Mắt nhìn người của sư huynh thật khác người! Không tìm nữ nhân, lại tìm nam nhân Không thích đại hiệp công tử, chỉ thích hán tử giết heo!

“Chu Tài, đây là Liều Thư Sinh sư đệ ta.” Lâu Ngọc kéo Chu Tài đến nhìn Liều Thư Sinh giới thiệu.

“Liều sư đệ!” Chu Tài nghe được Liều Thư Sinh xem hắn thành nam nhân của Lâu Ngọc, trong lòng sung sướng, lần đầu tiên gặp Liều Thư Sinh hảo cảm cũng nhiều hơn vài phần.

“Chu đại ca.” Liều Thư Sinh cười ha ha hành lễ với Chu Tài.

“Mấy con hắc điều kia người xử lý ổn chứ?” Lâu Ngọc hỏi Liều Thư Sinh.

“Tất cả hắc điều đang trên đường áp tải về cốc! Mấy con chim đó vừa mới bay tới liền bị ta dùng lưới tầm bắt hết!” Liều Thư Sinh nói xong, đi đến trước mặt người đeo mặt nạ, duỗi tay sờ ấn ký hình hoa trên trán người đeo mặt nạ, lẩm bẩm, “Đẹp! Thật giống những con chim ta nuôi, đều có điểm hồng trên đầu!”

“Ngọc sư huynh, hoa hoa mỹ nhân này thuộc về ta!” Liễu Thư Sinh không đợi Lâu Ngọc trả lời, ôm người đeo mặt nạ vác lên vai đi đến bên Bạch điều.

“Chúng ta trở về cốc trước!” Lâu Ngọc kéo Chu Tài lên một con bạch điều trong số đó.

Chó trắng Tiểu Hồ ly cùng thổ cầu nhảy lên một con Bạch điều trên cổ có đeo một cái vòng trắng.

Ba con chim giương cánh, bay về hướng Y Tiên cốc.

Chu Tài lần đầu được cưỡi chim, lại là một đại điều, trong lòng vừa tò mò vừa hưng phấn, dán bên tai Lâu Ngọc, ngửi điệu thích thú nói, “Vợ, chim bay thật là cao! Cây cối tảng đá bên dưới cũng nhỏ dần! Nhìn được cả mây...”

“Ừ!” Lâu Ngọc cảm giác trong bụng đang cuộn cuộn, cổ nén cơn khó chịu, vùi đầu vào ngực Chu Tài, thấp giọng trả lời.

Chu Tài cho rằng Lâu Ngọc sợ độ cao, bàn tay đang đặt ở thất lưng chuyển sang nhẹ nhàng vỗ lưng Lâu Ngọc...

...

Bay ba canh giờ, đại điều dừng trước một rừng hoa đầy ong bướm trong sơn cốc.

“Vợ, vợ...” Chu Tài nhảy xuống, thấy Lâu Ngọc cắn chặt đôi môi, sắc mặt tái nhợt, lập tức ôm Lâu Ngọc từ trên đại điều xuống kéo vào ngực, trong lòng nóng như lửa đốt.

“Nhị sư tổ, Ngọc sư huynh xảy ra chuyện! Người mau tới nhanh!” Liễu Thư Sinh chạy tới, thấy tình hình Lâu Ngọc, nhìn rừng trúc nằm ở cuối vườn hoa dùng nội lực gọi thẳng vào trong đó.

Liễu Thư Sinh một lòng một dạ cho việc dưỡng điều, y thuật thường thường, từ trước đến giờ xảy ra chuyện gì đều cầu sự trợ giúp từ các sư huynh tỷ đệ luyện y thuật khác trong cốc! Gần đây những người khác đều đang bế quan luyện công, biết y thuật chỉ còn lại nhị sư tổ —— Tùng Trần lão nhân.

Chu Tài chợt cảm giác trên tay nhẹ đi, Lâu Ngọc trong lòng đã không thấy đau, gương mặt lo lắng nhìn một bóng người biến mất phía xa khu rừng trúc, lập tức co chân chạy đuổi theo...

Chó trắng Tiểu Hồ ly và Thổ cầu chạy theo sau Chu Tài...

Liễu Thư Sinh dặm chân, tiện tay lấy roi mây màu xanh ngọc bích, hai ba phát trói lại người đeo mặt nạ ném vào kết giới trong bụi hoa, liền chạy đuổi theo Chu Tài.

...

Sâu trong rừng trúc, có một tòa trúc lâu hai tầng.

Liễu Thư Sinh xách Chu Tài bay lên hành lang tầng hai của tòa trúc lâu, còn chưa kịp ổn định, Chu Tài đã giãy ra chạy tới mở cửa phòng.

Ở giữa phòng có đặt một chiếc giường trúc lớn, nằm trên giường chính là Lâu Ngọc mà Chu Tài tâm niệm niệm, đứng trước đó là một lão nhân mặc thanh y tóc trắng như tuyết.

“Vợ!” Chu Tài đưa tay muốn chạm vào Lâu Ngọc.

“Cái đồ vương vãi này!” Chu Tài còn chưa chạm vào Lâu Ngọc, đã bị thanh y lão nhân nhìn không được vùng tay ném ra ngoài.

“Có Nhị sư tổ ở đây, Ngọc sư huynh sẽ không có chuyện gì! Người trước đừng vào, vạn nhất chọc cho Nhị sư tổ mất hứng, ông ấy ném người ra ngoài cốc, đến lúc đó người sẽ không được gặp Ngọc sư huynh đâu!” Liễu Thư Sinh kéo Chu Tài đang có ý định bỏ chạy tiếp tục đi vào.

Chu Tài ngừng giãy dụa, đứng trước cửa, vẻ mặt ngưng trọng, chân mày nhíu lại! Ngẩng cao đầu, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tùng Trần lão nhân đang trị liệu cho Lâu Ngọc!

Liễu Thư Sinh buông lỏng tay ra nhìn viên đồ lưu lại trên tay phải Chu Tài, lắc đầu thở dài, rồi đi xử lý người đeo mặt nạ và đám hắc điều người kia dùng để đối phó với Lâu Ngọc.

Chó trắng Tiểu Hồ ly và Thỏ cầu chỉ trong chốc lát khi Liễu Thư Sinh rời đi, cũng đồng thời chạy lên tòa trúc lâu.

Chó trắng Tiểu Hồ ly nhảy lên vai Chu Tài, giống như hần mang sắc mặt ngưng trọng, lo lắng nhìn Lâu Ngọc bên trong.

30. Chương 30

Tùng Trần lão nhân từ trong nhà đi ra ngoài, năm ngón tay tựa như ưng thảo túm lấy đai lưng Chu Tài, kéo hần đi qua hành lang bằng trúc, lướt qua từng lá trúc tựa như gió bay đi.

...

Sâu bên trong sơn động bốc lên hơi nước nồng đậm, trên vách sơn động bằng đá có treo Dạ Minh châu, Chu Tài bị ném mạnh xuống trên nền đá cứng rắn.

Chu Tài nằm gục trên mặt đất, lắc lắc cái cổ, mở to mắt —— tức giận nhìn Tùng Trần lão nhân trước mặt.

“Ngay cả Ngọc nhi cũng không chăm sóc được tốt, lưu ngươi lại để làm gì?” Tùng Trần lão nhân dùng ánh mắt chán ghét quét tới quét lui trên người Chu Tài, giọng nói mang vẻ ngán ngẩm.

Mắt Chu Tài tóe ra lửa giận, trán nổi đầy gân xanh như rễ cây cổ thụ già, giống như một đầu sư tử mạnh mẽ phát hiện con mồi bị đoạt đi, muốn tiến lên xé xác địch nhân trước mắt...

“Có bản lĩnh thì đứng lên động thủ!” Tùng Trần lão nhân cười nhạo, cầm một cây kim nhìn Chu Tài từ trên xuống dưới, “Chỉ cần ngươi chết rồi, ta lại tìm cho Ngọc nhi một cô nương xinh đẹp ôn nhu, ngươi cứ ở đợi ở đây cho đến khi thành bộ xương cốt không da không thịt đi...”

Tùng Trần lão nhân thấy bộ dạng nôn nóng của Chu Tài, cười âm hiểm cầm cây kim trên tay cắm vào đỉnh đầu Chu Tài...

“Vợ là của ta!” Chu Tài lửa giận công tâm, thế mà lại phá đi huyết đạo Tùng Trần lão nhân điểm trên người hần, chợt quát lên đẩy người Tùng Trần lão nhân.

Tùng Trần lão nhân bị Chu Tài đẩy lui ra sau hai bước, lập tức ổn định lại, cười lạnh, “Ngươi không bảo vệ được Ngọc nhi, ta liền muốn ngươi chết, làm ngươi không có cách nào dây dưa với Ngọc nhi nữa!”

Chu Tài vén tay áo lên, nâng tay quạt gương mặt đen đỏ, rút thanh đao giết heo ra, mang theo sát khí nhìn Tùng Trần lão nhân nói, “Người nào dám cướp vợ của ta, ta liền liều mạng với hần!”

“Kẻ ngốc nói mơ!” Tùng Trần lão nhân cười lạnh, cơ thể không động, đoạt lấy thanh đao giết heo trên người Chu Tài, tùy ý vung tay — Đao giết heo cắm trên tường đá.

Chu Tài thấy đao đã mất, trong lòng dự định dùng tay không độ sức, đã bị Tùng Trần lão nhân một chưởng đánh bay vào bên trong đầm nước.

Rơi xuống đầm nước, khóa sắt giăng đầy bên dưới đáy khóa chặt tay chân Chu Tài lại. Chu Tài dùng sức giãy dụa, trong đầm bọt nước bay tứ tung, song khóa sắt vẫn như cũ không hề dịch chuyển.

“Đây là hàn thiếp trăm năm, ngươi trốn không thoát đâu, chờ chết đi!” Tùng Trần lão nhân lắc mình đi tới đầm nước, cúi đầu nhìn bộ dạng chật vật của Chu Tài, chặc chặc cười nói, “Ngọc nhi lớn lên xuất chúng, hài tử của nó sau này nhất định sẽ giống nó người gặp người thích! Bộ dáng người xấu xí thế kia, chết cho xong! Đỡ làm hại cho hài tử nhà người ta!”

“Ngươi nói nhảm! Vợ sẽ không ở chung với người khác! Chúng ta đã thành thân, vợ là người của Chu gia ta!” Chu Tài lớn tiếng nói muốn tiến đến đánh Tùng Trần lão nhân, nhưng những khóa sắt trên người lại quá chắc chắn không thể động đậy chút nào.

“Ba ngày sau đúng là ngày lành tháng tốt, thích hợp để đón dâu, tốt lắm!” Tùng Trần lão nhân đứng thẳng người, phát tay áo đi ra ngoài động, “Ngọc Nhi sớm đón dâu, dưỡng thêm mấy đứa nhỏ...”

Chu Tài nghe tiếng của Tùng Trần lão nhân nói muốn để Lâu Ngọc thú thê sinh con xa dần, trong lòng hận không thể cắt khóa sắt trên người thành bụi phấn, đi ôm lấy Lâu Ngọc giấu đi! Đồng thời trong lòng lại lo lắng nghĩ: Không biết vợ bây giờ thế nào rồi!

...

Chu Tài ở trong đầm hết kéo lại giật, dùng hết sức lực của mình, mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, cong thắt lưng thở hổn hển.

Ngay lúc Chu Tài còn đang thở gấp, nước trong đầm từ từ đổi màu... Chu Tài liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, ngứa từ ngoài da đi vào trong xương cốt —— tựa như có vô số con kiến đang bò trên xương cốt toàn thân...

...

Cắn răng nhẫn nhịn mấy canh giờ, cơn ngứa trên người mới dần dịu lại, Chu Tài còn chưa kịp thở lấy hơi, trong đầm nước đột nhiên sôi trào biến thành màu đỏ —— màu sắc quỷ dị như muốn cắn nuốt Chu Tài đang ngâm ở bên trong.

Chu Tài chỉ cảm thấy cả người đau đớn, giống như bị ngàn vạn thanh đao rỉ sắt chậm chậm không ngừng cắt rạch từng miếng da thịt trên người...

...

Sau khi Chu Tài bị Tùng Trần lão nhân bắt đi, chó trắng Tiểu Hồ Ly vội vàng chạy vào trong nhà tìm Lâu Ngọc, thấy Lâu Ngọc sắc mặt tái nhợt nhắm mắt ngủ say, liền gấp gấp ra ngoài xuống trúc lầu tìm Liễu Thư Sinh đi cứu Chu Tài.

Chó trắng Tiểu Hồ Ly dùng mũi ngửi tìm đường, Liễu Thư Sinh, chó trắng Tiểu Hồ ly và thổ cẩu tìm tới cấm địa Y Tiên cốc —— Rừng Thiên Trì.

Liễu Thư Sinh tuy rằng lo lắng an nguy của Chu Tài, nhưng cũng không dám tự tiện xông vào rừng Thiên Trì, chỉ đành ở bên ngoài bìa rừng đi tới đi lui, thi thoảng quay đầu nhìn sâu trong rừng, hi vọng có thể thấy Tùng Trần lão nhân đi ra ngoài.

Trong rừng Thiên Trì có rất nhiều cây thiên tầm lá đỏ rực, trên mặt đất rụng một tầng lá đỏ. Chó trắng Tiểu Hồ ly nằm trên mặt đất dùng móng vuốt cào cào, chọc cho lá rụng bay tán loạn. Thổ cẩu bên cạnh vây quanh chó trắng Tiểu Hồ ly, dùng thân mình cọ cọ an ủi!

...

“Nhị sư tổ!” Nhìn vào bên trong lần nữa, Liễu Thư Sinh rốt cục cũng thấy thân ảnh Tùng Trần lão nhân, vội giơ tay gọi Tùng Trần lão nhân ở sâu bên trong rừng.

Tùng Trần lão nhân nhàn nhã dạo bước, nhàn nhã đến trước mặt Liễu Thư Sinh, thần sắc đột nhiên biến đổi, lớn tiếng quát Liễu Thư Sinh, “Người tới chỗ này làm gì? Muốn vi phạm môn quy sao? Thật to gan! Tư Đồ Tỳ không ở trong cốc, các người cũng không thêm để ta vào trong mắt phải không?”

“Không phải, không phải thế! Thư Sinh không dám!” Liễu Thư Sinh khoát tay, vội nói, “Con tới đây để xin chỉ thị của Nhị sư tổ, xem nên xử trí mấy kẻ gây bất lợi cho Ngọc sư huynh như thế nào?”

“Cắt từng miếng thịt trên người gã đem đi bón hoa, còn xương mang tất cả ném cho gấu núi ăn!” Tùng Trần lão nhân nâng tay tiếp lấy một lá thiên tầm rơi xuống, từ từ vuốt lá cây trong tay.

“Dạ? Đại sư tổ trở về làm sao mà giao nộp? Người trước khi xuất cốc có căn dặn không thể để ngài sát sinh!” Liễu Thư Sinh khó xử nhìn Tùng Trần lão nhân, trong đầu cũng không nỡ mang hoa hoa mỹ nhân đi giết, huống chi là giết một cách tàn nhẫn như vậy.

“Trong lòng các ngươi chỉ có Tư Đồ Tỳ thì cần gì phải lấy chuyện trong cốc tới hỏi ta?” Tùng Trần lão nhân phóng ánh mắt sắc như dao tới, tức giận nói, nói xong xoay người đi vào trong rừng, không thèm để ý về mặt khó xử của Liễu Thư Sinh.

Liễu Thư Sinh nhìn Tùng Trần lão nhân đi sâu vào rừng dần dần không thấy bóng dáng đâu, liền ngồi xuống nói nhỏ bên tai chó trắng Tiểu Hồ ly, “Ta đi mang Đại sư tổ trở lại cứu Chu đại ca, ngươi trở về trú lâu trông Ngọc sư huynh đi!”

Chó trắng Tiểu Hồ ly nghiêng đầu, con ngươi chuyển động vài vòng, vẻ mặt rầu rĩ nhìn Liễu Thư Sinh: Nhị sư tổ là một quái nhân, vạn nhất hấn lại hành hạ Chu Tài đến chết trước khi Đại sư tổ trở về, vậy thì phải làm sao? Chu nhân tính lại không nhìn thấy Chu Tài sẽ rất thương tâm!

Liễu Thư Sinh ấn đầu chó trắng Tiểu Hồ ly xoa xoa, “Nhị sư tổ thích Ngọc sư huynh nhất, người sẽ không làm chuyện khiến Ngọc sư huynh đau lòng! Ngươi yên tâm trở về với Ngọc sư huynh đi, ta nhất định sẽ cứu Chu đại ca!

Chó trắng Tiểu Hồ ly ngẩng đầu, cuối cùng đồng ý nghe lời Liễu Thư Sinh.

Hai chó một người nhanh chóng rời khỏi rừng Thiên Trì.

....

Sâu ở trong rừng, Tùng Trần lão nhân vút chiếc lá đỏ trong tay, mắng: Còn muốn tìm Tư Đồ Tỳ trở về đối phó ta? Tuyệt không cho các ngươi như nguyện...

31. Chương 31

Edit: Mều

Beta: Hà

Đêm trăng ở tiểu lâu, ánh sáng êm dịu, gió thổi qua từng khóm trúc xanh, thanh nhã lay động!

Lâu Ngọc mở mắt, đập vào mắt là màn che thêu hình lá trúc. Đưa tay khẽ xoa bụng, nhẹ nhàng thở ra một hơi!

Chó trắng Tiểu Hồ Ly vẫn luôn thủ bên ngoài hành lang nghe được động tĩnh trong nhà liền chạy vào trong, nhảy đến bên giường dùng đầu cọ lên bả vai Lâu Ngọc, kêu “Ô ô”!

Lâu Ngọc từ từ ngồi dậy, ôm lấy chó trắng Tiểu Hồ ly, vuốt ve nó nhẹ giọng quan tâm hỏi, “Trở về cốc bị ai bắt nạt sao?”

Chó trắng Tiểu Hồ ly nghe Lâu Ngọc hỏi, con ngươi thoáng cái trở nên ướn ắt, nghiêng đầu không dám nhìn Lâu Ngọc!

Trước kia ở trong cốc, chó trắng Tiểu Hồ ly thích nhất làm xằng bậy, thường chạy đi đến chòi dưng của các sư huynh đệ khác để trộm trộm, lần nào cũng đều bị các sư huynh đệ đuổi đánh. Tội thân quay về, chó trắng Tiểu Hồ ly cũng sẽ đứng lý hợp tình chạy tới chỗ Lâu Ngọc tìm kiếm an ủi, lèo đèo theo sau xui khiến Lâu Ngọc đi báo thù rửa hận cho nó.

Mắt lại thấy chó trắng Tiểu Hồ ly mang thái độ khác thường, trong lòng Lâu Ngọc không hiểu sao lại cảm thấy hoang mang, ngưng thần nhìn xung quanh, trong lòng căng thẳng: Chu Tài đâu?

“Chu Tài đi đâu?” Lâu Ngọc giờ chó trắng Tiểu Hồ ly lên, hít mắt nhìn nó.

“Ô...” Chó trắng Tiểu Hồ ly đột nhiên giãy thân mình, tránh khỏi Lâu Ngọc lúi xuống đất, chui vào gầm giường, nằm úp sấp trong góc không chịu ra.

Thỏ cẩu cũng chui vào theo, gục bên cạnh chó trắng Tiểu Hồ ly, liếm liếm khuôn mặt u buồn của chó trắng Tiểu Hồ ly, an ủi chó nhỏ đang rơi nước mắt.

Lâu Ngọc nhũn mày, tay đặt trên bụng, đè lại cơn giận! Đưa tay kéo sợi dây dài xanh biếc rũ xuống bên giường!

“Ngọc công tử, người đã tỉnh! Đây là được thiện gà hầm tiểu chủ nhân căn dặn chuẩn bị cho người, mau uống khi còn nóng!” Một lúc sau khi Lâu Ngọc vừa kéo sợi dây, một lão nhân tóc trắng mặc áo bào xám tro bưng một nồi canh hầm đi đến.

“Cơ Toàn gia gia, Nhị sư tổ đang ở đâu?” Lâu Ngọc hỏi.

“Tư Đồ Tỳ vừa trở về cốc, tiểu chủ nhân giờ đang ở cạnh hần cùng dùng điểm tâm trong tòa Tang lâu!” Cơ Toàn mở nắp chén, đặt chén canh vào trong tay Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc lấy thìa múc một môi nhỏ nếm thử, nước canh hầm mang hương vị thanh đạm!

“Ngọc sư huynh!” Lúc Lâu Ngọc uống ngụm canh thứ hai, Liễu Thư Sinh vừa chỉnh lại đầu tóc tán loạn, vừa bước nhanh đến. Khi hần nhìn thấy Cơ Toàn trong nhà, đáy mắt nhanh chóng hiện lên vẻ đề phòng.

Cơ Toàn là người hầu tâm phúc của Tùng Trần lão nhân, đối với Tùng Trần lão nhân nơi nơi gây chuyện bất kỳ sai lầm gì lão đều một lòng trợ giúp. Trong cốc chỉ có Tùng Trần lão nhân mới khiến cho lão và Nhan Tương Hướng một lòng thần phục, còn lại cũng là Thượng Quan Nhân và Lâu Ngọc mà Tùng Trần lão nhân yêu thích.

Cơ Toàn thấy Liễu Thư Sinh đi vào, ánh mắt lạnh lùng quét tới.

“Liễu sư đệ, người vừa mới luyện công?” Lâu Ngọc hỏi Liễu Thư Sinh đi đến bên giường.

“À? Ha hã! Đúng vậy!” Liễu Thư Sinh cười gượng gật đầu.

“Ngọc công tử, canh nguội!” Cơ Toàn lên tiếng.

Lâu Ngọc cúi đầu chuyên tâm uống canh.

Đợi đến khi Lâu Ngọc uống canh xong, Chu Tài cất chén canh, lãnh đạm nói với Liễu Thư Sinh đang muốn nói gì đó với Lâu Ngọc, “Lúc này không còn sớm nữa, Ngọc công tử phải sớm đi nghỉ ngơi, người có việc gì để mai hãy nói, chớ quấy rầy Ngọc công tử dưỡng bệnh.”

Liễu Thư Sinh nhìn Cơ Toàn tràn đầy địch ý với mình, đưa tay gãi sống mũi, nói với Lâu Ngọc, “Vây đệ đi trước, mai tới thương lượng với huynh nên xử trí người mang về hôm nay thế nào! Đệ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, tới Lộc trì ngâm ôn tuyền lúc rồi trở về nghỉ ngơi một giấc! Ha ha...”

Liễu Thư Sinh ngáp, mệt mỏi mười phần ra khỏi phòng!

Cơ Toàn đi ra ngoài đóng cửa lại, xuống trúc lâu.

Đứng trước con đường thông tới trúc lâu, nhìn Liễu Thư Sinh rời khỏi rừng trúc đi trên con đường đá tới Lộc trì, lúc này Cơ Toàn mới bưng chén canh rồng đi tới Tang lâu.

Trong nhà, Lâu Ngọc đợi Cơ Toàn đi xa, gõ tay xuống ván giường.

Chó trắng Tiểu Hồ Ly từ gầm giường chui ra, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn Lâu Ngọc.

“Tới Lộc trì tìm Liễu sư đệ!” Lâu Ngọc thấp giọng nói.

Lâu Ngọc vừa nói xong, chó trắng Tiểu Hồ Ly đã như mũi tên rời cung theo cửa sổ nhảy ra ngoài, Thỏ cẩu cất đuôi đuổi theo.

...

Lâu Ngọc ngồi dựa vào thành giường chờ chó trắng Tiểu Hồ ly trở lại, không chờ được chó trắng Tiểu Hồ ly trở về mà lại gặp Tư Đồ Tỳ và Tùng Trần lão nhân tới.

Tư Đồ Tỳ một đầu tóc bạc, mặc y phục màu xanh, mặc dù đã là một lão nhân có tuổi nhưng thân thể vẫn rắn chắc thẳng tắp, hai mắt sáng hữu thần, thần thái hồng hào. Hắn kéo Tùng Trần lão nhân mặt lạnh vào nhà, khoát tay với Lâu Ngọc đang muốn xuống giường, “Thân thể con còn khó chịu, không cần xuống!”

“Dạ!” Lâu Ngọc nghe lời, dựa vào thành giường.

Tư Đồ Tỳ phất tay, mang hai băng ghế trúc tới trước giường Lâu Ngọc, kéo Tùng Trần lão nhân ngồi xuống, “Chu Tài bây giờ được Tang nhi an bài ở trong đầm Thiên Trì để củng cố căn cơ luyện Thiên Nhất Thần Công, xế chiều ngày mai rời động sẽ mang người trả lại cho con! Tối nay con cứ an tâm nghỉ ngơi, không cần nghĩ nhiều!”

“Nhưng...” Lâu Ngọc không an lòng nhìn thoáng qua Tùng Trần lão nhân mặt lạnh kề bên Tư Đồ Tỳ.

“Thiên Nhất Thần Công là võ học gia truyền nhà Tang nhi, dù y chưa từng tự mình tập, nhưng vẫn biết rất rõ ràng! Thiên Nhất Thần Công của Cơ Toàn cũng là do Tang nhi chỉ điểm, con cứ yên tâm!” Tư Đồ Tỳ trấn an nói.

“Một phé nhân không biết võ công, làm sao che chở người? Người bị động thai khí có thể không liên quan tới nó sao?” Trung Trần lão nhân bĩu môi, đáy mắt chứa đầy hơi lạnh.

“Tang nhi!” Tư Đồ Tỳ kéo tay Tùng Trần lão nhân.

“Chỉ cần nó thật lòng với người, ngày mai ta sẽ mang nó trả lại cho người! Sau này để Cơ Toàn dạy nó luyện công!” Tùng Trần lão nhân không tình nguyện nói, dứt lời đứng lên, muốn đi ra ngoài.

“Chu Tài biết chút võ công cũng tốt! Ta nghe Tang nhi nói, con đã đả thông kinh mạch toàn thân cho Chu Tài, cũng để hắn dùng Đàm tiên đan gia tăng nội lực, giờ để hắn củng cố lại căn cơ luyện Thiên Nhất Thần Công là thích hợp nhất!” Tư Đồ Tỳ đứng lên, một tay kéo Tùng Trần lão nhân, vừa nói với Lâu Ngọc, “Đêm đã khuya, chúng ta đi trước, con cũng nên ngủ sớm chút đi!”

“Dạ!” Lâu Ngọc đáp, đưa mắt nhìn Tư Đồ Tỳ và Tùng Trần lão nhân rời đi, đóng cửa lại.

...

Tư Đồ Tỳ cùng Tùng Trần lão nhân đi không được bao lâu, chó trắng Tiểu Bạch miệng ngậm một phong thư từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Lâu Ngọc lấy thư xuống, trong lòng thấp thỏm, chú tâm đọc kỹ!

Trong thư Liễu Thư Sinh khéo léo kể lại từ chuyện Chu Tài bị Tùng Trần lão nhân mang đi tới chuyện mời Tư Đồ Tỳ trở về cốc nói lại một lần. sau còn dùng lời khuyên Lâu Ngọc, mong Lâu Ngọc chớ quá lo lắng, dưỡng thân thể mới quan trọng nhất! Vạn nhất khi Chu Tài trở về thấy Lâu Ngọc còn chưa tốt lên sẽ rất thương tâm!

Lâu Ngọc gấp thư lại nhét dưới gối, nhìn tấm màn lụa màu trắng không tiếng động thở dài, nằm xuống nghỉ ngơi...

Giờ phút này, Chu Tài đang ngâm mình trong đầm Thiên Trì, đã bị Tùng Trần lão nhân tâm tư cẩn trọng cố ý tăng thêm liều lượng hành hạ cho sống không bằng chết...

32. Chương 32

Phàm là người trong lòng không có tia chấp niệm muốn sống, đều không chịu nổi phương pháp học nền tảng của Thiên Nhất Thần Công. Năm đó mẫu thân của Tùng Trần lão nhân là Nhiễm Thanh Tương vì muốn nuôi dưỡng sát thủ để báo gia cừu, tình cừu, liền bắt rất nhiều người tới tu luyện Thiên Nhất Thần Công, nhưng cho đến nay cũng chỉ có một mình Cơ Toàn có thể thành công! Những người bị ném vào trong đầm được Thiên Trì này, tất cả đều không chịu được sự tra tấn của những dây vò quái lạ này mà cắn lưỡi tự vẫn!

....

Xế chiều ngày hôm sau, Tùng Trần lão nhân dưới sự thúc giục của Tư Đồ Tỳ mới chậm chạp đi tới cửa động Thiên Trì.

“Đi vào mang người ra trả lại cho Ngọc nhi, ngày mai ta dẫn người xuất cốc đi Mạc Bắc đảo ngắm hoa nở!” Tư Đồ Tỳ cầm sợi tóc trắng buông xuống vai Tùng Trần lão nhân, nhẹ nhàng gạt ra sau lưng.

Tùng Trần lão nhân khiêu mi nhìn Tư Đồ Tỳ một cái, lấy từ trong tay áo ra một miếng đá khắc hình lá tằm lớn khoảng sáu lóng tay ấn lên vết lõm trên cửa đá, lấy tốc độ cực nhanh xoay trái xoay phải nửa vòng sáu lần, cửa đá im lìm mới vang lên một tiếng từ từ mở ra. Tùng Trần lão đi vào mười bước, Tư Đồ Tỳ đứng ngoài động chờ.

Tùng Trần lão nhân đi vào sâu trong động, thấy Chu Tài cúi thấp đầu trong đầm, nhưng ***g ngực vẫn phập phồng yếu ớt, hiển nhiên vẫn còn thở.

“Cái mạng tiện này...” Tùng Trần lão nhân buồn bực nói, gõ lên cơ quan trong động, xiềng xích khóa trên người Chu Tài từng lớp mở ra rút về đáy đầm.

Dùng một tấm vải thô lớn màu xanh trùm lấy Chu Tài đang hôn mê, Tùng Trần lão nhân tay chân vụng về mang Chu Tài ra ngoài động Thiên Trì.

...

Ngoài rừng Thiên Trì, Lâu Ngọc thấy Chu Tài từ đầu tới chân bị bọc trong tấm vải thô được Cơ Toàn lão nhân vác ra, vội hỏi, “Cơ gia gia, Chu Tài?”

“Không sao! Ta năm đó cũng như thế!” Cơ Toàn nói.

“Đại sư tổ bọn họ đâu?” Liễu Thư Sinh nhìn sau lưng Cơ Toàn.

“Bọn họ tới Mạc Bắc đảo rồi, một tháng sau mới trở về cốc!” Cơ Toàn ôm Chu Tài tới tòa trúc lâu.

Lâu Ngọc trong lòng lo lắng cho Chu Tài, vội đi theo.

Liễu Thư Sinh ngẩng đầu nhìn trời, lầm bầm nói, “Không cần phải vội vã như vậy chứ? Không ổn rồi!”

....

Trở lại trúc lâu, Cơ Toàn đặt Chu Tài lên sập trúc, xoay người rời đi.

Lâu Ngọc hít sâu một hơi, run rẩy cởi bỏ tấm vải thô bọc trên người Chu Tài, dù đã chuẩn bị tư tưởng rồi, nhưng thấy bộ dạng Chu Tài trước mặt, trong lòng vẫn đột nhiên xiết lại.

Đôi môi máu thịt mơ hồ không nhìn thấy được hình dạng vốn có, da thịt nơi cổ tay, cổ chân rách ra lộ cả xương trắng bên trong...

“Nên nhanh chóng thay y phục mới cho Chu đại ca, rồi băng bó vết thương lại!” Liễu Thư Sinh vỗ bả vai hơi run của Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc gật đầu đã biết.

Liễu Thư Sinh ra ngoài, quay đầu lại nói, “Đệ ở ngoài cửa chờ, cần gì giúp đỡ cứ gọi một tiếng!”

Lâu Ngọc đi ra sau tấm bình phong lấy một chậu nước rửa mặt mang ra, đặt trên ghế tròn bên giường trúc. Cầm kéo cắt hết lớp y phục trên người Chu Tài xuống, dùng khăn ướt tắm được lau toàn thân Chu Tài hai ba lần, lúc này mới cẩn thận bôi được có hiệu quả tái tạo da thịt lên vết thương Chu Tài, rồi mặc cho Chu Tài một bộ y phục ngắn...

Chuẩn bị tốt hết thấy, Lâu Ngọc mới gọi Liễu Thư Sinh bên ngoài cửa, “Liễu sư đệ, giúp ta đỡ Chu Tài lên giường!”

“Được!” Liễu Thư Sinh đáp lời đẩy cửa đi vào, ôm lấy Chu Tài trên sập trúc, đưa đến bên giường.

Bởi vì Lâu Ngọc trời sinh thể hàn, cho nên trong tòa trúc lâu của y luôn có rất nhiều noãn ngọc. Giờ Chu Tài mặc dù mặc rất ít, nhưng noãn ngọc đặt khắp giường lớn cho nên chỉ cần đắp một tấm chăn mỏng thôi cũng đủ.

Được hiệu đã có tác dụng, cộng thêm được đặt ở nơi thoải mái, Chu Tài được nằm ở trên giường không lâu sau đã mở mắt.

Liễu Thư Sinh thức thời lặng lẽ lui ra ngoài phòng!

“Chu Tài!” Lâu Ngọc nhẹ nhàng đặt tay vuốt trán Chu Tài, cúi xuống mặt Chu Tài nhẹ giọng kêu.

“V... Vợ... Ta...” Giọng nói đứt quãng của Chu Tài khê thoát ra từ đôi môi được bôi được.

Lâu Ngọc sững sốt, giọt lệ lặng lẽ từ hốc mắt xinh đẹp chảy xuống, rơi xuống gương mặt Chu Tài...

Lúc này Chu Tài đã hoàn toàn mở mắt, thần trí thanh tỉnh hơn rất nhiều, thấy Lâu Ngọc đang rơi lệ, vẻ mặt kích động muốn giơ cánh tay đang ở trong chăn lên...

“Đừng động!” Lâu Ngọc vội dè bả vai Chu Tài xuống, “Vết thương của người vừa mới được bôi được!”

“Đừng... khóc... nữa...!”

“Ừ!” Lâu Ngọc nhẹ nhàng nghiêng đầu đặt lên ***g ngực Chu Tài, rầu rĩ đáp.

“Chu Tài dùng cái cảm còn nguyên vẹn xoa đỉnh đầu Lâu Ngọc, “Nhớ... Người...”

“Ta cũng nhớ người!”

Chu Tài nghe được giọng nói mềm mại của Lâu Ngọc, tia sáng trong mắt càng đậm, vui vẻ tới mức muốn nhếch miệng cười ha ha. Chẳng qua miệng mới khê động chút, đã bị rách đau đến nhú mảy.

Hai người không nói gì thêm, dựa vào lẫn nhau, cho đến khi Liễu Thư Sinh ở bên ngoài gõ cửa, Lâu Ngọc bấy giờ mới đứng lên.

“Cơ gia gia bảo ta mang lên cho Chu đại ca!” Liễu Thư Sinh cầm theo giỏ trúc đi vào, bên trong để khá nhiều chai chai lọ lọ đựng được dùng để dưỡng thân thể. Chó trắng Tiểu Hồ Ly và Thổ cầu sáng sớm đã bị Cơ Toàn dùng dây trói đi ngâm thuốc, cũng chạy vào theo Liễu Thư Sinh.

Chó trắng Tiểu Hồ Ly đầu tiên là cọ cọ bên chân Lâu Ngọc, ngay sau đó đến bên giường nơi Chu Tài đang nằm, dùng đầu cọ cọ ngực Chu Tài.

Lâu Ngọc tới nhắc chó trắng Tiểu Hồ Ly xuống đất, dùng được dịch Cơ Toàn đưa tới dứt cho Chu Tài.

Liễu Thư Sinh túm lấy chó trắng Tiểu Hồ Ly còn muốn nhảy lên giường lần nữa, đi ra ngoài phòng, “Chân sư huynh mới nuôi con Sáo mỏ vàng(1), hôm nay hẳn xuất quan vừa hay chúng ta đi thăm hẳn một chút, tiện nhìn con chim hẳn nuôi!”

Chó trắng Tiểu Hồ Ly ngồi trên bả vai Liễu Thư Sinh nghiêng đầu, thấy Lâu Ngọc và Chu Tài đang dùng ánh mắt yêu thương nhìn nhau. “Ồ” một tiếng rụt đầu nhỏ lại: Vẫn là theo Liễu Thư Sinh đi ngắm chim thú vị hơn.

Liễu Thư Sinh và Vệ Chân đều là đệ tử của Hư Niễn tiên sinh. Vị Hư Niễn tiên sinh này bình sinh thích nhất nuôi chim, võ công tầm tầm không có gì đặc biệt, y thuật cũng tạm được, chỉ có kỹ thuật nuôi chim tốt đến lạ thường. Liễu Thư Sinh và Vệ Chân tiến vào Y Tiên cốc, vừa theo vị sư phụ trên danh nghĩa của mình học kỹ thuật nuôi chim, vừa theo các sư thúc sư bá khác luyện võ công và y thuật. Bản thân Liễu Thư Sinh lười biếng, ngoại trừ nuôi chim rất lợi hại giống sư phụ hẳn Hư Niễn tiên sinh ra, thì võ công tầm trung, y thuật cực kỳ kém, còn không đáng tin hơn cả đám lang băm. Mặc dù kỹ thuật nuôi chim của Vệ Chân không bằng Liễu Thư Sinh, y thuật cũng kém như Liễu Thư Sinh, nhưng võ công luyện được lại vô cùng tốt!

Một người hai cầu nhân rồi tới nhà tranh nơi Vệ Chân ở, đã thấy một con chim lông đen bóng, chân sáng mỏ vàng đứng bằng một chân trên cửa gỗ vuốt lông.

Con chim kia thấy Liễu Thư Sinh, lập tức để cái chân còn lại xuống, nghiêm nghị nói với Liễu Thư Sinh, “Đang dùng cơm, miễn tiếp khách!”

“Phì!” Liễu Thư Sinh vỗ ngực, ngồi xổm trên mặt đất cười lớn, “Ha ha... Thật thú vị!”

“Tiểu Tứ, ăn cơm!” Một thanh niên cao lớn từ trong gian nhà tranh đi ra, mày rậm mắt to vừa nhìn đã biết đây là một người đàn ông thật thà. Hắn vừa ra đã thấy Liễu Thư Sinh ngoài sân, liền đi tới mở cổng tre, “Liều sư đệ, sao ngươi lại tới đây?”

“Xin cơm! Ăn mày!” Con chim đậu lên vai người trẻ tuổi cao lớn — Vệ Chân, trước khi Liễu Thư Sinh kịp trả lời đã mở miệng xem thường.

“Hửm?” Liễu Thư Sinh ngừng cười, đứng dậy, làm bộ muốn đi tới nhổ lông chim.

“Liều sư đệ!” Vệ Chân vội đưa tay ngăn Liễu Thư Sinh lại, “Tiểu Tứ chỉ là một con chim, ngươi đừng so đo với nó!”

(1) Sáo mỏ vàng (Crested Myna – *Acridotheres cristatellus*)

33. Chương 33

“Nhỏ mọn!” Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ cao ngạo liếc Liễu Thư Sinh một cái.

“Ta nhất định nhổ sạch lông của nó, xem cái móng để trứng của nó trơn nhẵn rồi còn dám kiêu ngạo nữa không!” Liễu Thư Sinh vén hai ống tay áo, thoáng cái bỏ nhào tới chỗ Vệ Chân.

Vệ Chân không ngờ Liễu Thư Sinh sẽ có lúc ngang ngược như thế này, ngay người một cái đã bị Liễu Thư Sinh nhào tới ngã xuống đất, hai người mỗi chạm môi...

Ngay từ lúc Liễu Thư Sinh nhào tới người Vệ Chân, Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ liền vỗ cánh bay lên, mới ổn định thân hình đã thấy chủ nhân nhà mình nằm trên mặt đất bị sói hôn, lập tức liền gào to, “Ui nha, con chim này không thể coi được! Chủ nhân ngài muốn tìm cũng phải tìm con mái, sao lại ở cùng với một con trống thế này? Sau này ta gặp những đồng bọn khác, cũng chẳng ngẩng đầu lên được...”

Liễu Thư Sinh từ trên người Vệ Chân bò dậy, đỏ mặt, thi triển khinh công chạy trời chết...

Vệ Chân bối rối đưa tay sờ lên môi mình, hồi lâu đột nhiên nhếch miệng cười ngây ngốc...

Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ bay đến bên cạnh chó trắng Tiểu Hồ Ly và Thỏ cẩu mới bị Liễu Thư Sinh bỏ rơi, vừa nhìn bộ dạng ngu ngốc của Vệ Chân, vừa chào hỏi với chó trắng Tiểu Hồ Ly và Thỏ cẩu, “Ta là Tiểu Tứ, có rảnh thì tới tìm ta chơi nhé! Chủ nhân các người là ai? Có xinh đẹp không? Có biết nấu cơm không?...”

Thỏ cẩu ném cho chó trắng Tiểu Hồ Ly một ánh mắt ý nói: Con chim này ồn ào, cay nghiệt, tham ăn, háo sắc!

Chó trắng Tiểu Hồ Ly đảo mắt, cùng Thỏ cẩu tâm ý tương thông xoay người chạy đi!

Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ ở phía sau hét lên, “Này, đừng đi mà...”

...

Lâu Ngọc dứt được dịch cho Chu Tài xong, đứng dậy muốn đến bên sập trúc nghỉ ngơi một lát, đã bị Chu Tài gọi lại: “Lên... giường... đi...”

Lâu Ngọc khó xử nhìn Chu Tài, cuối cùng đầu hàng trước vẻ mặt kiên trì của hắn, đành phải cởi ra ngoại y lên giường nằm cùng Chu Tài, chỉ là cẩn thận tránh đi chỗ Chu Tài bị thương...

Chu Tài ngửi thấy mùi hương thơm mát trên người Lâu Ngọc, bàn tay to khỏe chạm vào ngón tay ôn nhuận của Lâu Ngọc, từ từ tiến vào giấc ngủ say...

Lâu Ngọc nhẹ nghiêng người, đầu khẽ tựa vào vai Chu Tài, ngủ thiếp đi...

...

Ở Y Tiên cốc một thời gian, vết thương trên người Chu Tài đã khá hơn, thời gian ban ngày thường đi theo Cơ Toàn luyện công.

Ngày hôm đó, luyện công xong, Chu Tài trở về tòa trúc lâu sớm hơn thường ngày. Vì muốn tạo kinh hỉ cho Lâu Ngọc, Chu Tài thu lại nội tức từ bên cạnh tòa trúc lâu bay thẳng lên cửa sổ, hai chân chạm đến mái hiên tòa trúc lâu, bám vào vách, duỗi tay nhẹ nhàng chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ, đưa mắt nhìn vào bên trong.

Trong nhà, Lâu Ngọc đang ngồi trên cái bàn tròn đối diện cửa ra vào uống canh, Liễu Thư Sinh cầm một tách trà ngồi đối diện Lâu Ngọc, hai người đang vừa uống vừa nói chuyện.

“Người thật quyết định muốn rời đi?” Lâu Ngọc hỏi Liễu Thư Sinh.

“Mẹ đệ gửi thư bảo đệ trở về, cũng thúc giục đệ mau chóng lên đường!” Liễu Thư Sinh cúi đầu nhìn tách trà trên tay.

“Không phải bởi vì Chân sư đệ chứ?” Lâu Ngọc nói. Gần đây trong cốc tương đối náo nhiệt Chân sư đệ không quá thật thà đằng hoàng mỗi ngày mang theo một con chim ồn ào, đuổi theo Liễu sư đệ khắp cốc.

“A? Khụ khụ... Liên quan gì tới tên đầu gỗ kia?” Liễu Thư Sinh uống trà bị sặc, vỗ ngực lấy hơi, nói tiếp, “Đệ cùng Chân sư huynh không giống như huynh nghĩ!”

“Hôm qua, Tiểu Tứ tới đây ăn ngũ cốc có nói, đệ từng hôn Chân sư đệ!” Lâu Ngọc khẽ cười nhìn Liễu Thư Sinh.

“Cái con chim phá phách kia, không biết giữ mồm!” Mặt Liễu Thư Sinh không ngừng đổi màu, tức giận nói.

“Liễu mỹ nhân ở đây!” Tiếng con chim ồn ào từ cửa sổ truyền vào. Liễu Thư Sinh và Lâu Ngọc đồng thời nhìn ra ngoài — Đứng trên lan can ngoài cửa sổ không phải là Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ thiên hạ đệ nhất ồn ào sao?

“Xong!” Liễu Thư Sinh đặt tách trà xuống, nhảy dựng lên chạy ra ngoài cửa sổ, vịn lan can nhìn xuống, thấy Vệ Chân ở lầu dưới đang ngẩng đầu cười cười nhìn hắn! Liễu Thư Sinh vội chạy vào trong nhà, chạy tới cửa sổ phía sau, tính chạy ra ngoài từ cửa sổ!

Chu Tài thấy Liễu Thư Sinh vội vội vàng vàng chạy đến chỗ mình, vội rời cửa sổ nhảy xuống lầu dưới, dự định đợi Liễu Thư Sinh chạy từ cửa sổ ra, mình mới lại lên sau.

Liễu Thư Sinh chạy ra cửa sổ, đang muốn chạy vào rừng trúc, đã nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng hét chói tai của Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ, “Chu đại ca, vợ của người bảo người bắt lấy Liễu mỹ nhân!”

Liễu Thư Sinh thở hổn hển quay đầu lại, đã thấy Chu Tài đang đuổi theo sát hắn, tức giận nghiêng răng: Con chim chết nhà người, ngay cả cái cớ đó mà cũng nghĩ được! Có ai không biết Chu đại ca đối với Ngọc sư huynh nói gì làm đấy?

Mắt thấy Chu Tài đã đuổi tới, túm lấy mình, Liễu Thư Sinh vội hô to, “Ngọc sư huynh có đứa nhỏ, Chu đại ca người được làm cha!”

“Ta làm cha?” Chu Tài dừng lại, mừng rỡ.

“Thật, trong bụng Ngọc sư huynh đã có đứa nhỏ của người, người vẫn nên trở về xem đi thì hơn!” Liễu Thư Sinh vội bổ sung. Thừa dịp Chu Tài đang ngầy người, lách mình chạy vào rừng trúc rậm rạp, biến mất không thấy bóng dáng đâu...

Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ vỗ cánh đuổi theo Liễu Thư Sinh, vừa bay vừa âm ục kêu, “Ui da, đạo cao một thức, ma cao một trượng...” (tương tự câu Núi cao còn có núi khác cao hơn)

Vệ Chân từ phía sau đuổi tới, cười với Chu Tài, tiếp tục đuổi theo Liễu Thư Sinh...

Chu Tài xoay người lại, thấy trên cửa sổ tòa trúc lâu —— Lâu Ngọc tựa vào cửa sổ sắc mặt kỳ quái nhìn hẳn!

“Vợ, ta làm cha...” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc cười ngu, bay tới chỗ Lâu Ngọc, vào phòng ôm lấy Lâu Ngọc đặt trên giường, tay vén y phục Lâu Ngọc lên, “Cho ta nhìn đứa nhỏ!”

Lâu Ngọc cong khoe miệng, buồn cười nhìn Chu Tài, “Người không thấy lạ sao?”

“Lạ?” Bàn tay to vuốt ve phần bụng nhô lên của Lâu Ngọc, Chu Tài ngẩng đầu khó hiểu nhìn y.

“Ta là nam!” Lâu Ngọc đặt tay lên mu bàn tay Chu Tài.

“Sư phụ nói, làm nhiều sẽ có đứa nhỏ!” Chu Tài cười ha ha nói, “Thương vợ, lão thiên gia chứng giám! Quan Thế Âm chứng giám!”

“Những lời này, sư phụ nói với người khi nào?” Lâu Ngọc hí mắt, hỏi Chu Tài vẻ mặt sung sướng.

“Trước khi sư phụ và sư bá đi một ngày, sư phụ lên nói với ta. Sư phụ còn dặn không cho ta nói với người, nói cho người biết sẽ thăm mang người đi, để ta không bao giờ được gặp người cùng con chúng ta nữa. Sư phụ còn nói, một ngày làm thầy suốt đời làm cha, hẳn coi như là nhạc phụ của ta, ta phải nghe lời hẳn giống như ta nghe lời mẹ vậy, không được cãi lại.” Chu Tài nói hết ra.

Lâu Ngọc càng nghe càng tức giận: Sư phụ đã sớm tính toán chu toàn hết mọi chuyện rồi! Khó trách mỗi lần trước khi ngủ, Chu Tài luôn yêu thương vuốt ve bụng mình nói cái gì mà có mà không, thì ra là muốn biết mình có mang thai đứa nhỏ hay không?

“Vợ, người không thích đứa nhỏ?” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc mang vẻ mặt tức giận, trong lòng lộp bộp, vội nói, “Đứa nhỏ rất ngoan, người sinh nó ra, ta sẽ chăm, không để người bị mệt!”

“Người rất thích đứa nhỏ?” Lâu Ngọc nhìn bộ dạng gấp gáp của Chu Tài rất buồn cười, cố ý hỏi ngược lại!

“Ta thích vợ nhất!” Chu Tài nhìn Lâu Ngọc thề thốt, nói xong lại cúi thấp đầu nhìn bụng Lâu Ngọc, lẩm bẩm một mình, “Mẹ nói, cưới vợ sinh con là lưu lại người thăm viếng mồ mả cho Chu gia. Ta cũng thích vợ sinh con cho Chu gia ta! Ta chỉ thích vợ sinh!”

“Lãng tử!” Lâu Ngọc cười nhẹ, tay nắm lấy cái cằm lún phún râu của Chu Tài, nâng đầu Chu Tài lên, “Có đứa nhỏ cũng tốt, ta thích!”

(Ý chỉ những người thô lỗ.)

Trong ánh mắt Chu Tài tràn đầy ý cười, nhếch miệng cười, “Vậy chúng ta sinh thật nhiều!”

“Được voi đòi tiên!” Lâu Ngọc gõ nhẹ đầu Chu Tài, cười mắng.

Chu Tài tiếp tục cười ngu.

34. Chương 34

Kể từ khi biết Lâu Ngọc có đứa nhỏ, Chu Tài luyện công càng thêm chú tâm, trong lòng thầm nghĩ sau này ngoại trừ bảo vệ vợ còn phải bảo vệ con nữa, công phu không tốt là không được!

Ngày hôm đó, luyện công xong Chu Tài chạy đến Vô Danh cư nơi Cơ Toàn ở bưng canh hầm dưỡng thân cho Lâu Ngọc.

Từ khi biết Lâu Ngọc có đứa nhỏ, Chu Tài mới phát hiện thì ra canh mà mỗi ngày Cơ Toàn đều chuẩn bị cho Lâu Ngọc, đều là canh để người mang thai uống an thai.

Cơ Toàn trú ở Vô Danh cư, là một tòa mộc lâu nhỏ hai tầng. Lầu dưới là phòng bếp và phòng luyện dược, lầu trên là phòng ở và thư phòng. Trước mộc lâu có đủ loại rau dưa, trái cây, phía sau mộc lâu thì đủ loại quả kỳ dị —— y như căn nhà nhỏ của nông gia chất phác.

Chu Tài vào Vô Danh cư, không thấy Cơ Toàn ở đó, trên bàn đặt nồi canh hầm đã được chuẩn bị từ trước, vẫn còn hơi nóng bốc lên.

“Cơ gia gia!” Chu Tài chạy ra ngoài gọi to mấy tiếng, không thấy có người trả lời, lúc này mới lại đi vào một lúc để chén canh hầm và đồ ăn Cơ Toàn chuẩn bị cho Lâu Ngọc vào giỏ.

Chu Tài cầm theo giỏ đồ ăn đi tới nửa đường, chạm mặt Vệ Chân và Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ lúc nào cũng âm ỉ.

“Chu đại ca, tới lấy canh hầm cho vợ người sao?” Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ bay lượn vài vòng trên đầu Chu Tài, hưng phấn hỏi.

“Ừ!” Chu Tài vừa trả lời, vừa đưa giỏ đồ ăn lại gần mình hơn. Mấy ngày hôm nay, Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ vẫn luôn thích dùng móng vuốt vớt đồ ăn trong canh, Chu Tài không thể không đề phòng nó.

“Chu đại ca, người vừa ở Vô Danh cư có nhìn thấy Liễu sư đệ không?” Vệ Chân tiến lại gần, hỏi Chu Tài, vẻ mặt lo lắng.

“Không có!” Chu Tài lắc đầu.

“Cơ gia gia có ở Vô Danh cư không?” Vệ Chân cau mày suy nghĩ chốc lát, lại hỏi.

“Không có!” Chu Tài lắc đầu lần nữa.

“Hổng bét!” Vệ Chân đột nhiên vỗ chán một cái, xoay người chạy về phía nam.

“Ấy! Liễu mỹ nhân muốn bỏ trốn!” Sáo mỏ vàng Tiểu Tứ vỗ cánh đuổi theo Vệ Chân bay về hướng nam.

Chu Tài sững sờ đứng nguyên tại chỗ, không thể nào hiểu nổi! Cúi đầu nhìn giỏ thức ăn trong tay, liền nhanh chóng đi tới tòa trúc lâu, trong lòng suy nghĩ: Không biết vợ còn thức hay không?

...

Trong trúc lâu!

Dưới mái hiên bên ngoài, Lâu Ngọc ngồi ở trên ghế, đang cầm kim may một bộ y phục nhỏ dành cho em bé mặc. Chó trắng Tiểu Hồ Ly và Thỏ cầu ở trong sân riêng của chúng vui vẻ gặm xương. Ánh sáng mặt trời rực rỡ bao trùm quanh sân, khiến cho cả người và cầu mang đến một cảm giác ấm áp lạ thường...

Chu Tài trở về trúc lâu, nhìn thấy Lâu Ngọc đang tập trung tinh thần nhàn nhã may y phục, trong lòng hạnh phúc không thôi.

Mấy ngày trước đây, Chu Tài tìm Cơ Toàn xin ít vải vóc và kim chỉ, muốn làm mấy bộ y phục cho đứa nhỏ sắp ra đời. Nhưng Chu Tài vốn là một hán tử quê mùa đầu ngón tay thô kệch, cầm dao còn thuận tay chứ muốn ứng phó với mấy đầu kim nhỏ này đúng là quá tổn hại đầu óc mà. Kim châm đầy đầu ngón tay, y phục may ra giống như mấy miếng bánh quai chèo(1) xoắn tít —— xấu vô cùng! Vì thế khiến cho Lâu Ngọc không ngừng cười, Chu Tài lúc này mới đỏ mặt, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm: Mẹ nói, đứa nhỏ mới sinh ra phải mặc y phục do chính người thân may mới có thể bình an, ta liền muốn may cho đứa nhỏ của chúng ta mấy bộ...

“Vợ, ăn cơm trước đã!” Chu Tài bày biện đồ ăn trong sân xong, chạy tới đỡ Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc đặt y phục trên tay lên ghế, nắm lấy tay Chu Tài từ từ đứng lên. Nam tử mang thai vốn đã kinh hãi thế tục, hơn nữa giai đoạn đầu mang thai còn bị động thai khí, bây giờ bụng càng ngày càng lớn, hành động của Lâu Ngọc trở nên chậm chạp.

...

Hai người ăn cơm xong, đang ở sân phơi nắng.

“Trời không thương ta mà!” Một người tầm trung niên dáng người nhỏ gầy, lão đảo chạy vào trong rừng trúc, sâu nào đi về hướng chỗ Lâu Ngọc đột nhiên thốt lên.

“Tứ sư thúc?” Lâu Ngọc kinh ngạc hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Trung niên nhỏ gầy này, chính là vị yêu chim thành nghiệm Hư Niếu tiên sinh.

“Hai cái đứa bất hiếu kia, rời cốc!” Hư Niếu đầm ngực, than thở.

Rời cốc, chuyện này ở Y Tiên cốc đúng là một chuyện lớn! Đệ tử rời cốc ngày sau muốn vào Y Tiên cốc, đều phải được sự đồng ý của cốc chủ, nếu không giết không tha!

Rời cốc, không khác gì là bị trục xuất sư môn cả!

Lâu Ngọc nghe được Liễu Thư Sinh và Vệ Chân muốn rời cốc, trong lòng cũng kinh ngạc, ngưng thần ngẫm nghĩ rồi cũng thông suốt, an ủi Hư Niếu tiên sinh nói, “Liễu sư đệ và Chân sư đệ dù có rời cốc, vẫn là đồ đệ của người! Người sau này nếu muốn gặp bọn họ, cũng có thể xuất cốc thăm...”

Lâu Ngọc còn đang khuyên bảo Hư Niếu, đã thấy từ xa xa truyền đến tiếng nói, “Cái tên mê chim này, không biết người mang thai là không nên làm phiền sao?”

Lời còn chưa dứt, Cơ Toàn đã xách theo một người bay đến giữa sân.

“Ngọc nhi, con mang thai?” Hư Niếu tiên sinh kinh ngạc hỏi, tay giơ ra muốn kéo Lâu Ngọc, bị Chu Tài nhanh mắt gạt ra.

“Không cho chạm vào vợ ta!” Chu Tài có chút tức giận, ngăn cản Hư Niếu, xoay người ôm Lâu Ngọc bay lên lầu trên tòa trúc lâu.

Lâu Ngọc nhéo nhéo bả vai của Chu Tài, ý bảo Chu Tài đặt y xuống.

Chu Tài không thoải mái làm theo, nhưng hai tay vẫn dịu dàng vòng qua thắt lưng Lâu Ngọc, bàn tay to thuận thế xoa vòng bụng ngày càng lớn của Lâu Ngọc.

“Tầm Hồi, cho người làm đồ đệ! Sau này đừng tới quấy rầy Ngọc nhi!” Cơ Toàn dẫn người trong tay tới, đẩy tới trước mặt Hư Niếu.

“Ta không muốn!” Tầm Hồi không chấp nhận, trên trái có một ấn ký hình cánh hoa đỏ rực. Đây không phải là người đeo mặt nạ bị bắt về trong cốc, vị Hoa mỹ nhân trong miệng Liễu Thư Sinh hay sao?

“Cũng không phải người không muốn là được, Hắc Sơn đã đem người cho chúng ta! Người có thể đền bù một viên Mộng Hải Dạ minh châu hay sao, đừng chọc ta mất hứng ta lại băm thịt người ra làm phân bón!” Cơ Toàn khẩu khí lạnh lùng đến gần Tầm Hồi, nhìn chằm chằm Tầm Hồi uy hiếp nói.

Tầm Hồi bị bắt vào trong Y Tiên cốc không được mấy ngày, đã bị Cơ Toàn ngầm mang tới đại lao dưới Vô Danh cư nghiêm hình tra hỏi. Cơ Toàn cũng giống như Tùng Trần lão nhân, cũng mang lòng dạ độc ác, rõ ràng có thể dùng mê dược tra hỏi mọi chuyện, nhưng hắn lại muốn trước hành hạ người ta đến chết đi sống lại rồi mới dùng dược tra hỏi. Sau khi dùng thuốc xong, mới biết được Độc Thi cốc muốn bắt Lâu Ngọc, đều là vì trên người Lâu Ngọc có mang theo một viên Mộng Hải Dạ minh châu. Cơ Toàn và Lâu Ngọc ngầm thương lượng, dùng Mộng hải Dạ minh châu làm một cuộc giao dịch: Độc Thi cốc thối lui đến cực bắc, trong vòng 50 năm không được tiến vào Trung Nguyên. Hắc Sơn tất nhiên sẵn khoái đáp ứng, ký huyết thư, vứt bỏ Tầm Hồi, mang theo Mộng Hải Dạ minh châu, dẫn bang chúng rút khỏi Trung Nguyên.

“Tốt lắm, tốt lắm...” Hư Niếu nắm lấy cổ tay Tầm Hồi, kéo Tầm Hồi rời đi. Tầm Hồi có thể nuôi chim, ông nhìn là biết, nửa đường lại thuận lợi nhặt được đồ đệ! Ông vốn muốn tới chỗ Lâu Ngọc đòi chút ít Mê dược, đoạt lại hai cái đồ bất hiếu muốn rời đi, nay cũng đỡ tốn công!

Võ công bị phong bế, một thân Tầm Hồi toàn độc dược cũng bị thanh tẩy, không cam lòng bị Hư Niếu đáng người nhỏ gầy lôi đi.

“Người mang thai cảm xúc không thể thay đổi quá nhiều, không tốt với thai nhi! Những người khác trong cốc cũng sắp xuất quan, đến lúc đó cần phải chăm sóc cẩn thận cho Ngọc nhi, nhất định không để bọn họ tới làm phiền Ngọc nhi!” Cơ Toàn dặn dò với Chu Tài trên lầu. Sau một thời gian dạy võ công cho Chu Tài, Cơ Toàn đã hoàn toàn đổi đã với Chu Tài như đồ nhi của mình.

“Dạ, Cơ gia gia! Con ngày sau sẽ lưu ý!” Chu Tài vội vàng gật đầu.

Vì vợ và đứa nhỏ, Chu Tài hắn cũng có thể làm “Ác nhân”!

(1) Bánh quai chèo:

35. Chương 35

Edit: Mều

Beta: Hà

Sau khi Liễu Thư Sinh và Vệ Chân rời đi không đến mấy ngày, những vị sư bá tỷ đệ khác trong cốc lần lượt xuất quan, Y Tiên cốc đang bình lặng thoáng cái não nhiệt hẳn lên!

Ngày đầu tiên...

Chu Tài đang ở trên núi luyện công.

“Xi, bộ dáng thật là xấu, con cóc còn dễ nhìn hơn!” Hai bà bà tuổi ngoài sáu mươi, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Chu Tài, chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh Chu Tài, vừa nhìn vừa lắc đầu, lắc đến mức hai cái đầu tóc bạc trông như cái trống bỏi(1) vậy.

Chu Tài thu lại đao giết heo trên tay, trong lòng tức giận nhưng không dám tùy tiện lỗ mắng, chỉ đành im lặng không để ý đến hai vị bà bà kia, thi triển khinh công chạy xuống dưới chân núi.

“Hử? Bề ngoài đã khó coi thì thôi, ngay cả tính tình cũng chẳng tốt lành gì! Không xứng, không xứng, thật không xứng mà...” Hai vị bà bà vừa lớn tiếng la hét, vừa tự xuất chiêu tấn công Chu Tài. Chiêu thức vô cùng cổ quái, nhìn như không có một quy tắc gì nhưng từng chiêu đều có thể ép thẳng đến các mạch huyết lớn.

Chu Tài tuy có nội lực trong người, lại luyện tuyệt thế thần công—— Thiên Nhất Thần Công, nhưng chưa bao giờ có kinh nghiệm đối phó với địch. Hơn nữa trong lòng vẫn luôn nhớ hai vị bà bà này là trưởng bối của Lâu Ngọc, cho nên khi ứng phó cũng khoan tay bó gối, chật vật vô cùng.

Đánh nhau cả một hồi, Chu Tài bị bại đến thảm hại. Mặc dù cả người không có vết thương, nhưng da thịt toàn thân đau đến không chịu được, bỏng rát —— giống như bị đổ muối ớt lên miệng vết thương máu me tung tóe vậy!

“Tiểu tử, phục rồi hả! Sớm thu thập y phục cút khỏi cốc đi, sau này không được phép tiến vào!” Hai vị bà bà từng người đập vào trán của Chu Tài, chế nhạo một tiếng rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu, chỉ lưu lại tiếng cười quanh quẩn khắp trong rừng.

Chu Tài cột lại mái tóc bị đánh cho rối tung, chỉnh trang y phục, cảm giác không còn gì bất thường, mới chịu đựng đau đớn toàn thân chạy xuống núi.

...

“Chu Tài!” Chu Tài đang muốn chuồn êm trở về phòng, tìm chút được hoàn Lâu Ngọc luyện ra để ăn, đã nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gọi vãn đạm phong khinh của Lâu Ngọc.

“Vợ, người về rồi!” Chu Tài chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn Lâu Ngọc cũng là tránh trái tránh phải, e sợ Lâu Ngọc phát hiện vết thương trên người mình.

“Tới đây!” Lâu Ngọc mỉm cười nhìn Chu Tài, ngoắc ngoắc ngón tay.

“Ta khát, về phòng tìm nước uống, sẽ quay lại ngay!” Chu Tài vừa nói vừa co chân định chạy.

“A...” Lâu Ngọc đột nhiên ôm bụng, kêu lên một tiếng.

Chu Tài vốn đã co chân định chạy, vội chạy qua đỡ Lâu Ngọc, thần sắc lo lắng bế Lâu Ngọc lên, đưa trở về phòng.

“Ta đi gọi Cơ gia gia tới xem người!” Đặt Lâu Ngọc trên giường, Chu Tài đang định đi kéo sợi dây màu lục để liên lạc với Cơ Toàn.

“Không có chuyện gì!” Lâu Ngọc kéo tay Chu Tài lại, ngón tay thon dài đặt lên mạch của hắn. Chốc lát, ngẩng đầu hỏi Chu Tài, “Người bị thương?”

“Vết thương nhỏ, không đau chút nào! Người không cần lo lắng!” Chu Tài nhanh chóng trấn an Lâu Ngọc, trong lòng thầm mắng mình quá ngu ngốc: Thế mà lại để cho vợ phải lo lắng!

“Hoa bà bà và Họa bà bà am hiểu nhất chính là dùng duệ khí đả thương người, sao có thể không đau? Người nói thật đi, rốt cuộc có đau hay không?” Ánh mắt hẹp dài của Lâu Ngọc nhìn Chu Tài chăm chăm, nhìn cho đến khi Chu Tài lắc qua lắc lại, đành phải thành thật khai báo. “Lúc ở trên núi đau, mới rồi không đau, giờ có chút đau!”

Lâu Ngọc lấy trong tủ thấp bên giường một hộp gỗ đàn hương, mở hộp lấy ra một viên đan dược màu hồng nhạt nhét vào miệng Chu Tài, “Hoa bà bà và Họa bà bà thích nhất là hành hạ người, người sau này thấy hai người họ, nhớ phải cẩn thận!”

“Ừ!” Chu Tài đáp, tay sờ lên bụng Lâu Ngọc, “Vợ, người thật sự không sao chứ? Có phải đứa nhỏ đá người không?”

Lâu Ngọc mang thai đã hơn 4 tháng, đứa nhỏ trong bụng đã bắt đầu biết đạp, nhưng cũng không đặc biệt rõ ràng.

“Ừ! Không có chuyện gì!” Lâu Ngọc vòng tay ôm lấy cổ Chu Tài, kéo đầu Chu Tài xuống, khẽ hôn lên môi hắn.

Có đôi môi thơm ngọt của vợ, những đau đớn gì đó đều biến mất hết! Chu Tài vung tay, đóng cửa sổ lại, ôm lấy Lâu Ngọc vừa hôn vừa liếm. Mỗi lần như vậy, Chu Tài cảm thấy việc luyện võ công đúng là ngàn vạn lần tốt.

Có đứa nhỏ rồi, dù sao cũng phải chú ý đến cả đứa nhỏ lẫn mẹ đứa nhỏ. Ngày thường Chu Tài mặc dù muốn Lâu Ngọc đến phát điên, nhưng không được Lâu Ngọc cho phép, hắn cũng không dám lơ đãng, chỉ sợ sẽ có chuyện xấu gì xảy ra!

Lúc này đây Lâu Ngọc chủ động, trong lòng Chu Tài thầm hô một tiếng thật tuyệt! Hôn môi xong, gặm lấy cần cổ Lâu Ngọc, mút hai khóa hồng anh trước ngực Lâu Ngọc...

“Mau... Không được...” Lâu Ngọc thở gấp ôm lấy đầu Chu Tài đang vùi xuống giữa hai chân y không ngừng liếm mút, đột nhiên “A” lên một tiếng.

“Mùi vị của vợ thật ngon!” Chu Tài cong khoe môi còn dính dịch thể màu trắng, ngẩng đầu nói với Lâu Ngọc tóc mai rối loạn, gương mặt xấu hổ, trông mắt ướt át, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

“Người...” Lâu Ngọc xấu hổ gơ tay muốn xóa đi dịch thể còn lưu lại trên khoe miệng Chu Tài.

Chu Tài kéo quần Lâu Ngọc vốn đã tụt tới đầu gối xuống, vừa cởi quần của mình. Nửa nằm xuống dưới, đỡ cho Lâu Ngọc từ từ ngồi xuống mệnh căn trường đến cứng rắn của mình.

“Ah... nhẹ chút!” Lâu Ngọc vừa mới phát tiết, cơ thể rã rời, hai tay ôm lấy bả vai Chu Tài, dưới sự giúp đỡ của Chu Tài chậm rãi để đại bổng nóng bừng từ từ đi vào trong thân thể mình.

Có thai, vì không muốn đè lên bụng, Lâu Ngọc và Chu Tài luôn lựa chọn tư thế ngồi. Bản thân Chu Tài rất thích tư thế này, nhìn Lâu Ngọc ngồi trên người mình lên lên xuống xuống đang đưa thân thể mê người kia, luôn có thể làm cho mệnh căn của hắn càng thêm cứng lâu hơn!

Rốt cục, mệnh căn của mình toàn bộ chui vào trong động huyết âm áp của vợ, Chu Tài khó nhịn được dục vọng nắm lấy eo Lâu Ngọc, bắt đầu động...

“A! Thoải mái!” Đã có sáu bảy ngày Chu Tài không được sinh hoạt vợ chồng cùng Lâu Ngọc, thật giống như nắng hạn lâu ngày gặp được cơn mưa to, thổ hồng học, vừa kêu “Ah... Ah” vừa làm.

“Ừ... Ừm... chậm...” Lâu Ngọc khép hờ đôi mắt mỹ lệ nhuốm đầy ***, phát ra từng tiếng rên rỉ tiêu hồn.

Mệnh căn của Chu Tài giương cung bạt kiếm trong thân thể Lâu Ngọc không ngừng tiến công, một lòng muốn làm chuyện cùng đến Vu Sơn cùng hưởng hoan lạc với Lâu Ngọc, giờ phút này sao có thể dừng được đây?

Chu Tài hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lâu Ngọc, với lưỡi vào trong miệng Lâu Ngọc, không ngừng quần quít cái lưỡi thơm ngọt của Lâu Ngọc, càng không ngừng tiến vào trong thân thể Lâu Ngọc.

Một lúc lâu sau... Chu Tài mới gào lên, nhiệt dịch tiết ngàn dặm, lấp đầy sâu trong thân thể Lâu Ngọc...

“Thoải mái không?” Lâu Ngọc buồn ngủ đeo trên người Chu Tài, rên rỉ hỏi.

“Thoải mái lắm! Ngươi ngủ đi!” Chu Tài hôn lên mặt Lâu Ngọc một cái, đỡ Lâu Ngọc nằm xuống, xuống giường lấy khăn lau sạch thân mình của Lâu Ngọc, sau đó lên giường ôm lấy Lâu Ngọc đắp chăn chuẩn bị ngủ.

“Vợ, chúng ta chỉ cần một đứa nhỏ thôi, có được không?” Chu Tài vừa lải nhải vừa lằm bằm bên tai Lâu Ngọc, “Có đứa nhỏ, sinh hoạt vợ chồng cũng không tận hứng!”

“Cầm thú!” Lâu Ngọc dựa đầu lên ngực Chu Tài, mơ mơ màng màng nói.

“Vợ thật tuyệt, ta đã muốn trở thành cầm thú, mỗi ngày mỗi ngày đều cùng vợ!” Chu Tài kéo tay Lâu Ngọc, đặt lên khoe miệng gặm cắn.

36. Chương 36

Ngày thứ hai...

Chu Tài tới Hồ Điếu nơi ở của Hư Niếu tiên sinh để mang trứng chim về cho Lâu Ngọc, trên đường trở về trúc lâu.

“Sửu nhân, đứng lại!” Ba tiểu cô nương tướng mạo giống nhau, khả ái hoạt bát lướt đến trước mặt Chu Tài, tay cầm trường kiếm chỉ vào Chu Tài.

Hôm qua, Lâu Ngọc đã nói về tất cả mọi người trong cốc cho Chu Tài biết, cho nên Chu Tài vừa nhìn thấy tiểu cô nương cản đường, đã biết đây chính là tam Nữ tử muội —— Đại Nữ, Nhị Nữ, Nữ Nữ. Đứng nhìn thấy kiếm trong tay tam Nữ tử muội này, thật ra họ đối phó với kẻ địch chính là dùng độc thuật. Người khác bể quan luyện công, ba tử muội họ bể quan đều là vì luyện độc. Chẳng qua họ luyện độc đa số để phòng thân, mà không phải loại dùng để hại người.

“Đại Nữ, Nhị Nữ, Nữ Nữ?” Chu Tài thử gọi.

Ba cái đầu tóc tết đuôi sam nghiêng trái nghiêng phải, ba tiểu cô nương mắt nhìn nhau.

Người hơi thấp chính là —— Nữ Nữ, đi đầu cong khoe miệng, dùng ánh mắt cực kỳ chán ghét nhìn Chu Tài chằm chằm, nghiêng chặt hàm răng nổi giận dùng dùng nói, “Tên của ta êm tai như vậy! Không ngờ, bị sửu nhân gọi một tiếng, thật giống như phân người vừa thô tục vừa khó nghe! Lần này không dạy dỗ sửu nhân cho biết tay, khó có thể phát tiết cơn hận trong lòng cô của ta! Hừ...”

Chu Tài xem như là lần đầu tiên nghe được câu thô tục như thế từ trong miệng một tiểu cô nương khả ái đến vậy, lập tức ngẩn người.

Đại Nữ và Nhị Nữ thấy Nữ Nữ thành công thu hút được lực chú ý của Chu Tài, đôi tay nhỏ khẽ run lên —— vậy độc.

Chu Tài phản ứng cũng nhanh, thấy Đại Nữ và Nhị Nữ giơ tay lên, liền vội vàng bế khí, thuận tiện lấy viên đan được trong ngực nhét vào miệng.

Lâu Ngọc lo lắng Chu Tài bị một đám quái nhân trong cốc dùng được thương tổn, cho nên dặn dò Chu Tài tùy thân mang theo một đồng linh đan diệu dược, phòng ngừa vạn nhất.

Trước mắt quả nhiên có công dụng rất lớn.

Tam Nữ tử muội thấy hạ độc không được, trong lòng phần hận không thôi, ném trường kiếm trong tay, liền khóc đến lê hoa đài vũ, mười ngón tay giơ lên —— muốn nhào đến cào cấu Chu Tài.

Này, đây không phải là ăn vạ hay sao! Chu Tài bảo vệ giỏ trúc đựng trứng chim trong tay, vội thi triển khinh công chạy đi.

Tình huống lúc này thật không còn cách nào khác, tiểu cô nương mới mười một mười hai tuổi cũng quá ngang ngược rồi!

.. .

Chu Tài một đường cấp tốc chạy về trúc lâu, đã thấy hai vị bà bà gây phiền phức cho Chu Tài ngày hôm qua —— Hoa bà bà và Họa bà bà đang thân thân thiết thiết lôi kéo Lâu Ngọc hỏi han ân cần!

Hoa bà bà và Họa bà bà trông thấy bộ dạng chật vật của Chu Tài, mặt mày thoáng chốc tràn đầy vẻ hả hê cười nhạo, hai khuôn mặt đầy nếp nhăn cười đến nở hoa.

“Chu Tài, mau tới chào hỏi hai vị bà bà!” Lâu Ngọc đứng lên, đi tới bên cạnh Chu Tài, thân mật kéo tay Chu Tài, giới thiệu hai vị trưởng bối này cho hắn.

Tư Đồ Tỳ thu tất cả là năm đồ đệ, mà Hoa bà bà và Họa bà bà chính là đệ tử thứ ba và thứ năm của Tư Đồ Tỳ. Sư phụ Lâu Ngọc là Thượng Quan Nhân, mà sư phụ Thượng Quan nhân là Vô Lượng Tử. Vô Lượng Tử lại là đồ đệ thứ hai của Tư Đồ Tỳ, người này giờ đang tha phương ở hải ngoại, một lòng tìm đến thế giới Tây Phương cực lạc, đắc đạo thành tiên.

Chu Tài đặt giỏ trúc xuống, nắm lấy tay Lâu Ngọc, nhẹ nhàng vòng qua hông ôm lấy Lâu Ngọc.

Hoa bà bà và Họa bà bà thấy dáng vẻ thân mật của Chu Tài và Lâu Ngọc, sự vui vẻ vừa rồi biến mất, hai gương mặt già nua méo thành hình quả cà, cảm thấy tức giận: Sao mấy đồ tử đồ tôn xuất sắc trong cốc đều thành đôi với nam nhân hết vậy? Nhân nhi thì thôi đi, dù sao cũng là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Vương Hồ kia coi như cũng có dạng người. Còn Ngọc Nhi này thì ngược lại, một tiểu mỹ nhân như tiên, lại cố tình tìm lấy một tên tướng mạo hung ác, người mạng dạng gấu, còn bị người ta làm cho lớn bụng! Đứa nhỏ sau khi sinh có thể dễ nhìn sao? Chắc chắn...

“Đây là Hoa bà bà!” Lâu Ngọc chỉ vào bà bà mặc bộ y phục như lão thái thái địa vị cao quý nói.

“Đây là Họa bà bà!” Lâu Ngọc chỉ vào bà bà mặc bộ y phục như lão nãi nãi ở nông thôn nói.

Chu Tài thỉnh an hai người, tư thế tốt! Hai vị bà bà hừ lạnh một tiếng, coi như biết lễ nghi.

Bên này hai vị bà bà đang định ra oai phủ đầu với Chu Tài, tam Nữ tử muội đã khóc lóc sụt sùi tới, tóc tay bù xù cầm trường kiếm chạy đến trúc lâu —— Vu oan giá họa cho Chu Tài.

“Ngọc sư huynh, cái tên sũu nhân này ức hiếp bọn muội!” Tam Nữ tử muội đồng loạt nhào đến chỗ Lâu Ngọc.

“Vợ, ta không có!” Chu Tài vội vàng giải thích, vừa ôm Lâu Ngọc tránh qua một bên, né tam Nữ tử muội.

Tam Nữ tử muội lại nhào tới, Chu Tài lại ôm Lâu Ngọc tránh. Cứ thế lặp lại mấy lần, tam Nữ tử muội đổi hướng nhào đến trong ngực Hoa bà bà và Họa bà bà, túm lấy y phục hai người, khóc lóc kể lể nói, “Bà bà, ba tỷ muội bọn con bị cái tên sũu nhân kia đánh, người phải làm chủ cho chúng con! Phụ hoàng và mẫu hậu cũng chưa từng đánh chúng con, nhưng hắn... hu hu...”

Tam Nữ tử muội chính là công chúa của một đảo quốc, lúc tám tuổi chỉ vì nhìn thấy tiên mạo của Lâu Ngọc, một lòng muốn bá làm môn hạ ở Y Tiên cốc. Muốn nói đến đám tiểu bối trong cốc người nào thống hận Chu Tài nhất, không có ai ngoài ba tỷ muội bọn họ! Các nàng vốn tính toán ổn thỏa rồi, đợi các nàng trưởng thành liền trở thành bầu bạn với Lâu Ngọc tam nữ một phu, không ngờ rằng lại bị Chu Tài nhanh chân đến trước!

“Các người chạy đến chỗ này làm loạn cái gì?” Giọng nói lạnh lùng của Cơ Toàn vang lên, khiến cho tam Nữ tử muội cùng Hoa bà bà và Họa bà bà đang muốn mượn cơ để phát uy cũng bị dọa sợ.

Trong Y Tiên cốc này, mọi người kiêng kị nhất không phải là cốc chủ Tư Đồ Tỳ, mà chính là chủ tớ lòng dạ nham hiểm Tùng Trần lão nhân và Cơ Toàn. Trong cốc độc thuật và y thuật lợi hại nhất chính là Tùng Trần lão nhân, võ công bí hiểm nhất chính là Cơ Toàn.

“Không cho phép bước tới rừng trúc!” Cơ Toàn ra lệnh, “Các người trở về chuyển cáo cho những người khác trong cốc, nếu như còn dám đến rừng trúc làm phiền Ngọc nhi, nghiêm trị không tha!”

“Dạ!” Tam Nữ tử muội, Hoa bà bà và Họa bà bà một mực cung kính gật đầu, vội vã rời khỏi rừng trúc.

Cơ Toàn tuy là người hầu, nhưng bàn về bối phận, lão cũng là trưởng bối của Hoa bà bà và Họa bà bà.

Đội đám người ồn ào đi khỏi, Cơ Toàn liền khiển trách Chu Tài, “Lần trước không phải dặn dò người phải chú ý Ngọc nhi cho tốt sao, người xem mình là ra chuyện gì? Sau này có ai đến gây chuyện với người, cứ đánh đuổi bọn chúng cho ta.”

Cơ Toàn nói xong, phất áo rời đi, lộ ra biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ta hơi mệt, dìu ta về phòng!” Lâu Ngọc nghiêng đầu dựa vào Chu Tài, nhắm mắt thấp giọng nói.

Lâu Ngọc cũng biết Chu Tài không có võ công, không có kinh nghiệm đối phó địch thì trăm triệu lần không tiến bộ được, có các sư huynh tỷ đệ trong cốc phụng bồi so chiêu cũng tốt! Vô luận như thế nào, người trong cốc cũng không dám chân chính hạ sát thủ với Chu Tài, nhiều lắm là ăn chút đau khổ bên ngoài mà thôi!

Chu Tài nhìn Lâu Ngọc mệt mỏi, ***g ngực đau đốn, âm thầm đè xuống ý niệm tàn nhẫn trong đầu.

...

Ngày thứ ba...

Chu Tài ra khỏi rừng trúc, vô tình gặp được mấy vị tiểu sư muội của Lâu Ngọc, mọi người so chiêu —— Chu Tài chật vật giành thắng lợi.

...

Ngày thứ tư...

Chu Tài luyện công trên đỉnh núi, vô tình bắt gặp hai vị sư đệ của Lâu Ngọc, ba người so chiêu —— mọi người hòa nhau!

...

Ngày thứ năm...

Chu Tài lên núi, đụng phải mấy vị sư huynh của Lâu Ngọc, cùng so chiêu —— Chu Tài bị đánh.

...

Ngày qua ngày!

...

Hơn hai tháng sau, Chu Tài rốt cuộc có thể lông tóc không tổn đánh đuổi toàn bộ mấy người đến gây sự trở về! Người trong cốc cứ như vậy tiếp nhận Chu Tài với tư cách là con rể “Sửu bát quái”

Đang lúc đường làm quan của Chu Tài rộng mở, Tư Đồ Tỳ và Tùng Trần lão nhân nói xuất cốc một tháng nhưng lại kéo dài gần bốn tháng đã trở về. Đi theo còn có vị sư phụ vô lương tâm kia của Lâu Ngọc —— Thượng Quan Nhân, cùng với Vương Hồ nổi giáo cho giặc.

37. Chương 37

Ngày hôm đó lúc bọn họ trở về, Chu Tài đang hạnh phúc, vui vẻ ra mặt đỡ Lâu Ngọc bụng lớn nhưng vẫn đẹp không gì sánh được đi dạo trong cốc.

“Oa ha! Cực cực!” Thượng Quan Nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâu Ngọc và Chu Tài, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn trịa của Lâu Ngọc.

Chu Tài xưa đâu bằng nay, thoát cái đã chặn được Thượng Quan Nhân vốn lười tập võ, kéo Lâu Ngọc ra phía sau, “Sư phụ, bụng của vợ không thể sờ loạn!”

“Hep hời! Không có bí được tổ truyền của sư phụ, vợ của người làm sao có đứa nhỏ được? Mau để vi sư sờ xem nào!” Thượng Quan Nhân xoa xoa hai tay, năn nỉ nói.

“Sư phụ, người đã trở về rồi! Nhiều ngày không gặp, đồ nhi thật nhớ tới lão nhân gia ngài!” Lâu Ngọc đi ra từ phía sau, cong khoe môi, hai mắt như kiếm như băng nhìn Thượng Quan Nhân.

“Ha hã, Ngọc nhi...” Thượng Quan Nhân cười gượng lui về sau, “Người đang mang thai sáu tháng chớ để động thai khí, hơn nữa còn phải kỳ huyết quang tai ương!”

“Thì ra là chuyện tốt của người làm?” Tùng Trần lão nhân đột nhiên xuất hiện, một tay nắm lấy vạt áo trước của Thượng Quan Nhân, một tay véo lấy lỗ tai Thượng Quan Nhân, “Người làm cho Ngọc nhi có mang đứa nhỏ với tên sửu nhân kia, con mắt người làm sư phụ như người đi đâu rồi?”

“Ôi! Đau mà! Sư huynh mau tới cứu ta!” Thượng Quan Nhân đau kêu “Ui ui”, vẫn không quên lớn tiếng kêu cứu.

“Sư công, hạ thủ lưu tình!” Vương Hổ chạy tới chỗ Tùng Trần lão nhân không ngừng cầu xin tha thứ, “Chuyện này đều tại con, là con không trông chừng Nhân nhi, người muốn phạt cứ phạt con đi!”

“Ván đã đóng thuyền, người đừng trách Nhân nhi nữa!” Tư Đồ Tỳ xuất hiện sau Vương Hổ, lên tiếng nói.

Tùng Trần lão nhân buông lỏng Thượng Quan Nhân, trầm mặc không vui, ánh mắt nhìn Chu Tài vẫn rất u ám.

“Chuyện rốt cuộc là như thế nào? Hai người các người mau nói rõ ràng chân tướng!” Tư Đồ Tỳ sắc mặt nghiêm nghị, nói với Thượng Quan Nhân và Vương Hổ.

“Chuyện là, là...” Thượng Quan Nhân dựa vào trong ngực Vương Hổ, để cho Vương Hổ thoải mái tai đã hồng hồng của y. Lập tức bị Tư Đồ Tỳ hỏi cung, bắt đầu chột dạ ánh mắt đảo xung quanh: Đi bên trái, chính là ánh mắt âm lãnh của Tùng Trần lão nhân Bên phải, đụng phải lại chính là khuôn mặt đang suy nghĩ của Lâu Ngọc. Lập tức làm cho y sợ đến tâm can nhảy loạn, đầu vùi vào trong ngực Vương Hổ, sống chết không chịu ngẩng đầu lên.

“Nhân nhi...” Vương Hổ bất đắc dĩ vỗ nhẹ đầu con rùa rút đầu Thượng Quan Nhân. Vương Hổ cũng không rõ Thượng Quan Nhân làm cho Lâu Ngọc thân nam nhân lại mang thai như thế nào, ngay cả có lòng muốn chuộc tội, cũng không cách nào làm được.

Lâu Ngọc, Tùng Trần lão nhân, Tư Đồ Tỳ, quan sát từng câu nói từng cử chỉ của hai người Thượng Quan Nhân và Vương Hổ, trong lòng đã hiểu rõ: Hết thảy mọi chuyện đều do một mình Thượng Quan Nhân dựng lên.

Mọi người đến Tang lâu của Tùng Trần lão nhân và Tư Đồ Tỳ, chờ Thượng Quan Nhân nói rõ ràng chân tướng sự việc.

Tang lâu được xây ở trên hồ, là một tòa tiểu lâu được dựng bằng gỗ đàn mang dáng vẻ ưu nhã. Trên mặt hồ sóng gợn xanh biếc, ngoại trừ lầu các, còn có Điều Giác đình nghỉ mát, chín khúc rẽ hành lang, mái nhà cao vót. Bên hồ trồng nhiều loại cây xanh, sóng nước trùng trùng, hơi thở thơm mát phả vào người...

Lúc này mọi người đang ở trong Điều Giác đình...

Thượng Quan Nhân nhăn nhó nắm lấy dải lụa hồng bên hông, hạ mí mắt thanh âm yếu ớt nói, “Năm ngoái, con về nhà bái tế tổ tiên, ở trước tổ mộ tìm được hộp Huyền Cung, bên trong hộp có Hậu Duệ đan. Sau đó lại biết Ngọc nhi thành thân, con liền cho Ngọc nhi ăn Hậu Duệ đan!”

Hậu Duệ đan là sinh tử dược, hai trăm năm trước đây hoành không xuất thế (đột nhiên xuất hiện), dẫn đến một hồi thế nhân tranh đoạt không ngừng, huyết chiến liên tục, cuối cùng vẫn là triều đình ra mặt, mới xoa dịu được mọi chuyện. Chẳng qua từ đó đến nay, Hậu Duệ đan cứ thế mà biến mất trên thế gian.

“Người làm sao biết được đó là Hậu Duệ đan? Vạn nhất là giả thì sao? Người không sợ Ngọc nhi dùng xảy ra chuyện gì sao?” Tùng Trần lão nhân hung ác liếc Thượng Quan Nhân.

“Trên hộp có viết mà!” Thượng Quan Nhân ngẩng đầu, lời lẽ hùng hồn. Bị Tùng Trần lão nhân trừng mắt, vội vàng cúi đầu, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm, “Tổ tiên nhà con là hai người nam nhân, có chôn Hậu Duệ đan tất nhiên không phải giả!”

“Hừ...” Tùng Trần lão nhân hừ lạnh.

“Sư phụ, đã là linh dược tổ tiên ngài truyền xuống, sao ngài không tự mình dùng?” Lâu Ngọc khẽ mấp máy môi, ôn hòa nhìn Thượng Quan Nhân.

“Đồ nhi ngoan thành thân, làm sư phụ sao không thể có hạ lễ được, không hợp tình hợp lý chút nào! Ha ha...” Thượng Quan Nhân cười cười dựa sát vào người Vương Hổ, bàn tay nắm lấy ống tay áo Vương Hổ không buông.

“Sư phụ là sợ hoài thai mười tháng, làm phiền mình ra ngoài tầm hoa vấn liễu thì có?” Khóe môi Lâu Ngọc tràn ngập ý cười, nhàn nhạt nói.

“Không phải!” Thượng Quan Nhân vội lắc đầu, vừa nghĩ đã muốn từ trên người Vương Hổ chạy trốn.

“Nhân nhi!” Vương Hổ tay ôm lấy eo thon nhỏ của Thượng Quan Nhân, một tay nắm lấy cái cằm xinh đẹp của y, hai mắt như hổ nhìn Thượng Quan Nhân, “Người chôn gì ở dưới tàng cây mai trong viện hử?”

“Cái gì... Không có gì hết!” Thượng Quan Nhân ánh mắt đảo quanh, ấp úng nói.

Cơ Toàn đứng một bên bưng trà hầu hạ Tùng Trần lão nhân, không chờ Tùng Trần lão nhân nói, đã ngậm hiểu rời khỏi đình.

“Không được động đến đồ của ta!” Thượng Quan Nhân vừa thấy Cơ Toàn rời đi, ở trong lòng Vương Hổ không ngừng giãy dụa hết lớn.

“Nhân nhi!” Tùng Trần lão nhân cầm chén trà trên tay đặt mạnh xuống bàn, một ánh mắt lợi hại quét qua Thượng Quan Nhân.

Thượng Quan Nhân yên tĩnh trở lại, giống như chú gà trống bị đánh bại hoàn toàn ủ rũ cúi đầu.

Vương Hổ cuối cùng tâm vẫn không đành lòng, nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mượt như tơ lụa của Thượng Quan Nhân, thăm thở dài.

Tư Đồ Tỳ thêm chén trà mới cho Tùng Trần lão nhân, đặt trên tay Tùng Trần lão nhân, lên tiếng nói, “Nhân nhi hồ nháo quen rồi, sau này cứ để Vương Hổ để ý trông chừng hơn là được, người chớ tức giận hại thân!”

Tùng Trần lão nhân nhận chén trà, sắc mặt hòa hoãn hơn, nhưng khi uống trà ánh mắt nhìn Chu Tài vẫn rất lạnh lùng.

Chu Tài trong đầu chỉ có mỗi Lâu Ngọc cùng đứa nhỏ trong bụng Lâu Ngọc, đối với ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mình cũng không để ý nhiều, ngược lại Lâu Ngọc thấy Tùng Trần lão nhân vẫn chán ghét Chu Tài như cũ trong lòng liền thấp thỏm bất an.

...

Phút chốc, trên tay Cơ Toàn cầm theo một hộp gỗ trở lại.

Cơ Toàn mở nắp gỗ ra, lấy hộp Huyền cung bên trong, đặt lên bàn, lui về phía sau Tùng Trần lão nhân.

Tùng Trần lão nhân đặt chén trà xuống, cầm lấy hộp Huyền cung thoát nhìn vô cùng tinh tế.

Hộp Huyền cung này quả thật là Nhuyễn Chúc đúc tạo, không lỗ không vá, rất tỉ mỉ. Trên mặt hộp có khắc hai con kim long miệng ngậm châu, tuy rất nhỏ nhưng chân thật đến lạ thường, cả lân phiến kia cũng rất rõ ràng tinh vi. Đáy hộp khắc ba chữ nhỏ “Hậu Duệ đan”. Mặt trước hộp khắc hoa văn hình ngón tay, hoa văn kia cũng được điêu khắc rất tinh tế như thật, có thể thấy được rõ ràng cả dấu vân tay nhỏ trên ngón tay.

“Mở ra!” Tùng Trần lão nhân đặt cái hộp trước mặt Thượng Quan Nhân đang rầu rĩ không vui.

Đợi Vương Hổ buông lỏng tay mình ra, Thượng Quan Nhân mới chậm chạp đặt ngón tay mình lên hoa văn hình ngón tay trên hộp Huyền cung.

Ngón tay Thượng Quan Nhân vừa khít với hoa văn bên trên hộp, không lệch chút nào, mọi người đã nghe được một tiếng “cách” thật nhỏ, hộp mở ra—một viên đan được hình giọt nước trong suốt sáng lấp lánh nằm tĩnh lặng bên trong!

38. Chương 38

“Trăm năm kỳ duyên!” Tùng Trần lão nhân vừa nói, vừa khép lại hộp Huyền Cung, cái hộp đã khôi phục đáng vẻ như lúc ban đầu.

Tùng Trần lão nhân cầm theo hộp Huyền cung cùng Tư Đồ Tỳ rời khỏi Điều Giác đình, Cơ Toàn cũng thu lại chén bình rồi đi. Trong đình chỉ còn lại bốn người.

Chu Tài thấy không còn trà uống, liền lấy ở trong ngực ra một trái lê ngọt chà chà trên y phục, để vào tay Lâu Ngọc.

Lâu Ngọc nhận lê Chu Tài đưa cho, khẽ cắn một miếng —— thanh ngọt ngon miệng, thơm mát khiến người yêu thích.

Thượng Quan Nhân liếc nhìn Tùng Trần lão nhân đã đi khá xa, vẻ mặt cẩn thận bị đè nén này giờ nhất thời trở thành hờ không, vươn ra ngón tay thon dài gõ trên mặt bàn nói với Chu Tài, “Cầm một trái lê đưa cho vì sự ném thử!”

“Không còn!” Chu Tài lắc đầu. Lê ngọt này là do Chu Tài nghe Cơ Toàn dặn dò, mỗi ngày vào trong rừng phía sau Vô Danh cư hái một trái, ba canh giờ sau khi ăn xong thì đưa cho Lâu Ngọc dùng, làm gì còn nữa?

“Sư phụ nếu không chê, liền ăn trái đồ nhi đã dùng qua này?” Lâu Ngọc đưa trái lê đã cắn được một nửa đến trước Thượng Quan Nhân nói.

“Không thèm!” Thượng Quan Nhân bĩu môi, sau đó dùng giọng nói nũng nịu nói với Vương Hổ, “Sư huynh, ta muốn ăn trái lê ngọt mới hái từ trên cây xuống!”

“Nợ nần còn chưa tính sổ xong đâu?” Vương Hổ một phen vác Thượng Quan Nhân lên, sải bước rời khỏi đình.

“Vợ, đến giờ cần nghỉ ngơi!” Chu Tài ôm lấy Lâu Ngọc, cũng sải bước đi tới hướng trở về trúc lâu.

...

Lâu Ngọc lo lắng cũng không phải không có căn cứ, những ngày kế tiếp, Chu Tài thường luôn mang một thân đầy vết thương không rõ nguyên nhân trở về. May mắn chính là, chỉ cần mất mấy ngày điều trị tốt các vết thương ngoài da là được, may sao Chu Tài da thô thịt dày.

Thượng Quan Nhân luôn e sợ Tùng Trần lão nhân hạ thủ với mình, ngày nào cũng phải quán lấy Lâu Ngọc trong trúc lâu, mỗi lần đều phải cần Vương Hổ đến tận nơi dẫn người mới chịu luyến tiếc rời đi.

Những người khác trong cốc, cứ ba đến năm hôm lại mang đến cho Lâu Ngọc mấy đồ dùng cho tiểu hài nhi. Đứa nhỏ còn chưa ra đời, những thứ như y phục với hài đã chất đầy một căn phòng.

Tùng Trần lão nhân thường cùng với Tư Đồ Tỳ tới bắt mạch cho Lâu Ngọc, thuận tiện mang thang dược dưỡng thân cho người mang thai.

...

Ba tháng sau...

Chu Tài dậy sớm đang luyện công ngoài sân, đột nhiên nghe được trong nhà truyền đến tiếng rên nhẹ của Lâu Ngọc.

“Vợ!” Chu Tài trở về phòng, liền thấy Lâu Ngọc ôm bụng nằm trên giường.

“Đứa nhỏ muốn đi ra!” Lâu Ngọc cắn môi, lên tiếng nói.

“Ta đi tìm Nhị sư tổ và sư phụ bọn họ!” Chu Tài hôn lên trán Lâu Ngọc, “Ta sẽ về ngay!”

Chu Tài nhảy ra khỏi phòng, đi đến Tang lâu thông báo cho Tùng Trần lão nhân, lại tới Văn Hương cư tìm Thượng Quan Nhân.

Đợi đến khi Chu Tài trở về trúc lâu đã thấy Cơ Toàn ở dưới bếp nổi lửa đun nồi nước sôi, Tùng Trần lão nhân đã ở trong phòng chuẩn bị đỡ đẻ cho Lâu Ngọc, Tư Đồ Tỳ đứng trong sân.

Chu Tài ngồi ở đầu giường, một tay nắm chặt tay phải của Lâu Ngọc, một tay cầm vải mềm lau mồ hôi trên trán Lâu Ngọc.

Sau đó Thượng Quan Nhân chạy tới, cùng với Tùng Trần lão nhân, chuẩn bị đỡ đẻ cho Lâu Ngọc.

Nam nhân sinh tử, chỉ có thể mổ bụng lấy con!

Lâu Ngọc không muốn để Chu Tài tận mắt nhìn thấy quá trình lấy con ra mà thấp giọng năn nỉ Chu Tài ra ngoài phòng chờ, không ngờ Chu Tài vẫn luôn chỉ nghe lời Lâu Ngọc hôm nay lại cố chấp không chịu rời đi.

Cuối cùng, vẫn là Thượng Quan Nhân lên tiếng, để cho Chu Tài nhắm mắt ở trong phòng phụng bồi.

Chu Tài nhắm mắt lại nắm lấy tay Lâu Ngọc, cảm thấy giống như đã trải qua mấy đời, mới nghe được tiếng khóc nỉ non “Oa oa” của đứa nhỏ, rồi sau đó là tiếng Thượng Quan Nhân nói hắn có thể mở mắt.

Chu Tài mới mở mắt đã khấn trương nhìn Lâu Ngọc, thấy Lâu Ngọc sắc mặt tái nhợt, tâm thần lập tức luống cuống —— mặt dán lên người Lâu Ngọc, ôm Lâu Ngọc không buông.

“Người được làm cha, đứa nhỏ vừa sinh ra cũng không thèm đến xem!” Thượng Quan Nhân đã xử lý đứa nhỏ xong, dùng vải bọc cẩn thận rồi đặt bên cạnh Lâu Ngọc và Chu Tài.

Lâu Ngọc dùng ngón tay nhẹ nhàng chọt hai má đứa nhỏ, trên mặt tràn đầy ý cười nhu hòa.

Chu Tài xác nhận Lâu Ngọc không còn gì đáng ngại, tâm tư lo lắng này giờ bình ổn được đôi chút, lúc này mới chú ý đến đứa nhỏ vừa mới sinh ra.

“Là bé trai hay bé gái?” Chu Tài ôm lấy đứa nhỏ tròn trịa, quay đầu lại hỏi Thượng Quan Nhân.

“Bé trai!” Thượng Quan Nhân cười cười.

Chu Tài nghe thấy nhếch miệng cười, đặt đứa nhỏ bên cạnh Lâu Ngọc, sau đó dùng tay ôm lấy, bảo hộ cả Lâu Ngọc và đứa nhỏ trong *** ngực.

...

Lâu Ngọc đã ngồi được sau ngày sinh nở, đặt tên tiểu bảo bảo là Chu Lâu — Ngũ quan của đứa bé cũng chậm chậm hiện ra, gương mặt phấn nộn như chạm ngọc thật khiến cho người yêu thích! Kết quả là người trong cốc ngày ngày đều dậy sớm chạy đến trong cốc tranh nhau ôm Chu Lâu!

Vào ngày đầy tháng của Chu Lâu, Thượng Quan Nhân uống rượu say gặp phải Tùng Trần lão nhân, ăn phải viên Hậu Duệ đan bị Trùng Trần lão nhân mang đi trước đó. Đợi đến hơn tháng sau, Thượng Quan Nhân phát hiện mình mang thai liền chạy trốn ra khỏi cốc, Vương Hồ lo lắng đuổi theo.

Chu Lâu được năm tháng, Chu Tài mang theo cả nhà xuất cốc trở về trấn Trung Hiếu.

Tùng Trần lão nhân rất yêu thích Chu Lâu, cho nên Chu Tài và Lâu Ngọc mới đi không được bao lâu, liền kéo Tư Đồ Tỳ chạy tới trấn Trung Hiếu.

Cơ Toàn không yên lòng về Tùng Trần lão nhân, sau khi Tùng Trần lão nhân và Tư Đồ Tỳ xuất cốc, cũng theo sát phía sau.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-lai-dich-tuc-phu>